

Leslie Abraham:

ISMERETEK AZ ÉRTELMES
ÉS
ÉRTELMETLEN LÉTRŐL

Borító:

Szerző: Vörös László

All rights reserved! Minden jog fenntartva!

A könyvet azonban az előbb írtak ellenére kizárólag ingyenesen, illetve legfeljebb tényleges „nonprofit” alkalmazása esetén szabad részleteiben illetve a teljességében is sokszorosítani, reprodukálni, mind elektronikus, mind pedig mechanikus úton, beleértve a fényképezést, és egyéb más módokat is, valamint bármely információtároló és visszakereső rendszerben tárolni. Minden anyagi ellenértékért történő árusítása (ebbe azonban már beleértve a csak „nonprofit” történő terjesztését is!) azonban csakis a szerző, Vörös László hiteles írásos engedélyezése mellett történhet! A cél viszont mindemellett is az ingyenes terjesztés illetve továbbadás marad.

A könyv anyagi haszon mellett történő árusítása tehát szigorúan tilos! A tilalmat megszegőknek a jogi következményeket természetesen kell tehát vállalniuk!

A könyv Vörös László magánkiadása
8256 Ábrahámhegy, Fülemüle utca 32.
E-mail: voroslaszlo@asat.hu

Nyomdai munka:
Felelős kiadó:

Leslie Abraham:

ISMERETEK AZ ÉRTELMEZ
ÉS
ÉRTELMENTLEN LÉTRŐL

TARTALOMJEGYZÉK

Bevezetés	5-6
Teremtő értelem	7-10
Fatális tévedés	11-15
A tiltás és a test	16-19
Megmentés a test által	20-21
Vér	22-25
Szív	26-30
Akarat	31-36
Negatív hatások	37-41
Hazugság, titok	42-44
Irigység	45-50
Kárt szenvedés	51-53
Fegyelmezés, dorgálás	54-58
Az Úr keze	59-61
Változás vagy betegség?	62-65
Mánia, mágia	66-69
Káros hagyományok, szabályok	70-73
Alázat	74-76
Jó ember	77-81
Áldás	82-86
A nagy lehetőség	87-90
Fügefá	91-94
Amit a hívő embereknek a „Miatyánk” imáról mára már tudniuk kellene	95-99
A „Miatyánk” imánk másképpen	100
Imáink lényege és eredménye	101-103
Lucifer birodalma	104-113
Sötétség, árnyoldal	114-116
Az adott szó	117-120
Utószó	121-122
Felhasznált irodalom	123

BEVEZETÉS

Legelőször is köszönetet mondok, és hálát adok Istennek, hogy lehetővé tette ezen lényegében szintén közösen írt könyvünk megszületését is. Köszönöm azt is Istennek, hogy végig mellettem volt az elkészítése során. Nagyon remélem, hogy Isten azóta is velem van, és továbbra is segít minden munkámban.

Szívből kívánom, hogy Isten minden sorainkat olvasó, de minden más jóra való ember irányába is ugyanezzel a jó indulattal forduljon.

E könyv már a korábbi írásaimnál is kisebb arányban használ fel más könyvekből származó ismereteket, és nagyon remélem, hogy a készülgető újabb könyvek a legnagyobb részükkel már csak a „tisztá forrásból” származó írásokat fogják magukba foglalni, melyeknek sorai mind csak erős oszlopokként fogják majd alátámasztani az előző írásaim állításait. Remélhetőleg tehát még szilárdabb meggyőződésé teszik a beléjük foglalt igazságokat az Egyetlen Isten legigazabb valóságú létezéséről.

A többnyire rövid terjedelmű és változatos témájú írások javarészükből a helyesen értelmezett értelmes életről, az élet szentségéről, de az értelmetlen életről is sokat szólnak.

Egyes fejezetek magyarázó jellegűek, a fogalmak igazi vagy eredeti értelmének megfigyeltetésén keresztül tárnak fel új ismereteket az isteni és nem isteni eredetű tulajdonságainkról, a hús-vér testünk működéséről, és az akarva is lehetséges, de akaratlanul is önfeláldozó szerepéről az isteni „Nagy Mű”-ben.

Az írások egy része közérthetően magyaráz az embert élete során szinte szüntelenül érő szenvedések valós okairól, a senki által nem szeretett, de mégis majd mindnyájunk által gyakorolt ártalmakról, mely negatív hatásokat szinte mind a helytelenül alkalmazott akaratunknak, a káros szokásainknak, hagyományainknak, és javarészükből a másik emberek általi félrevezetéseknek, valamint a félreértéseknek köszönhetünk.

A könyv vallást érintő része rávilágít néhány nagyon fontos vallási kifejezés helyes, a nagynyilvánosság előtt azonban mindeddig eltitkolt értelmezésére, és elmondja, hogy mára már hol kellene tartanunk az Isten-megismerésünkben.

Mindezen előbbieket mellett, több szimbólum helyes megmagyarázása révén a könyv megtanít bennünket az Istenhez való helyes viszonyulásra, Isten helyes imádatára, a Hozzá értelmesen, értően történő imádkozásra, de ugyanakkor arra is, hogy hogyan lehetünk újra jó, azaz igazán „igaz” emberek, ha esetleg még nem lennénk azok, vagyis ha nem sikerült volna elérnünk ezt az állapotot Isten segítségével.

Az utolsó előtti írásból pedig megismerhetjük, és remélhetőleg valamelyest meg is érthetjük „Lucifer” birodalmát, mely alapján vélhetőleg már mindenki képes lehet végleg eldönteni, hogy Istennek melyik birodalmához is akar a továbbiakban tartozni illetve csatlakozni.

A tisztelt olvasó egy spontán íródott, de annak ellenére egy nagyon is tudatosan összeállított könyvet tart a kezében, melynek egységnyi részei egyenként, minden másikhoz való társítás nélkül is magukban tartalmazzák a lényegi igazságot, az élő értelmet, vagyis magát az Igaz Istent, de legalábbis a Róla szóló, többségükben bizonyosan helyes ismereteket.

Kérem, hogy vegyék a fáradságot, és ne csak össze-vissza olvassák el az egyes fejezeteket, hanem a véletlenszerűen csak tűnő sorrendjükben is, és minden bizannyal majd Önök is meg fogják tapasztalni, hogy az írásoknak így is, úgy is értelme van. De hogyan is ne lenne, hiszen minden amit csak tudunk, azt mind Istentől a legtisztább és legnagyobb „Értelemről” tudjuk, ugyanis az mind Tőle származik!

A könyv végleges változatát újra végigolvasva azonban úgy hiszem, hogy mégiscsak meg kell követem Önöket a benne talán már ritkábban előforduló, körülményes gondolkodás látszatát keltő, több egymást követő hasonló értelmű szóval kifejezőbbé tett, bonyolultnak tehát csak az első olvasására tűnő megfogalmazásokért. De kérem, higgyék el, hogy ez nem a

sekélyes tudásom miatt van így, hanem egyszerűen csak így adódott át nekem, illetve csak a leírt szavak valamennyijének együttes használatával voltam képes kifejezni a fizikailag egyáltalán nem, hanem egyedül csak a tiszta értelem révén hallható szavak útján hozzám eljuttatott szellemi ismereteket.

Mielőtt pedig hozzákezdenének a könyv elolvasásához, alázattal kérem Istent, hogy a legtisztább teremő értelmével hassa át a jelen könyvünk ébresztette minden helyes gondolatukat, és engedje, hogy azok is mind hozzájáruljanak a mihamarabbi „megigazulásukhoz”.

Végezetül pedig engedjék meg, hogy az előbbi kérelmemet alátámasztva, legelőször is Alacoque Szent Margitnak két sokkal szebben hangzó, de hasonló témájú fohászat megismertessem Önökkel, ha eddig esetleg még nem hallottak volna róluk.

A szent nő Istenhez intézett alázatos kérelmei a következők:

„Mindenható Úristen, kérlek világosítsd meg az emberek értelmét, hogy felfogják és befogadják igaz isteni ígéidet, mely szent tanításaidat kezdetben a papokon keresztül kívántál hirdetni nekünk.”

„Istenem kérlek buzdítsd az emberek akaratát arra, hogy a hiteles írásokat, amelyekben a tisztaságod megismerésének és megvallásának általad helyeselt módjai vannak megírva, azokat lankadatlan kedvvel és szorgalommal tanulmányozzák, és az abból megtanultakat be is tartásák, amivel remélhetőleg a Te szent tetszésedet mindannyian kiérdemelhetik.”

Kérem, hogy olvassák el a könyvbe foglalt valamennyi ismeretet, és majd Önök is meggyőződhetnek róla, hogy nagyon is megalapozott céllal választottam a bevezetésem végére az előbbi, akár még hatásos zárszavaknak is beillő idézeteket.

a „szerző”?

TEREMTŐ ÉRTELEM

Istenre, mint teremő értelemre, János apostol első levelének az „Ez az, a ki víz és vér által jó...” kezdetű része (János I. 5:6) világít rá a legjobban.

A levél egyenesen írja tehát le, hogy aki tiszta értelem és szellemi (tudati) forma által jó, az Isten, a Megváltó, a durva forma, azaz a fizikai test fogságából megszabadító. Isten tehát nem csak a tiszta értelmével, hanem az ezzel az értelemmel azonos szellemmel (szellemi tudattal), a legtisztább értelmétől értelmes, és ezért Róla mindent tudó, Róla minden ismerettel rendelkező Krisztus Jézus képében jó majd el egyaránt mindenkihez. Ezen együttesből pedig a tökéletesen tiszta Isten-Tudat, a Szent Lélek tiszta szellemi tudása az, amely bizonyossá fog tenni mindenkit Isten valóságos azaz igaz létezésében. A tiszta Isten-Tudat ugyanis egyenlő, egy és azonos a teljes Igazsággal is, mivel legelőször is ő igazolta Isten valóban igaz létezését még tehát magának Istennek is.

A teremés, vagyis valamely szinteken, és valamilyen szinten látható képeket teremő képesség „természetes”, azaz abszolút első és alapvető tulajdonsága Istennek.

Isten azonban az abszolút lényegében egyedül csak az örökkön örökké létező és létezhető legtisztább, és ezért páratlan szellemi Értelemként fogható fel. Innen, illetve ebből adódik tehát Isten csodálatos, rajta kívül már senki más által nem felülmúlható képessége.

Az időtlen fennállásánál fogva örökké létező legtisztább Teremő Értelem vagy Képzelet a magából, mint központi magjából, közvetlenül származtatott, és emiatt természetszerűleg Vele egyazon Teremés Gondolata, valamint e közösségükből származó, e már létrejött lényegileg „egy-kettejük” által megvalósított, az egységüket a valós létezésében viszont-valóságossá tevő, a létezésükben őket tehát egyként és egyenként is megerősítő tiszta Isten-Tudat, a „szent”, vagyis teljesen tökéletesen tiszta értelemmel történő szellemi létezés Szellemi Tudata (Lelke) a közös eredeténél fogva egy, azaz egyetlen egységet képez. Az így létrejött immáron „három” pedig egymástól már örökre elválaszthatatlan egységet képez az örök fennmaradás érdekében. E szakadatlanul egymásba áramló, közös egységet képező háromság tehát nem más, mint a Teremő Értelemnek értelmi úton nyilvánvalóvá vált teremteni tudása. Teremő, Teremés, és a Létezés, mint nyilvánvalóvá lenni és tenni tudás, tehát már mint létrejött egységes Lényeg így már létezik. E mintegy kiindulópontból kezdődően pedig már a további léteztetés tudása is létezik, és a tiszta teremő Értelem felügyelete mellett történő teremteni tudás folyamatos továbbadásával egyben magvalósuló örök-folyamatos fenntartása következik, és tart, mint jól láthatjuk is, jelenleg is.

A teremés elképzelhetően tehát így „zajlik”: az értelem képet alkot, mely képmás érzékeli az alkotóját, és ezt a tőle szerzett értelme révén jelzi is feléje, amivel viszont máris kölcsönösen valóságossá teszik egymást maguknak. Így igazolódik ugyanis a kettejük egységének a létezése. E kölcsönös felismerés azonban egyedül csak az eredeti alkotó részére teheti vitathatatlanul valóságossá a létezését, mivel az övé a legelső sziklaszilárd megbizonyosodás, vagyis a legtisztább és legszilárdabb „hit” a létezésének valódiságában, azaz az „igazságában”. Ez az egyetlen, vagyis tehát páratlan „igazság” így lett elvitathatatlan Istentől.

Isten viszont kegyből akár minden általa már ezek után létrehozott létezőnek is valamilyen általa választott szinten valóságossá teheti a létezését. Ezért Ő maga egyedül a Létezés és az Élet is, és ezért függ Tőle mindennek a fennmaradása, illetve a fenntartása is.

A legelső visszaigazolás tehát visszajutott a kép készítőjéhez. Nekünk teremtményeknek így már csak követnünk lehet Őt, és kell is, hogy Isten, a Teremtőnk, viszont bennünket is örök valóságúvá tegyen az Ő mindenekfölötti „Szent”-ségének abszolút valóságos létezését megerősítő, részünkről őszinte meggyőződéssel, igaz hittel kimondott igénlsünkért, a tehát mindenekfölötti létezésének „igazolásáért” cserébe.

Aki Istenről itt a földön is minden kétséget kizárólag képes bizonyosságot tenni, és tesz is, ha akarja, az a mindig helyes irányultságú egyéni tiszta Isten-tudat értelme (a tisztán szellemi értelem), a szellemi teremtmény képességgel rendelkező értelmes szellemi éntudat, valamint a fizikai teremtményt megvalósítani képes testtudat együttese. Eredetileg tehát ezen „háromnak” a szent cél érdekében létrejött közössége.

Az Isten személyes bizonyoságtétele, vagyis a létezésének valós bizonyítéka a földi emberek, mint szeretett teremtményei számára az, amikor maga személyesen tesz bizonyosságot a teremtésről, a teremtményéről, az egyedül Tőle eredő, és egyedül csak általa továbbítható teremtmény képességéről. Mindezekon kívül, de nem utolsósorban, hanem inkább elsősorban a felülmúlhatatlan értelméről, amivel Ő szintén egy és azonos, és lényegében azáltal is teremt.

Ezt úgy bizonyítja be, hogy minden emberrel egyaránt, külön-külön vagy akár egyszerre többel, esetleg minddel egyszerre meglátatja illetve elképzelhetővé teszi a valódi önmagának egy részletét, vagy az Őt lekicsinyítve képviselő részegységét. Időnként azonban, vagy ha az valami rendkívüli oknál fogva szükségessé válna, akkor pedig a teljes önmagát (viszont azt már nagy hirtelenséggel teszi), valamint többeknek a tudomására hozza a szellemi, és az abból már leszármaztatható fizikai teremtés hogyanját. A közülük arra érdemes embereknek pedig már a mikéntjét, vagyis a teremtésnek akár még az itteni alkalmazását is. Isten e megtapasztalásnak elérhetőségét Jézus személyén keresztül mutatta be nekünk emberi tudatoknak, de sajnos az egyéni tévelygéseinknek, leginkább azonban a félrevezetéseknek köszönhetően mindennek eddig talán még a felét sem értettük meg. Ha viszont az emberré már felfejlődött tudatunkban megszüntetjük az igaz ismeretek eddigi hiányát, vagyis bepótoljuk azokat, akkor megláthatjuk, hogy máris képesek lettünk betelni a földi, a szellemihez képest durva testben történő élettel, és visszafordulni a számunkra valóban még többet és még szebbeket nyújtani képes szellemi életben uralt szellemi formánk felé. (Az igazság az, hogy egyedül csak abban a formánkban létezhet a Bibliából ugyan ismertté vált, de igazán még meg nem értett „élvén élés”-ünk is!) Az igazán teljes megelégedés tehát ez esetben már egyenlő lesz a tiszta tudatunk által itt a földön is elérhető beteljesedésével is, mely fizikai és szellemi együttes úton megszerzett tudás segítségével már fel illetve visszaemelkedhetünk az eredeti helyünkre, ahonnan a fizikai anyag hamis csillogása végett sokan már többszörösen is „leestünk”. Az anyagi életnek megtapasztalása végett azonban legalább egyszer szükségszerűen is le lettünk illetve le vagyunk az Isten által ide a földre „ejtve”. Jézus egyébként már erről is nyíltan beszélt.

Az „ember” fogalom, mint valamennyi isteni eredetű fogalom, mindig elsősorban szellemi formát takar illetve fed be mintegy magával, mely alatt egy olyan forma értendő, melynek kerek feje és oszlopszerű törzse van. Erre az együttesre (i) pedig még a pontból és vesszőből álló emberi kromoszómáink is egyértelműen utalnak. Ezt az egymással együtt járó formai lényegét a szellemi tudat akár mint önmagát, az oszlopból kikandikáló végtagjai révén minden irányba jelentősen, tehát bizonyos szintig még felfelé is mozgathatja, illetve alkothat velük, de alkothat ezen összes tagjai, azaz az egésze által is. Az emberforma tehát a szellemi tudatunknak formai kifejező eszköze, mellyel azt fizikaivá átváltoztatva már anyagi úton is elvégezhető szellemi cselekedeteket hajthatunk illetve hajthatunk végre. A szellemi tudatunk irányultsága, mint ebből már jól látható, minden irányban szabadon, egészen a végtelenségig kiterjedhet, egyedül csak a felfele irányban korlátozott. Ez azonban azt jelenti, hogy Istent, vagyis az Ő tudását már senki és semmi semmilyen sem szárnyalhatja túl, mert az már eleve lehetetlen. Őt mellőzve tehát hiába ugrálgatunk a Holdon, illetve a most célba vett Marson, de még csak itt a Földön is, Istent úgysem fogjuk, illetve soha nem is tudhatjuk semmilyen sem túlszárnyalni.

Ez az előbb szemléltetett gömb és oszlopforma azonban a részünkről egy 180 fokot elfordult felkiáltójelként is felfogható, mely kézzel-lábbal tiltakozik a visszafordulás ellen, ami tulajdonképpen az igaz, az eredeti helyzete volt. Talán fel kellene rá figyelni, hogy a

járműveinknél is legalul helyezkednek el a gömbök, vagyis a kerek. A felépítmény tehát az esetükben is magasabban van. A szerkezet „hajtója”, az egész egység lényege pedig a kerek fölé „tornyosuló” vezérlőművek fölött, tehát még azok egységének is a legmagasabb pontján áll. Ez az értelmes szellemi tudat tehát az, aki az értelmével együtt végül is az egész együttest mozgatja. A felfordult felkiáltójel esetében is, a lényegét lényegileg tehát a legfelsőbb szellemi Értelem, azaz Isten mozgatja, ha az innét nézve nem is úgy néz ki, még tehát akkor is. Igazán tehát „Ő” irányítja még ezt a kis „szekeret”, az egyéni tudatot is, azt néha-néha a kerek részénél, az „üstökénél” (eszénél) fogva megragadva és helyreigazítva. Ha ugyanis még mindig nem tudnánk, az nem a helyes pozíciót vette fel a legfelsőbb irányítóval, az Istennel szemben, mint ahogyan azt neki egészen a kezdetétől fogva kellett volna. Az igazság tehát az, hogy nekünk emberi tudatoknak meg kellene aláznunk magunkat az igazi irányítónk előtt, vagyis a fejünket a porig lehajtva kellene előtte járnunk, hogy az eszünk a szellemi világ helyett szüntelenül a fizikai világ felé történő fordulása miatt elanyagiasodott mivoltában valóban a méltó helyére kerüljön, és végre helyreálljon az isteni rend, a teremtés helyes rendje. Sajnos mi emberek már észre sem vesszük, hogy mindennek ellenére Isten még mindig szerető alázattal szolgál bennünket, vagyis mindenét megosztja velünk.

Az általunk az egységes testünkkel és tudatunkkal közösen kifejezett Földet (magunkat ugyanis még mindig „földi” eredetűeknek valljuk) viszont, ha Istennek miattunk más módja nem marad rá, akkor a „szarvánál” vagy „nyelénél”, vagyis a Földdel alkotott egységünkre szegeződő „fény”-oszlopánál, azaz az értelmé „rúdjánál” fogva fogja majd megragadni, hogy helyre állítsa az eredeti teremtő rendet. (Ezt fogjuk mi majd a Nap megmagyarázhatatlan elsötétüléseként megélni. Persze a tudósaink majd kitalálják rá azt, hiszen innét nézve úgy is fog tűnni, hogy a Nap a Galaktika középpontja körüli forgása során „véletlenül” egy csillagközi porfelhőbe került, és ezért lett „sötét”).

Az oszlop szavunk lényegében tehát formát is jelölő fogalom, mely fogalmat számunkra az oszlop alakú tárgyak tesznek érzékelhetővé. Oszlop alakú a népmesék „üssed-üssed botocskája”, a királyi jogar nyele, a vezéri pálca, a „dzsed oszlop”, a pálca az angyal kezében, mellyel tüzet fakaszt a kősziklából, de Mózes botja, és Áron kizöldellő vesszeje is. Mózes Istentől kapott botja például képes volt víz formájában kiszabadítani a kőben rejlő fényt és hőt. Isten „botja” tehát képes előhozni az Ő legfőbb energiáit is az addigi rejtett megnyilvánulásukból, viszont Isten a nyilvánvaló energiáit akár el is rejtheti előlünk a „botja” vagy „vesszeje” képletes „eltörése” révén.

A „naposzlopok” is mind tehát e formai fogalom megjelenítői voltak és vannak, melyeket kezdetben kettesével állítottak fel, és férfit és nőt szimbolizáló obeliszeknek tulajdonítottak. Mivel azonban ezek az emberek szemében inkább azonosaknak, mintsem egymástól különbözőeknek tündek, később már csak egyet-egyet állítottak fel belőlük.

A Toth nevű atlantiszi pap botja, de akár csak a DNS-ben található kromoszómák bot illetve pálcikaformája is az oszlop fogalom képi mintázói, mely fogalom tehát bizonyos fokú hatalom, erő, illetve képesség, de egyben az egyenesség (szilárd ösztönesség) jele is. Az épületek oszlopai pedig akár még a tartás, a szilárdság, a megbízhatóság jeleiként is felfoghatók. Maga azonban az emberi test is egy váz-oszlopra, az egyenes gerincoszlopra épül. A gerincoszlop a rajta elhelyezkedő kerek fejjel egy már kifejeződött, illetve teljes kifejeződésre a fejlődésével már képessé vált tudat képe, mely a lábai jelképezte gyökérszálaival egyenlőre még a földhöz kötődik. A csupasz és álló helyzetű halgerinc a rajta ábrázolt fejjel is ugyanezre az előbbi naposzlop, illetve utóbbi „oszlopos rendszerre” (törzsoszlop és fej) utal, mivel a halforma a legelső gerinces kifejezési formája a tudatnak. Ugyanezen gömbben végződő oszlopforma jellemző a férfi spermájára, de valamennyi embrióállapotban levő élőlényre is. Figyeljük csak meg, hogy oszlopszerű állapotból, tehát „törzsből” és legelőször fejlődik ki, és annak is mintegy a túlsordulásaként bújik ki az emberi csecsemő gömb alakú feje is. Mindez arra utal, hogy a lényegi részünk nem a

napvilágra legelőször kibújó fejünkben van, hanem a törzsünkben. Itt az anyagi síkon tehát egyszerűen csak meg van engedve nekünk, hogy ha akarjuk, akkor a lényegünkben kidugott fejünkkel (a fizikai eszünkkel illetve fizikai tudatunkkal) is kormányozhatjuk magunkat előre, ha tudjuk. Mint talán már észre is vehetjük, a magunktól felvett „szédítő sebességtől” a legtöbben már fel is fordultunk, azaz fejre is álltunk, de sajnos még mindig csak a fordított értelemben! A szinte szüntelenül körbe forgó „ész-kerék” tehát a többségnél még mindig felül helyezkedik el, és ezért a tiszta értelmű szellemi tudatot megjelenítő törzsoszlop továbbra is csak nehézkesen képes előrehaladni, nőni, növekedni, azaz fejlődni.

Isten tulajdonként azonban a János apostol által használt „Ige” szó is egy tartalma képezte, azaz maga a Lényeg kialakította alaki vagy formai fogalmat fejez ki. Mivel az „ige” itt e síkon hangokból álló „szó”-t is jelent, ez a szó is egy formai fogalmat képez. A lényegét nézve tehát hangokból össze, majd felálló formát. A kialakított hangforma az eredetére visszafordítva pedig nem más, mint magunkból kimondott szó, mely magunkból kimondás itt viszont már fizikai cselekvésnek minősül. Eszerint pedig az Istenből, vagyis a Lényeg által kimondott bármely szó, fogalom, de Istennél még a „dolog” is (!) egyenlő a valamilyen szintű megvalósulásával. Istennek azonban a mindenekfölötti hatalmánál, és a teremtő erejénél fogva nincsen szüksége anyagi megvalósítóra (fizikai testre, vagy egyéb más eszközre, amely a létrehozási folyamatot elvégzi), mivel Ő ezt a szintű megvalósítást is egymaga végzi. Isten valójában tehát úgy teremti a „dolgokat”, és azt ráadásul azonnal teszi. Teszi ezt tehát ellentétben velünk, jelen állapotunkban fizikai emberekkel, akik mindezt a tehát nyilvánosságra tételt, vagy részünkről inkább már csak előhozatalt vagy előállítás egyedül csak a testünkkel, mint itt hozzá való eszközünkkel, többnyire fáradtsággal járó, és időt igénybe vevő „munka” által vagyunk csak képesek elvégezni. Mi emberek egyedül csak szavakat vagyunk képesek azonnal kimondani, és ugyan nem tudunk róla, de azokat is csak akkor, ha Isten azt megengedi nekünk.

Az előbbiek után tehát már nyugodtan kijelenthetjük azt is, hogy az egész anyagi teremtés (legalábbis az alapjaiban) Istennek a magából kimondott egyetlen szava, illetve onnantól már szavai által lett, és az onnét kezdődően nem is más, mint a folyamatosan mondott beszéde önmagáról. „Szózata” tehát az önmagának még kifejezésre kerülhető beltartalmáról, a magasztos eszmei (szellemi), elvi (tudati) mondanivalójáról, és a még egyenlőre csak formai ideákként, azaz csak gondolatokban elképzelhető lehetségeségeiről, melynek végtelen sorozatainak sorai többnyire még mind ideiglenes azaz véges megvalósulásra, de közülük egyesek talán már az örök megvalósulásukra várnak. Gondoljuk csak bele, hogy milyen jó is lenne, ha mi emberiség is már csak az örök megvalósulásunk pillanatára várhatnánk, és többé már nem hasztalanul próbálgatnánk magunk magunkat örök élettél felruházni, hanem végre már engedve Istennek rá hagynánk azt! Ehhez azonban félre kellene tennünk a Vele szembeni irigységünket, az öldöklő harcokkal tarkított Vele való versengésünket, az egymással való irigységeinket, harcainkat, és versengéseinket, főképpen pedig az Istennel szembeni, fizikai kezdetünktől fogva fennálló engedetlenségünket. Ugyanúgy azonban félre kellene tennünk az Isten mellőzését is, a mellette mosolyogva való elnézésünket, és a magunktól való, sok esetben szinte már túlságosan is durva elutasítását is. Mindezt pedig, még ha számunkra nagyon nehéz is megtenni, akkor is minél hamarább tegyük meg, egyénenként pedig mindenképpen, ugyanis ha ezt időben nem tesszük meg, akkor előbb-utóbb kényszerítve leszünk rá, és még az is könnyen meglehet, hogy mindnyájan egyszerre. Az pedig az életünkben Istent teljesen mellőzők és megtagadók számára már valóban iszonyatos, sőt akár még végzetes is lehet!

FATÁLIS TÉVEDÉS

Krisztus Jézus az édeni „tudás fája” példájára a törzset az oldalágaival keresztező fára, az ezekből a szimbolikus „faoszlopokból” lett keresztfára, az írások szerinti ezen „feszületre” való megfeszíttetését választotta ki az Isten iránti tiszta szeretete sugallta művének eszközéül. Jézus tehát a fát, az egymást keresztező faoszlopokat kívánta felhasználni az általa a földön megnyilvánítani szándékozott isteni, azaz legfelsőbb szellemi eredetű fogalmak kifejezési eszközéül. Sajnálatos módon az emberek többsége a „fakereszt” ezen értelmezésétől mára már teljesen eltévelyedett, vagy a legtöbben még nem is ismerik. A kereszt ugyanis az itt a földön erényként, de „erő-lényként” (élő energiaként) is megismerhető isteni erőnek a megnyilatkozása. A keresztnek Jézus óta azonban már merőben más a jelentése, mint amit a látványa sugall. A fa kereszt ugyanis csak szimbóluma vagy előképe a fénykeresztnek, mely kozmikus esemény, melyet az egymás útját keresztező, kozmoszban lezajló (végbemenő) erőhatások hoznak majd létre, nagyon is lehetséges, hogy már a közeljövőben meg fog történni.

Az Istennel szintén azonos „Életet”, az élve létezés földi szavakkal igazából kifejezhetetlen szépségű tudatát a teste megfeszítése által kívánta tehát Jézus az „Őt” (Istent) megillető legméltóbb módon megnyilvánítani, és egyben az emberek számára még jobban megérthetővé tenni. (Az élet ugyanis lényegében „feszültség”, megfeszítettség, két egyaránt azaz egyként, de akár „egyetlenként”, vagyis abszolútként is létezhető pólus, a szellemi és fizikai között.) Mivel Isten a Minden, Ő tehát maga az Élet is, ezért az „Őt” megillető módon, mert „a létezés tudata” avagy „lelke” mennyei illetve szellemi kifejezés. Ezen isteni kifejezés itt a földön azonban egy lényegét tárgyilagosan tartalmazó leegyszerűsített szó-kapcsolat csupán, mely a leegyszerűsítése ellenére valójában tehát igen nagy és sokrétű „isteni dolgot” foglal magában. Az „élet” valójában a földi villanyáramhoz hasonlítható feszültség tehát a két csak látszatra ellentétes pólus között, mely pólusokat az isteni természet szemben (de vele soha nem ellentétben állva) az emberi természettel képez, és a mennynek a földdel pulzálva váltakozó vonzereje okoz, de tesz egyben megismerhetővé is a tudat számára. A tudat ugyanis csak a fizikai világban is legalább egyszer történő létezése során szerezhethet ismeretet a létnek kívánsága szerint itt leképezhető innét nézve kettősségéről. Ezt a kettőséget a tisztán szellemi szférában való létezés, valamint az alapjaiban szintén az Isten által megalkotott fizikai világában megtapasztalható élve létezés, vagyis az élet jelenti. Itt az anyagi síkon kell tehát minden tudatnak ráébrednie arra, hogy e kettő is lényegileg egyet jelent, vagyis innét nézve csak látszólag van „lent” és „fent”, és hogy a létezés valójában örök a tudat számára, ha úgy akarja, illetve ha azt választja. A két pólus tehát csak látszólag ellentétes egymással, valójában egységet képeznek, a kettejük egysége képezi az igazi isteni erőt.

Jézus tulajdonképpen a „tudat” (mint kifejezés, gondolat vagy fogalom) élve létezését igyekezett, és igyekszik még ma is, fizikai érzékszervek által is megismerhetően mindjobban, mind tökéletesebben érzékelhetővé tenni. Ezt úgy teszi, hogy a tudatunkban először is elfeledteti velünk az eddigi tudatlanságunk miatt felhalmozott vétkeink sokaságát, vagyis leveszi tudatunkról a vétkeink terhét, és magára, a maga testének, rajta keresztül pedig a szellemének terhére vállalja azokat. Mindeközben felderengtetni előttünk a mennyei (szellemi) tisztaságot, lelki szemeinkkel pedig megláttatja velünk magát az Istenséget. Ezzel egyben azonban már mintegy kóstolót is ad az embernek a „megtérése”, az Istenhez, az örökkévalósághoz való visszatérése esetén „odaát” az eredeti hazában rá váró örök égi örömeiből.

Az egykori zsidóság egy bizonyos része tehát nem is véletlenül akarta fára, faoszlopra feszíteni, vagyis keresztfán kivégezni az Egyetlen Igazságot. Az Istent megjelenítő „Igazat” tehát, aki a földön addig és azóta is egyedül találtatott az emberek szemében hiba vagy vétek nélkülinek. Mindez kétségtelenül azt bizonyítja, hogy itt a földön ezideig egyedül csak

Jézus volt képes elérni a tökéletességet, az „igaz ember”-i tudat vagy tudásszintet, amit itt a fizikai és szellemi együttes úton megszerezhető Igaz Istenről szóló ismeret, és a hatására végzett Isten által helyeselt cselekvés együttese jelent. Jézus példája tehát bizonyíték arra nézve, hogy igenis elérhető itt a földön is az ehhez szükséges ismeret.

Jézus az ő Istent megismertető, és Istenhez visszatérítő tevékenységével úgy mentett illetve menthet meg bennünket, Istentől való elfordulásunkból eredően folyton vétkező embereket, hogy önmaga szintén esendő (földi dolgoktól kísértésbe esni képes) testi személyén keresztül megmutatta, szellemisége által pedig megismertette, megértette, és folyamatosan érteti is velünk, hogy igenis az ember itt a földön is elérheti mintegy újra vagy megújulólag az egykori eredeti tökéletességét. Persze csak akkor, ha akarja azt, és mindenben úgy cselekszik, ahogyan azt Ő a személyes példájával megmutatta nekünk.

A „megmentés” tehát egyáltalán nem arról szól, hogy nyugodtan továbbra is tévelyeghetünk és vétkezhethetünk, mert Jézus már feláldozta magát helyettünk. Nem az a lényege, hogy Jézus ideje óta büntetlenül, minden következmény nélkül akár embereket is öldökölhetünk, ahogyan ezt sokan sajnos még ma is úgy értelmezik, és teszik is Isten nevére hivatkozva. A megmentés igazából arról szól, hogy a tudatlanságban (sötétségben) botorkáló emberek számára értelmi fényt, azaz Isten megértetését, megértését, Róla szóló fel és megvilágosítást hozó Jézus eljövetele óta a már krisztusi szellemisége által képzett és leképzett (gyakorlatban bemutatott) két új, Isten által jóváhagyott lehetőség adódott az Istenhez a mennyekbe, a valóban mennyei létezésbe vagy létérzetbe való visszatérésre. Még tehát a mára már majd teljesen elanyagiasodott emberiség számára is.

Jézus az önfeláldozó testi halála árán igyekezett helyreállítani az akkorra már javában megbomlott erkölcsi rendet. Azt akarta, hogy az emberiség térjen észre és lássa be, fogadja végre már be a tudatába, hogy nincsen más halál itt a földön sem, mint csak a „testi halál”.

Személyes példájával mutatott rá, hogy semmi értelme nincsen Isten a Szellem, vagy a Vele egy legtisztább Isteni Tudat helyett, a még ezen Isten-Tudat értelmi fényéhez viszonyítva is csak másodrendűleg megnyilvánulható anyagi dolgokhoz való szoros hozzákötődésnek. Megmutatta, hogy nincs értelme a kötődéssel itt együtt járó, ide tehát már eleve elrendelt, ráadásul itt még állandónak is tűnő szenvedéseknek sem, mert a fizikai anyag (pl. arany) önmagában nem egyéb, mint értéktelen földi salak, melynek értékét, mint minden anyagi vagy akár nem anyagi dologét is, egyedül csak a beléje vetett hitünk adja. A legnagyobb értéke tehát csak a „mindent” jelentő értéket, a minden létezőben és élőben valamilyen szinten benne lévő értelmet adó vagy előteremtő, mennyiségét akarata szerint egyedül csak maga meghatározni képes, és meg is határozó Istennek lehet. Nekünk embereknek pontosan emiatt kellene Őt az életünkben, a tudatunk jelen élő, fizikai test(e) által megnyilvánított állapotában is mindenben az első helyre helyeznünk, nem pedig helyette a pénzt, a tévesen egyedüli tulajdonunknak hitt testünket, más személyeket, az aranyat, a nyersanyagokat, vagyis az anyagi dolgokat. Az anyagi javakról, köztük a pénzről szégyenszemre elmondhatjuk, hogy azt az Igaz Isten helyett újabb, és mára talán már Nálánál is felettesebb istenünk-ké választottuk. Ez már csak azért is így van, mert ha néhanapján, amikor olykor-olykor még Istenhez fordulunk, az első és utolsó kéréseink mindig az általunk megszerezni, még újabban elérni kívánt anyagi javakkal, főképpen tehát a pénzzel kapcsolatosak. Ebből a tévhitünk-ből szükséges tehát elsősorban magunkhoz térnünk, illetve az eredetileg természetes rend magunkban való helyreállításával a valóban teljes önmagunkhoz, s rajta keresztül az Igaz Istenhez visszatérnünk. Csak ezúton, Jézus óta azonban mondhatni már úgy is, hogy ezen utakon történhet meg a megváltásunk, azaz a saját akaratunk szerinti megváltásunk az anyagi világ lehetővé tette, magunk magunknak okozta szenvedéseinktől. E megváltás azonban egyben a jelenleg egy helyben toporgó egyéni, és azáltal pedig már a közös tudati fejlődésünk újbóli nekilendülésének záloga is.

Nagyon is lehetséges, hogy közülünk most élők közül sokan egyénileg, de elképzelhető, hogy az emberek egyszer talán nagyobb többségükben meg fogják, vagy esetleg már minden egyszerre meg fogjuk tapasztalni azt, hogy az evilág anyagi pompája nem egyéb különböző kinézetű alakzatokká összeállt, illetve mesterséges úton összeállított pornál, mely a legkisebb isteni szellő fuvalmára –most még bármennyire is hihetetlen – egyszer akár hirtelen gyorsasággal is eltűnhet a szemük elől. Elillanhat tehát, akár csak a füst.

Nekünk embereknek az a legfőbb bajunk, hogy nem igazán hiszünk Istenben, aki fölött a tűz és felhőoszlop alakjában történő első megnyilvánulása óta a mi ismereteink szerint már ezerévek röpködtek el, s a szemszögünkéből vélt kora ellenére mégis ugyanaz a változatlan és megváltoztathatatlan szellemi hatalom maradt, aki elsősorban láthatatlan Isten, mivel Isten mindig elsődlegesen szellemi, azaz Szellem. Közöttünk emberek között azonban egykoron (vagy talán eononként) emberi alakban, a magára felvett kedvelt emberi alakjaiban láthatóan is megjelent, hogy bebizonyítsa, hogy igenis lehet tisztán, minden hibától mentesen is élni. Mi azonban még ma sem vagyunk hajlandók követni a megjelent Istent példáját. Pedig az oly egyszerű lenne, mert mára már csupán csak annyit kellene tennünk, hogy többé nem az Ő másodlagos megnyilvánulásához, az anyaghoz, hanem az elsődleges, és éppen amiatt mindenekfölötti, és nem utolsósorban örök szellemi mivoltához kellene csak ragaszkodnunk, ahhoz kellene inkább kötődnünk a teljes önmagunkvalójával egyetemben.

Isten a Szellem legnagyobb és legfenségesebb tisztaságát azonban csak a valóban igaz, nem pedig az elferdített, félre fordított, „fél”-re le-vezetett, vagyis fele evilágra és fele másvilágra egymástól elkülönített hit világosságával lehet felismerni és igazán megismerni. E tisztaság ugyanis a legelső teremteni képes Legtisztább Szellemi Értelem (Isten) örök egyállagúságú természetéből, vagyis legelső teremő eszmei „észelet”-éből avagy eszmei-elvi tiszta elméjéből fakad. Ő tehát a legtisztább szellemi elemiségű „Forrás”, a Mindenség Lényegi Teremő Forrása. Ezen abszolút értelmű eszmei (ÉN)Tudatnak, azaz magáról és mindenről mindent a legtisztábban tudó Értelemnek tőle elválaszthatatlan része tehát a „Szent Lélek” is, a tökéletesen tiszta Lélek, mely szintén teljesen szellemi, és ezért nevezzük Szent Szellemnek is. E Lélek képes az akarata szerint a földi embert részlegesen, de a mindig elsődleges fontosságú Isten akaratával egyezően akár teljesen is átszellemíteni, ha az arra érdemessé válik.

Ami ezt a tiszta Szellemi Tudatból „rá eső” (alakját beborító, magába burkolni képes) részt a fizikaiból szellemivé történő átváltozásra (valójában azonban visszaváltozásra) a fizikai ember esetében aktivizálni tudja, az a szilárd, állhatatos, kitartó, türelmes, hű, és Isten szeretetétől egyre jobban lángoló hit. Ez az igaz hit végül is tehát elhozhatja akár mindenki számára együtt, de egyénileg is a hőn áhított üdvözülést illetve megdicsőülést, ami minden ember céljának kellene hogy legyen. (Itt tehát már egyáltalán és egyértelműen nem az anyagi, hanem a tisztán szellemi megdicsőülésről van szó.)

Mi többnyire félrevezetett emberek ott esünk a legnagyobb tévedésbe, hogy az Istenhez intézett fohászainkban kezdetben ugyan folyton azt hangoztatjuk, hogy a „Szentháromság Isten” a Mennynek és a Földnek, mint a szellemi és a fizikai szféra együttese adta Teljességnek egyaránt a teremője, de a rá következő gondolataink, a Hozzá intézett kéréseink már kizárólag csak a földi létünkkel vannak elfoglalva. Ha nem vettük volna még észre, éppen ezen előbbi „valóban teljes igazság” (a Menny és a Föld egységet képez !) kijelentését szinte azonnal követő nézőpont-áthelyezésünk miatt válik ketté, különül el két egymástól különböző világra Istennek igaz valójában tehát egyetlenként létező, és mindig is teljes világa. A teljes világa tehát a teremő és a teremtet világi összességéből áll, vagyis az innen nézve kettő féle világ csakis együtt teszi, illetve teheti ki az Isteni Egészet, az igazán és igazi Teljességet.

Ebből az Istentől való mára már egyre jobbani elfordulásunkkal magunk teremtette egyre nagyobbba növekedő zűrzavarból, a fizikai anyag vonzereje okozta zavarodottságunkból kellene tehát kilábalnunk úgy, hogy mind jobb, mind valódibb és mind több ismeretet

szerzünk meg Istenről, és a valóban teljes világáról, melybe tehát az összes általa teremtettenem anyagi és anyagi világa egységben tartozik bele. Az igazság tehát az, hogy egyedül csak az a valami nevezhető „egyetlen teljességnek”, amibe kivétel nélkül minden (!) beletartozik, (ha szabad ezt így mondani) még talán maga az ISTEN is!

Nekünk a Teljesség alkotó, valójában azonban csak szüléssel és „megcsinálással” (cselekvés, vagyis csak művelet útján) teremtő, és egyben alkotórészeit is képező parányi porszemeknek, tudat-szikrácskáknak, avagy eredetileg „csillagocskáknak” el kellene végre már ismernünk, hogy a végtelen teljességet magába befoglaló Isten a mindenben elsőségéből adódó legtökéletesebbségénél (abszolútságánál) fogva mindenható hatalmával, az önmagába foglalt bármely világának, legyen az szellemi, lelki, fizikai, még a legcsekélyebb részecskéjét is képes a legtisztábban ragyogó értelmével áthatni illetve átszellemíteni. Képes tehát abban a legparányibb részében is valamilyen formában, de akár minden forma nélkül is jelen lenni. Továbbá képes azt az akarata szerint elsötétíteni (megbutítani, tudatlanná tenni), vagy pedig „megvilágítani”, vagyis mindjobban megértelmesíteni, miáltal végül is minden elérhető módon (tisztá szellemi, lelki, fizikai és szellemi tudatú együttes, ill. fizikailag is látható szellemi képmásban) megnyilvánítani. Azonban mindig csak addig, ameddig az az eredetileg önmagából és önmaga által származtatott részecskéje együttműködik vele, vagyis Vele valamilyen csekély szinten is, de egységben marad. Isten e területen is csak a legvégső esetben alkalmaz kényszert, de azt sohasem a maga, hanem mindig csak a teremtményei többségi érdekeit nézve teszi, és még csak nem is maga hajtja végre, hanem inkább még azt is a teremtményeire hagyja.

Jézus testének a hegyen történő „megvilágosításakor” a fizikai szemekkel is látható szellemi képmásra történő ideiglenes átváltozás zajlott le, ugyanis Jézus akkor még nem minden körülmények között volt és maradt egységben Istennel. Amikor pedig a földiektől már teljesen és végérvényesen megtisztult lelkét, azaz a tökéletesen felvilágosult tudatát felajánlotta Istennek, akkor a fizikai teste halálát követően a szellemi tudata ugyanazon isteni erő közreműködése által egyesült a fizikaiból mennyivé átváltozott testével. Ez a szellemi erő ugyanis attól fogva már a megdicsőült, azaz szellemivé átváltozott testnek is a tőle elválaszthatatlan sajátosságává válik. A szellemi tudat tehát azonos lesz, illetve Jézus esetében már „lett” is a mennyei testtel, mely egység az összegződött szellemi erő révén ha akar, és Isten is úgy, vagy ha egyedül csak Isten akarja, akkor akár fizikai szemekkel láthatóan is megjelenülhet.

Itt a földön mint sok egyéb más mindent, úgy a halált is mind szellemileg, mind pedig gyakorlatilag félreismerjük. A halál ugyanis kívülről nézve bármennyire is szörnyűségnek tűnik nem más, mint egy édes álom. Egy olyan álom, melyből már az Igaz Isten Tudatának örök szellemi Napjából folytonosan ömlő, nem csak befelé, hanem a „lyukakon”, „alagutakon” vagy „réseken” átszűrődve a fizikai napokon keresztül a külvilág felé is kiáradó értelmi fényözön hazájában, a tudatunk eredeti hazájában történik meg a felébredés. Ott tehát, ahol már a fehér „gyolcs”-ruhaként viselt „test” anyaga egy és elválaszthatatlan az Értelmes Tudat (szellemi értelem és tudat) anyagával. Az ezen egyezés által pedig ott az „én-tudat” a kedve szerint felvenni kívánt alakot (formát) Isten hozzávaló legtisztább szellemi jelenléte szükségén kívül minden egyéb más korlátozás nélkül abban a pillanatban felveheti, amelyben azt kigondolta. Ott természetszerűleg minden, így az alak, forma, cselekmény, körülmény, ugyanabban a szent pillanatban akaratunk szerint mentálisan meg is teremődik, amikor azt elgondoljuk, és minden azonnal egyé is válik az Isteni Egésszel, az igazi Teljességgel. Az Isteni Egységet így tehát minden egyes egymástól ugyan mértékben eltérő, azonban soha nem különböző, hanem csak hasonló, különbözőnek csak a jelen számunkra tűnő szinteken mindig egyidejűleg megtörténő tudati megnyilvánulás összessége adja. Nekünk fizikai embereknek tehát csak úgy tűnik, hogy a fizikai megvalósulás csak később követi a szellemi megvalósulást. A követés valójában tehát azonnali, de ezt mi innét nézve nem úgy látjuk, nem

úgy érzékeljük. Elsősorban emiatt „találtuk fel” a fizikai idő fogalmát is, csak kevesen tudunk róla.

Az ottani, a már valóban teljes szabadság miatt a földnél jóval tisztább mennyei (csak szellemi) megnyilvánulásban résztvevő tudatok viszont, ellentétben e síkkal, az addigi fejlődésük során kialakított egyéniségeik közül kiválasztott egyéniségüket (pl. ereje teljében lévő fiatalkori földi alakjukat) akár örök időre is megtarthatják, ha úgy akarják, ha ott az abban a formában történő létezés jobban tetszik nekik. Örökre ifjú emberek is maradhatnak tehát, ha úgy akarják.

Mi balga emberek a testi halált megelőző tudati hol ide-hol oda ugrándozásokat is hallucinációknak neveztük el, mert a csak a racionalitáshoz szoktatott eszünk számára érthetetlennek tűnnek a haldokló emberek ki vagy ki nem mondott, a testük által viszont nagyon is kifejezett gondolatai. Pedig az igazság az, hogy éppen a mi fizikai világunk az, ami a legerőteljesebben illúzionált. Ráadásul itt még az anyagi megvalósulás is a már egyedül magunktól megalkotott fizikai idő miatt késleltetve van, tehát végül is ez a világ az, amely a szellemi tudatnak ugyan itt is meglévő szabadsága ellenére sok mindenben korlátozott. Itt a földön a tudatnak a teremtés helyett ugyanis mindent úgy kell fáradtsággal járó agyi vagy izommunka révén „megcsinálni”, vagyis az akár itt is leegyszerűsíthető tudati mozgásokat itt bonyolult fizikai eszközök segítségével lehet csak megcselekedni avagy megtenni. Kivétel talán a késleltetés alól a szempillantás, mint „gesztikuláció”, és a „szólásszabadság”. Ez azonban csak azt jelenti, hogy ha akarjuk, akkor azonnal pillanthatunk vagy esetleg még grimaszokat is vághatunk, illetve bármely általunk ismert szót bármikor kimondhatunk, bár e dimenzióban már ezen előbbiek is fizikai cselekedeteknek minősülnek.

Ha jól belegondolunk, azt az ideát, amit a belső, eredeti világunkat jelentő teremtő képzeletünkben Isten szellemi segédletével, és a vele egyidejűleg lezajló, számunkra nem észlelhető jóváhagyásával már készre (mentálisan már jól láthatóra és hallhatóra) megteremtettünk, annak itt a külvilágban már csak a fizikai látszatát, a szellemi eredetű ideának tehát már csak a durva másolatát tudjuk előteremteni, azaz a magunk előtti, illetve a bennünket körülvevő tér előterébe belehelyezni. Az ideát tehát csak a megcsinálás, vagyis a testünkkel mint fizikai eszközünkkel végzett cselekedet útján tudjuk ebben a valóságban vagy világban is megvalósítani illetve megnyilvánítani. Mindezek után tegyük fel magunknak a kérdést, hogy mi volt, mi létezhetett előbb, az anyag, vagy az azt létre illetve életrehozó szellemi információ? Vajon nem fatális, azaz végzetes, elkerülhetetlen, gyászos következményekkel járó lesz-e az e kérdésbeni mindmáig fennálló tévedésünk?

A TILTÁS ÉS A TEST

Jézus óta eltöröltetett a szigorú mózesi törvények javarésze. Ha azok nem úgy lettek volna megfogalmazva, hogy mi az, amit NEM szabad kívánni (pl. „ne kívánsz másnak a házát, feleségét...”), akkor azon dolgok kívánságáról, de egyáltalán magáról a kívánságról senki emberfia semmit sem tudott volna meg. Senki sem vágyódott volna tiltott cselekmények gyakorlati elkövetésére, ha azoknak lehetséges megvalósítási módjait szellemi úton nem ismerte volna meg. Tulajdonképpen még most is így vagyunk ezzel, ugyanis amit nem ismerünk, azt nem is kívánjuk, hogy a miénk, illetve miénk is legyen.

Amit vagy akit nem ismerünk, azt illetve őt viszont igazán még szeretni sem tudjuk, és nagyon is valószínűleg Istennel, de Istennek még csak a fogalmával is így vagyunk. Sajnos azonban a legtöbben nem vesszük a „fáradtságot”, hogy valamelyest is megismerjük Istent. Nos, lényegében ez a valódi oka annak, hogy nem tudjuk Őt igazán szeretni, de ugyanígy tisztelni és imádni sem.

A „bűnt”, az Élet tartamának, vagyis az Isten által meghatározott fizikai állapotban eltölthető emberi életévek számának csökkenését eredményező vétkezési lehetőségeket, mindenki a nyilvánosan kihirdetett törvények által ismerte meg. A „bűn” lényegében tehát az Isten által megszabott életéveinkre nézve káros következményekkel járó cselekedet, melyet a helyeset elvétele választunk ki az Isten által „elénk tált” lehetőségességek közül. Ma már egyre sűrűbben vétjük el a helyes lehetőség kiválasztását, ám a helyette választott, és meg is valósított helytelenekkel együtt járó (velük együtt szintén megvalósuló) következményeket viszont már nem akarjuk vállalni. Számunkra könnyebb ugyanis a választással már eleve együtt járó felelősséget, de a kiválasztott és már megvalósított „dolgokkal” illetve cselekedetekkel együtt járó, ránk nézve ártalmas dolgokat is másra, más okra áthárítani, mintsem a felelősséget, illetve a megvalósítást követő következményeket magunkon elszenvedni.

A mai ezen áldatlan állapot úgy alakult ki, hogy az „átkos” azaz tiltott dolgok körül kiváltódott indulatok elkezdtek munkálkodni először az emberek elméjében, s azt követően már a tagjaikban, majd az egész testükben is. Gyakorlatilag tehát ezek a közérthetőség kedvéért már egyedül az ember által mind részletesebben megfogalmazott tiltásról szóló ismeretek helytelen kezelése kiváltotta cselekedetek kezdték el előre tolni az Isten által kijelölt időnél korábban is bekövetkező vagy elérhető testi halál szekerét. Maga a tiltó parancsolat nemzette illetve termékenyítette meg a kívánságot a vétkezések, vagyis az ember életidejére nézve károsan ható cselekedetek elkövetésére, hogy az emberi tudat örök kíváncsisága folytán azokat a tiltottnak nevezett tetteket is mihamarabb és mindegyikben megismerhesse. Ha tehát eredetileg nem tiltó szavakban lettek volna kimondva a törvények és parancsolatok, akkor egyes vétkek talán még ma sem léteznének, nem ismernénk őket. Azt azonban mégiscsak el kell ismernünk, hogy ezek a tiltások alapjaikban véve végül is nagyon is jók voltak, mert mind még ma is a minél hosszabb, jó, boldog, békés és igazságos életünket szolgálják, ha következetesen, minden miért kérdés nélkül betartjuk őket.

Az igazság az, hogy éppen a parancsolt tiltás volt az, ami kételkedő gondolatokat ébresztett és ébreszt ma is az ember tudatában, hogy vajon miért is tilos ez vagy az a dolog?

Az ember esetében az Istentől kapott szabad lehetőségei végett azonban csak a tiltás konkrét mibenlétéről való meggyőződés, a személyes megbizonyosodás, de legfőképpen a testi megtapasztalás szolgáltatja a tudatot legjobban kielégítő tökéletes ismeretet. Azért a test által szerzett ismeretek, mert a cselekedeteknek és azok következményeinek szóbeli vagy írásbeli megmagyarázása, elmagyarázása akár elégtelen is lehet az ember számára, ha azt úgy akarja, ha az úgy tetszik neki.

Mindenemű tiltás kezdetben tehát csak szellemi volt, azonban az eredetileg szellemi ember önakaratából elsősorban fizikai lett, és attól fogva csak azt kezdte el elismerni, csak azt

akarta valóságosként, valóságaként megismerni és elfogadni, amit maga személyesen fizikailag is képes volt megcselekedni illetve megtapasztalni. Ez azt jelentette, hogy azokat a saját vagy sajátjává tett szellemi ideákat, amelyeket képes volt egymaga vagy többedmagával belső képekben megvalósítani (elképzelni), azokat fizikaira reprodukálta, amiket viszont már a saját szemeivel is megláthatott, saját füleivel is meghallhatott, sőt kezeivel meg is foghatott, ha akarta.

Szellemileg ugyan tudta az ember, hogy a parancsolatok jók, de mivel szintén önakaratából magát a teste alá rendelte, annak a mindent elsősorban csak fizikailag megismerni törekvő kíváncsi és vágyai miatt nem tudta többé minden esetben véghezvinni a csak jó dolgok megnyilvánítását illetve megvalósítását (fizikai manifesztációját). A megvalósításban emiatt teret nyertek a kevésbé jó, tehát az itt a földön elérhető élettartamot megrövidítő tiltott dolgok is. Pál apostol is erről ír a rómaiakhoz írt levelében. A szellemi mivolta (eszmei elméje) szerint gyönyörködik Isten törvényeiben, és el is ismeri azokat, de úgy érzi, hogy a testében működik egy másik törvényszerűség is. Egy olyan törvényszerűség, mely azon jó isteni törvényekkel ellentétben éppen hogy nem a minél hosszabb ideig tartó, jó, örömteli és nyugodt életre, hanem inkább még az Isten által kijelölt idő előtt bekövetkező halála árán is, de minél rövidebb idő alatt minél több testi élvezetre, minél több és minél változatosabb elsősorban fizikai megismerésre törekszik csak.

A test működése, mivel Isten által annak is megszabott az ideje, arra irányul tehát még az ideje előtti halála árán is, hogy az anyagi életbeni működésének ideje alatt minél több létélvezetet jelentő ismeretet szerezzen meg. Függetlenül attól, hogy azok itt jók illetve rosszak is lehetnek. A testtudat, vagyis a szellemi éntudat egy része, és a testi ösztönén képezte egység ugyanis egyedül csak a fizikai érzékszerveken keresztül képes ismereteket megszerezni, még tehát az eredetileg őt szintén szellemi úton megteremtő Istenről is. Így nézve válik egyértelművé tehát az a „páli” gondolat, hogy a test törekvése végül is egyedül a halál, valamint annak a ténye is, hogy eredetileg a testünk is rendelkezik énnel, az általunk „ösztönénnek” elnevezett énnel.

A test mindenben elsősorban szolgálatáért a fizetségünk tehát egyértelműen az idő előtt bekövetkező halál. Azonban hiába is igyekszünk a halálunk pillanatáig a test kíváncsi mivoltait a szellemünk kíváncsi mivoltai előtt kielégíteni, a romlandó test mindenképpen meg fog halni. Viszont Istennek a testtel együtt is végezhető szellemi szolgálatáért az örökös testi halállal szemben az Istennek kegyelmi ajándékát, az örök életet kaphatják meg az egóink, a kis szellemi „én vagyok”-jaink. Ehhez viszont elsősorban hinnünk kell, hogy Isten a legigazabb, és hogy az Ő egy ember által született Fia Jézus, aki a nem csak az Őt megváltó atyjának, hanem mindenkinek és mindennek Atyja igazságát hirdetni járt itt közöttünk a földön. Továbbá úgy kell elképzelnünk és igaz szívvel éreznünk, hogy a fizikai testnek, a csak másodrendű anyagi mivoltunknak mintha már az életünkben meghaltunk volna, de Istennek, a mindig fölöttünk álló legtisztább Szellemnek örökké élünk a saját Krisztusunkban, a Teljes (szellemi) Énünkben. A legfontosabb azonban az, hogy amíg élünk, addig ne a hamisságnak, ne a hamisságra használjuk a testünket, mert az a jelen állapotunkban bennünket (tudatokat) csak durva anyagként kifejező eszközünk, hanem a testet az Egyetlen Igazságnak, Istennek a mind tökéletesebb megnyilvánítására használjuk fel, mint e célra szolgáló romlandó anyagot. A fizikainál fejlettebb tudatszinteken viszont már maga a „lélekanyag”, a lelki test a magunkat kifejező, és magunkon keresztül pedig már Istent kifejező eszközünk. Az elérhető legmagasabb szinten pedig már maga a tiszta szellemi „anyag” az, amiben magunkat Isten szellemeként, mint Őt akár egyszerre minden tudatszint minden létezője számára is megjeleníteni képes hiteles képviselőiként valósíthatunk meg. Az tehát, hogy melyik és milyen szinten nyilváníthatjuk meg Istent magunkon keresztül, egyedül a tudatunk addig elért feljettiségi szintjétől, és természetesen Isten akaratától függ. A mikorról pedig már egyedül csak maga Isten dönthet.

Ha az ember nem az általa eredetileg akart jót cselekszi, hanem azt, amit valójában nem akart („Jajj Istenem, nem akartam!”), tehát ha nagyon hirtelenül, meggondolatlanul cselekszünk, akkor azt valóban nem maga a szellemi ember teszi, hanem utólagos jóváhagyásával vagy teljesen nélküle az akarata alól minduntalan kibúvó, fokozatosan ön vagy éntudatosodó testi ösztönénje. Sokszor azonban az ember testébe a fizikai elméjét is jelentő egóján keresztül bejutó más szellemiségnek vagy szellemiségeknek az illető testi ösztönénjénél, lelkénél, de esetenként még a szellemi emberi énjénél is erősebb akaratánál fogva következik be a test által véghezvitt cselekedet. Ezt a skizofrén embereknél figyelhetjük meg a legjobban, mikor is az illető eredeti személyisége elítéli azokat a cselekedeteket, amelyeket a „másik személyisége” az ő testével mint eszközzel elkövet. Az őt „megszálló” szellemiség ez esetben ugyanis olyan erős hatással volt rá, olyan fölöttes hatalommal bírt, hogy még a testével elkövetett tett elfeledésre is képes volt rákényszeríteni az illető igazi tudatát. A tudati felsőbbrendűségénél, vagyis a nálánál több illetve magasabb szintű tudásánál fogva még tehát arra is volt külön energiája. A bizonyíték minderre az, hogy a hipnotizőröknek is van hatalmuk (energiájuk) arra, hogy valamennyi megcselekedtetett dolgot (mentálisat, fizikait egyaránt) elfelejtessenek a pácienseikkel vagy „alanyaikkal”, ha azt úgy akarják.

Amennyiben azonban elsősorban a Lélek, vagy méginkább a Szellem (Isten) akarata szerint járunk, vagyis inkább az ő kívánságaiknak igyekszünk eleget tenni, akkor megszabadulhatunk akár még testileg is a halál törvénye alól. Ha ugyanis beengedjük a testünkbe (lényegileg azonban a szellemi szívünkbe) a Krisztus kérésére Istentől részünkre részekben küldött, az egyetlen Isten igazságaért égve élő, és az Igazságot teljességében maga képviselő Szent, vagyis Tiszta Lelket, akkor Ő a mi arra érdemes halandó testeinket meg fogja majd eleveníteni, azaz örökké élő mennyei minőségű, lelki vagy szellemi testté fogja átváltoztatni. Aki tehát a teste szerint él, és engedi, hogy a szellemét, lelkét még a halála pillanatában is a teste irányítsa, akkor az először mindenképpen „elveszik”, és attól fogva már csak reménykedhet, hogy legvégül (a „végkor”) majd mégiscsak „megigazítatik”. Aki viszont a lelkével „megöldöklí” a teste helytelen, Isten irányadó elveivel nem egyező cselekedeteit, vagyis „úrrá” lesz azokon még az életében, és a teste halálának idejében is, csak az fog a fizikai testből lelki vagy szellemi testbe történő fájdalommentes átváltozás után Istenhez visszatért fiaként örökké, vagyis „élvén élni”.

Az Isten által Krisztus Jézus kérésére küldött, az örökös fizikai körforgásból bennünket ki-„segítő” tiszta Lélek fogja tehát majd az eddig meglévő (mostani szintjére felfejlődött) tudatunknak bebizonyítani, hogy mi is Isten gyermekei, az általa részünkre juttatott energiáinkat tévelygéseink miatt eddig javarészükből csak eltékozzó fiai vagyunk, és hogy az egylényegűségünk révén szellemi örökösársai is vagyunk Jézusnak, Isten Fiának.

A zsidó közösség azért nem érte el a Szellem igazságát, azért nem értették meg Istennek Életként is való létezését, mert nem engedelmeskedtek mindnyájan a tiszta igazságot Jézus eljöveteleig megjelenítő isteni törvényeknek, hanem helyettük a saját igazságukat, Istenéhez hozzátett saját törvényeiket, saját vezetőik parancsolatait kezdték el inkább érvényesíteni, azokat kezdték el Isten egyszerű törvényei helyett egyre jobban előtérbe helyezni. Sajnos ez a példájukra, mivel ők bibliai „példánykép-nép” voltak, szinte az egész világon elterjedt. Pedig a zsidó nép kiváltságos helyzetben volt, mivel ők nem csak hallomásból hallhatták, és látomásból láthatták, hanem személyesen látván és hallván is megismerhették Istent a számtalan közül valamelyik formájában illetve formációjában. Megismerhették pl. Krisztus Jézus személyében, hatalmas tűzoszlopként, felhőoszlopként, de ennek ellenére, és még a mindenben utolérhetetlen hatalmát szintén a szemükkel látva sem voltak képesek Istent az életükben „abszolút igaz” létezésének kijelenteni, és Őt maguk előtt mindenben az első helyen elfogadni és megtartani. Nem tudták tehát az egyedül Őt megillető első helyét mindenben és minden körülmények között fenntartani, pedig Isten az engedetlenségük, a Vele

való sorozatos ellentmondásaik ellenére is mindig kiállt, illetve kiáll még ma is mellettük. Azért áll ki még ma is mellettük, mert még mindig nem történt meg a vég idejére általa előrejelzett „szent népe erejének a megrontása”, vagyis Jeruzsálem illetve Izrael részekre történő politikai, ne adj Isten (!) katonai rendezése, vagy egy esetleges földrengés általi kényszerű felosztása. Ami azonban ha kéretik, bizonyosan nem is várat sokat magára.

MEGMENTÉS A TEST ÁLTAL

A „testamentum” kifejezés számunkra értelmes emberek számára úgy is felfogható, mint a test sorsáról szóló utolsó önrendelkezés vagy rendelet.

Az emlékezést a jelen valóságban megnyilvánító, vagyis kijelentésével (kimondásával) kifejezővé illetve kifejezetté tevő „mementó” szóból származó mementum vagy mentum, tulajdonképpen egy igen jelentős, már „súlyos” dologra, komor, gyászos tényre emlékeztető „jel”. Eszerint tehát a fizikai test a bennünket mentőn emlékeztető jelünk, de a jel értékével egyben a szellemi tudatunk megmentője is az örök haláltól. A test ugyanis az élete utolsó pillanatában akarva és akaratlanul is bekövetkező halálával feláldozza magát, hogy a tiszta szellemi tudat folyamatosan tovább, végül pedig már örökké élhessen. Ez Isten megmásíthatatlan, viszont a maga részéről is komoly áldozattal járó rendelkezése, mivel Isten egyedül csak ezen az áron tudja biztosítani az elsődlegesebb és ennél fogva a fizikai testnél fontosabb tiszta szellemi tudat számára az öröklétet, vagyis az örökké valóságosságot az örökkévalóságban.

Mindez azért jár Isten részéről is áldozattal, mivel a test halálakor a testtudathoz (ösztönéhez) hozzákapcsolódott tudatos szellemi értelme (az egónk egy része, felét azonban csak rendkívüli esetekben meghaladható része) is megsemmisül, mely értelmet egyedül csak Isten juttathat minden teremtménye számára. A megsemmisülést azonban ez esetben úgy kell értenünk, hogy csak mint egyéni értelem szűnik meg illetve épül le. Általános esetben tehát inkább csak lassan elhomályosulva visszaolvad Isten összértelmébe. Fokozatosan vagy nagy hirtelenséggel elszemélytelenedve végül is tehát Istenbe, az egykori egyénhez azt ajándékként hozzájuttatójához, azaz az eredeti adományozójához kerül vissza.

A fizikai testünk tehát, ha nem is igen vesszük észre róla, az egyetlen, sajátnak Isten kegyelméből mondható tárgyi emlékeztetőnk, vagyis mementónk a szellemi eredetünkre és az egykori szellemi kinézetünkre. Mindez azonban igen nehezen akaródzik tudatosulni bennünk, tulajdon anyagi testünkkel összegabalyodott, sokszor és sok vonatkozásban vele szinte már teljesen is azonosult szellemi tudatokban. Pedig az oly hön vágyott isteni „Jel” mindenki előtt ott van, amikor belenéz egy tükörbe, vagy akár csak egy tükröződő felületbe, például víztükörbe, de mégsem veszi senki sem észre benne az emlékeztető jelet. A szomorú igazság tehát az, hogy senki sem látja meg már a saját fájától, a „durva” testétől, sem a tiszta fáját (az e síkon folyton változó szellemi formáját), sem az erdőt, sem pedig annak Urát, mert mára már olyannyira „beleveszett” az anyagba, az anyagi mivoltába.

Sajnos tagadhatatlan igazságunkká vált, hogy szinte kizárólag csak a testünk kíváncsalmait vesszük figyelembe, először mindig és mindenben csak a testünknek kedvezünk. Ezzel azonban csak lelassítjuk az eltárgyasult szellemi tudatunknak tisztán és teljesen szellemire történő újbóli felfejlődését, de ugyanakkor ezzel odázzuk el a testünk részéről esetlegesen a tudatunkkal együtt is szintén lehetséges megvalósulású transzmutációját (átváltozását) is, melyet tehát szintén Jézus példázott le a számunkra.

A hiba elsősorban tehát bennünk szellemi tudatokban van, ugyanis a test nem csinál mást, mint kötelességszerűen végzi az Isten által rá bízott önfeláldozó feladatát. A test a szellemi tudatunknak egy része részéről átadott előre megérző képessége (tudatosodása) révén tudja ugyanis meg, hogy még ha meglehet, hogy csak képletesen is, de biztosan meg kell halnia, azaz fizikailag egy idő eltelte után végleg el kell múltnia. Ezért szintén a tiszta szellemi tudattól tudván a haláláig rendelkezésére álló idő rövidségéről, lehetőleg minden létélvezetet, amit csak lehet, meg akar az öntudatossá vált maga számára szerezni. Minél több léttapasztatatot igyekszik tehát szerezni, ugyanis minden tudatnak ettől függ a fennmaradási ideje. Ezért aztán az e szférában eltölthető idő rövidsége miatt szinte minden különösebb válogatás és megfontolás nélkül az itt lehetséges minden jó és helyes, de ugyanígy a rossz,

annál fogva pedig helytelen tapasztalatokat, ismereteket is magába fogadja, hogy elmúlásának időpontját minél későbbre elhalassza.

A kettős spirál alakú DNS nagyon is jól megmutatja számunkra, hogy a testtel harmonikusan együttműködve is el lehetne érni a mindkettőnk részéről hön vágyott célt, az örök fennmaradást, valamilyen szinten tehát akár még itt a földön is. Az azonban biztos, hogy nem a tudósok anyagi eredetű sebészkesével, hanem a szelleminek megmaradt illetve visszaváltozott tudatainknak közös akaratán, leginkább és legelőször azonban Isten ugyanezen akaratán alapuló együttműködés révén! Isten nélkül, Őt mellőzve ugyanis ez nem megy, de semmi más se „megy”! (Isten nélkül ugyanis semmi sem mozdulhat meg, semmilyen irányban sem.)

Az összhang, a hármunk tökéletes harmóniájának (Isten, tudat, test) megvalósítását akadályozó legfőbb bajunk onnét származik, hogy a szellemi tudatunk az Istentől kapott szabad akaratának egy bizonyos részét a földi eredetünkkel szintén továbbadta a test számára. A testi akarat viszont a testben benne élve a hibás nevelésünknek, a tévtanok egyre nagyobb térhódításának köszönhetően olyannyira képes megerősödni, hogy a legtöbb esetben a szelleminek megmaradt tudatunk akarata már nem is tud, vagy csak részben tud érvényesülni. A szellemi tudatunk így hatalmát vesztetten viszont már nem képes a maga javára kedvezni, legalábbis jelentősen nem. Képesnek ugyan képes lenne rá, de többnyire nem tud mást tenni, mint hogy kiszolgálja a nálánál erősebb lett testtudat akaratát. A két akarat tehát lényegében egymásnak feszül, azonban mint mindenféle harcnak, úgy e két akarat közötti harcnak is, semmi de semmi értelme nincsen. A harc teljesen hiábavaló, mert így is, úgy is, úgy lesz minden, ahogyan azt Isten akarja. Az igazság tehát itt is csak az, hogy e harcban, mint minden más harcban is, egyedül csak az Isten lehet a győztes. Ezért tehát sokkal célszerűbb lenne, ha mi egyenként, de együttesen is azt akarnánk, amit Isten akar. Isten pedig azt akarja, amit Jézuson keresztül mutatott és mondott meg nekünk, de mi szemünk lévén, fülünk lévén, még mindig nem láttuk, nem hallottuk, vagy egyszerűen csak nem értettük meg Őt. De inkább lehet, hogy túlságosan is élvezve a fizikai testiséggel együtt járó szenvedést, nem is igen akarjuk megérteni, hogy mit is akar Isten. Isten pedig magára nézve nem is nagyot akar. Isten ugyanis csak azt akarja, hogy újra, minden további egymás elöl való elrejtőzködés nélkül együtt járjunk Vele.

A lényeg tehát az, hogy Isten úgy akarja, hogy minden véres azaz testi áldozat nélkül, egységben, egy akarattal térjünk vissza Hozzá, hiszen mindannyian egyek vagyunk. Egy a testünk, egy a „vérünk” (lelkünk) az anyabolygónkéval is, de az egész látható és nem látható Világegyetemmel is, sőt Isten végtelen kegyelméből még Vele is testvérek, felebarátok vagyunk, illetve lehetünk, ha úgy akarjuk. Ennél jobban talán már nem is igen lehet kifejezni az egylényegűségünket.

A testvériség az egyik értelmében azonban azt is jelenti, hogy a testünk egyazon a benne a vér által megnyilvánított tudattal, mellyel nekünk szellemi tudatoknak, hogy a közös átváltozás létrejöhessen szimbolikusan eggyé kell válnunk, azonban ehhez mindkét oldalról nézve közös és kölcsönös akaraton kell lennünk egymással.

Legyünk mindig nyugodtak, kiegyensúlyozottak, mert csak így lehetünk Istennel is egy akaraton, és akkor talán már észre sem fogjuk venni, hogy mikor vált át egymással és egyben a mindenséggel is örök harmóniába, a kölcsönösségen és igazságosságon alapuló összefonódásunkkal elért kialakult, illetve vele egyben be is teljesedett egyensúlyunk.

VÉR

Bármennyire is hihetetlenül hangzik, aki vért veszít az lényegében lelket avagy tudatot veszít. Ha a kifolyt tudat (vér) mennyisége sok, akkor az addig egységet képező testtudat szétesik, megszűnik az illető fizikai egyénisége. Az emberi egyéniséget tehát akárhogy is nézzük, a legközvetlenebbül az adott egységnyi mennyiségű vére, azaz a testtudata teszi illetve fejezi fizikailag ki. Tulajdonképpen ezért nem szabad gyilkolni, ezért tilos vért ontani. A gyilkolásban a legszörnyűbb az, hogy a fizikai tudat felbomlásával a szellemi tudat a kiszabott ideje előtt kényszerül vissza a nem fizikai tartományba. Ez a további fejlődésére, az ilyenkor előfordulható zavarodottság miatt akár hátráltatólag is hathat, de valószínűleg még a későbbiekben is visszahathat rá.

Beláthatná végre már az emberiség, hogy nem szabad több emberi vért ontani, mert a vér kiontása a már látszólag önálló életre képes egységgé összeállt, vagyis a már bizonyos szintű továbbteremtésre (nemzésre, szülésre) alkalmassá felfejlődött testtudat széthullását eredményezi. Az emberi élet továbbadása illetve a továbbadásának lehetősége az öldöklés miatt nagyon könnyen akár még véglegesen is megszűnhetne.

A testtudat születése úgy történik, hogy az anya véréből (fehér és vörös vérsejtből) képződött petesejtet a férfi hasonló összetételű véréből képződött ivarsejt megtermékenyíti. A megtermékenyített sejtől osztódás útján képződött testben a kettejükéből képződött vér keringése kezdetben még közös az anyáéval. A test megszületésekor azonban a létrejött új vér(ág) leválik az anya keringéséről, és új, önálló életre kel.

A vörös és a fehér vérlemezkék (sejtek) valójában az értelmes vágy, mint szellemileg lobogó tűz, és a tiszta tudatos szellemi akarat fizikailag értelmezhető kifejezői.

Ha a vér a testből természetellenesen a napvilágra jut, akkor ott hamarosan megszilárdul. Elszabadulván tehát alvadt állapotba kerül, ami azt jelenti, hogy a keringéstől elszakadván máris az alkotóelemeire kezd bomlani. A szárazanyag tartalma és egy része a nedves tartalmából a földön marad, és abba beszívódván a föld elemeivé válik, míg a vért felülről már közvetlenül érő levegő hője, és a föld melege által elpárologtatott rész a levegőn keresztül legvégül éterre (éteri tudat-alapelemmé) változik vissza.

A 7-8 liter vér együtt teszi ki a jelenlegi testi tudatunkat, mely vérmennyiség az eddig élt testi én (amit mi „ösztönénünknek” nevezünk el) természetes halála esetén javarészában valószínűleg örökre megmaradó fizikai gondolatainak összessége fizikai anyagban kifejezve. Az eredetileg Istentől kapott alapgondolat („én vagyok”) köré összegyűlt, és „örökre” mellette maradó gondolatok tehát az ember testtudata esetében is már egy bizonyos fokig és ideig önállóan is működni képes egységgé állnak össze. Ennyi tehát a vér által fizikai szemek számára is láthatóvá tett jelenlegi egységet képező testi tudatunk.

A vér tulajdonképpen sókkal telített, festékanyaggal vörösre színezett víz. Ha az infúziót pirosra színeznék, majdnem olyan lenne, mint a vér, amely az ereinkben folyik, helyesebben az csak cirkulál, vagyis körmozgást végezve áramlik. A vénánkba azonban a „mű-vért” csak cseppenként adagolhatjuk bele, hogy legyen elég ideje mindkét félnek (a magát másiknak adónak, illetve az azt befogadónak) kölcsönösen befogadnia a másikat. Magába kell tehát fogadnia a természetesnek a „műt”, és a művinek a természeteset, hogy aztán közös nevezőre jutva egylényegűvé válhassanak.

Ugyanez a befogadás történik a szervátültetéseknél is, de átvitt értelemben ugyanez a fuzionálás van, illetve létezik Istennél is. Isten ugyanis az infúzióhoz hasonló cseppenként adagolja bele a tiszta szellemi önmagát a mára már szinte teljesen fizikaivá vált tudatunkba, hogy végül aztán mi is visszaváltozhassunk szellemivé, az eredeti teljes mivoltunkra. Mindezt Isten azért is teszi, hogy az eredeti vágya szerint az egész fizikai szféra önszántából azonosuljon Vele. Célja tehát az, hogy végérvényesen befejezve a teljesen fölösleges egymás elleni játékos harcot, többé már ne akarjon, sem egész mivoltában (mely egymagában csak

egy nagyobb része Isten teljességének), sem pedig annak egyetlen tagjában avagy részében (mint pl. a mi naprendszerünk, vagy annak is csak egyik bolygója) sem Isten fejére nőni, nála hatalmasabbnak látszani a fizikai világ.

Ha majd a kölcsönös azonosulás megtörténik, akkor áll be az örökkévalóság ebben a szférában is, ugyanis azzal már megszűnik minden ellentét a két különbözőnek („másnak”) számunkra lényegében csak a színei, fényei miatt tűnő, eredetileg azonban egyaránt Istenből és Istentől származó világa között. Ehhez a két világnak tehát egyetlen harmóniába kell össze illetve egymásbaolvadnia.

Igazán eltérés a „két” világ között talán csak az isteni származtatás módjában van. Az egyik ugyanis egyszerűen csak teremtvé lett, míg a másik csak hosszas „vajúdas árán”, hosszas dilemma, vagyis Istennek a létrehozás alternatívái fölötti eszmélkedését követő eszmefuttatása, az elvi megvalósulási lehetőségeken a legtisztább szellemi elméjével „hosszában-keresztben”, de oda-vissza is történő végigfuttatás után lett Isten és az Őt követő legfelsőbb hatalmai által megteremtve. Az utóbbi világ tehát egy hosszabb megtermékenyítési folyamat során inkább már mintegy „megszülve” lett, illetve teljesen kész állapotú is csak akkor lesz, ha Isten kimondja majd egyes részeire, illetve a végén már az egészére is, hogy: Meglett!

A tehát innét nézve két isteni világ asszimilációja azonban csak akkor fog megvalósulni, amikor az erősebbik a gyengébbet, vele többé már még csak játékoságból (látszathoz azaz tettette) sem fölényeskedve fogja befogadni, mint ahogyan Isten szellemi mivoltával próbált fölényeskedni illetve versengeni a másodlagosságánál fogva is már eleve gyengébb anyagi mivolta Istennek, hanem továbbra is kitérve a kölcsönös alázat mellett.

A fizikai oldalról elért helyes megismerés révén viszont már egyaránt kölcsönös alázzal fogja majd befogadni az egyik a másikat, és ami a legfontosabb, hogy az általa létrejött abszolút állapot már örökre meglesz illetve megmarad. Nyugodtan elhihetjük, hogy az majd nekünk is nagy örömeinkre lesz, ugyanis az egyesülés számunkra a továbbiakban már mindig rendezett, tökéletesen folyamatos, minden akadályoztatás és megtorpanás nélküli teremtést, a mindig csak újabbnál újabb, és csak jobbnál jobb dolgok alkotását fogja biztosítani. A teremtéshez pedig az egyesülés az itteni körülményes „megszületéssel” ellentétben nagyon jó, különlegesen nyugodt körülményeket, mondhatni hogy tökéletesen nyugodt „léggört” fog jelenteni a megújult tudatunk, és a vele ott már ismét és valóban egy és azonos új (szellemi vagy lelki) testünk számára is.

Abban az örök környezetben illetve természetben tehát már igazán csak azokat a kedvünkre való jó és szép dolgokat teremthetjük meg, amikre itt a földön mindig is epekedve vágyódtunk, de igazán sohasem voltunk képesek megvalósítani.

Hogy tehát mindezen előbbieket elérhessük, fejünket először is le kell cserélnünk egy új fejre, vagyis az egónkat (a „külsős” tudatunkat) teljesen meg kell a tudásában újítanunk, vagy a vérünket, a testtudatunkat kell fokozatosan lecserélnünk teljesen újra. Ez utóbbit azonban szintén csak tudati úton lehet, és kell is elérnünk.

A fizikai úton végzett vér-transzplantáció (tudatátömlesztés, vagy csak öntés) az, amikor nem infúziót (művi vért), hanem egy másik élő egyén véreből, azaz a testtudatából természetes (a véradó személy anyagi természettel kapcsolatos beállítottságát magában hordozó) részletet visznek be művi úton a másik emberbe. Ez a bevitel a hasonlóságánál fogva a legtöbb esetben befogadásra talál, mivel a főbb gondolkozási jellemzőik az anyaggal, az anyagi testtel kapcsolatban megegyezők az embereknek.

A 0-s vércsoport feltételezhetően annak a testtudatnak a jellemzője, amely kivétel nélkül minden anyagi, és anyagi úton beszerezhető szellemi ismeretet befogad, hogy arról tudásában mindjobban gyarapodhasson, ezért adható szükségből minden más vércsoportú alanynak a 0-s vér. Az AB vércsoportú egyén viszont általános befogadó lehet, az ugyanis bármilyen vércsoportú egyéntől kaphat vért. (A tudomány állítása szerint Jézus is AB vércsoportú volt.)

Az általános adó, a 0-s tehát nem válogatós, egyedül talán csak a túlenergetizált vért nem fogadja magába, ha az szintén 0-s, valószínűleg még akkor sem. Azért nem fogadja be, mert az a számára már túlságosan is „csöpögössé” (édessé, mézszerűen finommá) változott, mely anyaghoz viszonyuló elutasító felfogást már nem akarja a magáévá tenni, nem akar vele azonosulni. Inkább semmivé válik, vagyis inkább megszűnik létezni, mintsem fúzióra lépjen a szellemi oldal felé túldimenzionált (a másikat, a fizikait ugyan elismerő, de túlságosan a szellem felé fordult) testtudattal. Az ilyen 0-ás, de a hozzá hasonló gondolkodásúvá vált többi testtudat is, függetlenül az eredeti csoportjától, egy képletesen átdöfött 0-hoz lesz majd hasonló, mivel az ilyen tudat magát tisztán csak anyagi testnek, tehát teljes egészében csak anyagnak tudja elképzelni, ami pedig már végképp lehetetlen, még Istennek is. (Most akár gondolhatunk a szívük közepén már eleve egyetlen parányi lyukkal megszületett csecsemőkre is!)

A teljes „anyag-ság” azért teljességgel lehetetlen, ugyanis Isten sohasem fogja a legtisztább szellemiségét, az élő értelmi mivoltát kizárólag csak anyaggá, művi (mesterséges azaz tárgyi) értelemmé átváltoztatni, mivel a fizikai anyag létezését már eleve végesnek rendelte el. Szellemi létezését pedig azzal éppen ellentétben már a kezdetétől fogva öröknek akarta, tervezte és valósította is meg. Bárki is, és bármennyire is vágyakozna rá, Isten akkor sem fogja ezt a fizikai átváltozást végesítés helyett végteleníteni, esetleg csak a szellemihez hasonlóan örökké, és kegyből vele egyenrangúvá tenni.

Az emberi test fizikai létezése Isten után tehát elsősorban a vérnek köszönhető, a színes „sós víznek”!

Isten ezt a testi vért áldozati vérként, egy bennünket az értelmes tudatos életünkért cserébe szimbolikus sóként maró, de Őáltala sohasem mérgezővé tett tisztítóvízként adta az ember számára. Bármennyire is hihetetlen, az a rendeltetése, hogy a szellemi tudatunkról minden hozzátapadt anyagi szennyeződést, minden külső, és külső eredetű, de belsővé tett negatívumot, a legvégén pedig még magát, mint anyagi (hús-vér) testet is lemosson. A rendeltetése tehát az, hogy bennünket szellemi tudatokat az anyagi testhez, és az összes vele kapcsolatos anyagsághoz, anyagiassághoz való kötődöttségéből leválasszon, majd végül még önmagát is feloszlassa.

Valójában tehát Isten a vért azért adta az emberbe, hogy általa engesztelődjön ki a Vele szembeni azon engedetlenségünk, hogy a már eleve jó, kívánságunkra bármikor örök-állandó lehetőségű szellemi testünk helyett, a vele szemben ideiglenes fennmaradású fizikai testet választottuk szellemi tudatunk közvetlen lakóhelyéül.

A vér a benne rejtve jelenlévő létezés (itt élet) miatt az életünk legrejtelmesebb dolgának is minősül. Tulajdonképpen Isten az önmagunk szellemén keresztüli szellemi nyomása által anyagi testbe belésszorított életnek, az élő értelmes tudatnak a test (mint „durva” forma) fogságából történő kiszabadulásával engesztelődik ki. A helytelen választásunk végetti bánata, olyankor mikor a tiszta tudat kiszabadul, mindig örömbe fordul át, mert a szellemi teremtménye, az Ő igazi „vére”, a szellemi tudat az Ő szellemi tudatából, remélhetőleg minden esetben visszakerül Őhozá, mint tékozló fiú vagy lány az Atyjához. Ott az eredeti isteni természetben azonban a nemeknek már nincsen semmi jelentősége, ugyanis ott már azokat is mindenki a kedve szerint váltogathatja, ha akarja.

A fogságból való kiszabadulás két fő úton történhet meg. Az egyik a tiszta, még a testi halált is mellőző szellemi út, mely a tiszta éteren keresztül vezet, a másik fő út a földön, vízen, tűzön, levegőn, majd végül már szintén az éteren keresztül vezet vissza Istenhez.

A szabadság másodrendű elérésének azonban az első látásra eléggé bonyolult, javarészükből azonban előre szabadon megválasztható mégtovábbi módozatai vannak. Ezek egyik módja a vérnek a föld felszínére másik ember, állat, vagy természeti erő általi gyors, hirtelen kiontása. A másik módja a vérnek föld, tűz, víz, vagy légmozgás (légnyomás), mint szintén természeti erőbe bele illetve alákerülése, természeti, emberi, esetleg állati erőszak

által. A harmadik a természetes, egyedül az öregedés okozta halál útján történő átváltozással történik, a negyedik módozat pedig mindezeknek a keverékéből áll, tehát az elegyedésükkel valósul meg a megváltó szabadság. Ilyen egyveleg módozat pl. a külső fizikai és belső szellemi tényező együttes, vagy csak részben közös oka által fellépő betegség eredményezte halál, de számtalan más vegyes módozata is lehet a testi halálnak, ami tehát a szellemi tudatra nézve minden esetben megváltást, megszabadulást jelent.

A vérnek önkéz általi kiontása azonban egyáltalán nem tanácsos, de ugyanúgy az emberölés sem, különösen ha az tömegeket érintve történik. Ezen a tudat fejlődésére nézve a tanulságosságuk ellenére sem feljebbvivő, hanem inkább lealacsonyító hatású, az előbbiekkal szándékosan nem együtt felsorolt, sajnos mára egyre inkább „hétköznapi valósággá” vált módozatoknak viszont már igen súlyos következményei lehetnek. Az utóbbi kettőnek ugyanis már nem csak szellemi, hanem fizikai jóvátételi kötelezettségei is vannak az isteni tiltás ellenére mégiscsak ezeket a problémamegoldásokat választó tudatokra nézve. Még akkor is, ha az ölést az illető egyének vagy esetleg csoportok közvetett úton is követik el.

A vérontás valójában tehát a tudat szétfröcskölése, ami végül is Istennek rajtunk keresztül nemcsak önmagáért, hanem minden élőért önmagával együtt, tehát minden élővel egységben (egyként), és egyenként is meghozott áldozat a teljes önmaga részéről. Isten ugyanis a legértékesebb értelmének egy bizonyos részét így mintegy feláldozza, elpazarolja azért, hogy mi teremtményei kívánságunkra fizikai testben élhessünk, illetve hogy benne élve, ha akarjuk még meg is „kóstolhassuk” az öröklét „ízét”, az örökidejűnek tűnő anyagi testben való létezést is. A kóstoló „örökidő” az azt választók részére minden bizonnyal a Krisztusnak köszönhető „ezer év” lesz, ha azt egyáltalán még megérjük, illetve megérhetjük. Egy biztos, még reménykedhetünk, mert egyenlőre még élünk.

Mi emberek nagyon is gyarlóak vagyunk, mert Isten végtelen jóságát kihasználva kívánságunkra megkapjuk a hön áhított fizikai testet, azonban azt minden köszönet nélkül elveszük Tőle. Elsajátítjuk tehát a testet, és még alig nyílik ki a látásunk, még nem is látunk igazán a „csipánktól”, de máris Isten ellen fordulunk vele. Szembefordulunk Istennel, illetve teljesen elfordulunk Tőle, vagy mindenben előtte, Őt mintegy megelőzve járunk. Lényegileg tehát mindezen cselekedeteinkkel hátat fordítunk Istennek, még magával a testünkkel is, mint még erre is jól felhasználható eszközünkkel, mivel a fizikai testünk nagyszerűségétől, csodálatosságától elfelejtjük a Tőle való eredetünket. Elfelejtjük a testünknek eredeti szellemi mivoltát is, amit pedig már korábban magunkra „felöltve” megtapasztalhattunk, vagyis teljesen szabadon, minden korlátozás nélkül élvezhattunk.

Igenis van, nagyon is létezik, egy ennél a jelenlegi testünknel is nagyszerűbb, minden itteni csodás anyagi testet mindenben felülmúló testünk is, amely kívánságunk szerint már nem is csak az eszközünk lehet, hanem abban már tényleg mi magunk lehetünk az egész testünk. Ha tehát úgy akarjuk, akkor lehetünk akár egyedül csak a testünk is, mely szemszögből nézve már nem is szükséges mondogatnunk, hogy nekünk van testünk, mert az esetben már valóban mi magunk vagyunk maga a test is. Csakhogy annak a tiszta szellemi vagy lelki testnek az újbóli megszerzésének „ára” van Istennél. E fizikaivá vált testtudatunkat, tehát a testünknek vérét, az egónknak testünkkel azonosult értelmes részét ugyanis, ha azt az életünk során „önerőből” nem leszünk képesek visszaváltoztatni szellemivé, akkor az örök elhagyásával fel kell áldoznunk e tehát már igazán magasztos cél érdekében!

SZÍV

A vérünket ritmikus lökésekkel körbe keringető fizikai szívünk a mellkasunk közepén, ugyan kissé balra eltolódott helyzetben van, energetikailag azonban a mellkasunk pontos középpontján érzékelhető, valahol a „csecsemőmirigy” tájékán. A „csakrák”, a lényegi energiaközpontok ugyanis fizikailag is egy függőleges egyenes vonal vagy oszlop mentén helyezkednek el, és mint tudjuk a szívnek is róla elnevezett csakrája, vagyis energetikai központja van. E központ azonban nem csak energiákat magán átáramoltató, hanem energiaelosztó képességgel is rendelkezik.

Ennek a valószínűleg a fizikai szív közvetlen környezetében, a központjával esetleg annak egy üregében rejtve elhelyezkedő szellemi szívnek két fő összetevője van, mely az ősakaratból és összeretetből, a legelső létezésre törekvő értelmes Akaratnak illetve Vágnak egyként pulzáló rejtett megnyilvánulásából, valamint a „velük - vele” közös Létezés, a létezés értelmes tudata (tudása) fölötti örömmámoros élvezetből fakadó, és ezért a Létezéssel szintén egyazon Szeretetnek szintén rejtett megnyilvánulásából áll. A szeretet a tudatos tudat fókuszába az akaratnál és vágnál nehezebben hozható, és ezért ott nehezebben is állítható fel. Az akarat és vágy harmonikus egyensúlyának megteremtése esetén azonban „rajtuk” keresztül áramoltatva nagyon is jól előhozható, és az ezúton előállított végénél „megragadva” pedig a szeretet már mintegy szétárasztva is megnyilvánítható állapotba kerül.

Ha jól megfigyeljük, akkor észrevehetjük, hogy a szívközpontunk így valójában maga is egy hármasság. E hármasság akkor működik jól azaz összhangban, ha benne a lét-Akarat, a lét-Vágy, és a lét mindenirányú tudatos és örömteljes megélésével lényegileg tehát egyenlő lét-Szeretet egyenrangú felekként működnek együtt az örök és közös fennmaradásuk érdekében. Az örömteljes örök Létezés teljességének abszolút megnyilvánításához azonban közülük egyénileg a legfontosabbnak egyedül csak a Szeretet mondható. A Szeretet tehát mindennél fontosabb, még ha csak egy áttetszően halovány árnyalattal is, ugyanis a Szeretetnek az esetleges egymagára maradása esetén is van értelme. Még helyesebben kifejezve, egyedül csak neki maradhat meg örökké az értelme, mivel a Szeretet legtisztább tartalma már eleve semminemű ártást, semmiféle ártót nem foglal, de nem is foglalhat magába, még csak feltételesen sem. Előle ugyanis az önmaguk nagyobbik részében ártó, de akár a szinte már teljesen ártalmassá változott dolgok és egyének is, inkább elmenekülnek, mintsem közösködnék vele. Azért nem közösködnék, mert a Szeretet számukra már „idegen” lett, mivel az átalakult hozzájuk többé már nem hasonlít. A Szeretet ezért inkább már csak taszítólag hat rájuk, mintsem vonzódást ébreszt bennük. Pedig a Szeretet mindent és mindenkit egyaránt magához vonz, még tehát az ilyen többnyire már mindenben csak kárt tevőket is. Mint látjuk, a Nap is egyaránt süt az egymást szerető, és az egymást nem szerető, maguktól a másikat elutasító negatív emberekre is. A tiszta Szeretet ugyanis még ezt is nyugodtan megteheti, mert benne már senki és semmi nem képes semmiféle kárt, ártalmat okozni. Az igazsághoz azonban az is hozzátartozik, hogy a számunkra a Nap melegítő hatású fénysugaraival jelképezett Szeretet azért vonzza magához őket, mert még az ilyen emberekben és dolgokban is létezik valamennyi szeretet, ha az már nem is látszik rajtuk, még akkor is. A „tudós” ugyanis még a rettenteni és ártani egyaránt képes atombombát is szerető gondossággal készíti el. Az itteni megvalósítása, és a fenntartásával egy megőrzése során a szeretet tehát valamilyen szinten még a gyilokeszközhöz is hozzákapcsolódik, azaz képletesen mondhatjuk azt is, hogy végsősoron a bombákat is csak a szeretet tartja egyben össze. Valójában tehát Szeretet nélkül semmi sem létezhetne, semmi sem lenne, ami most „van”.

Ahhoz azonban, hogy az örök és örömteljes szellemi létezés rajtunk keresztül is mindjobban kibontakozhasson, a szeretetet és a vágygal pulzáló akaratot magunkban is egyensúlyban kell tartanunk. Ha ugyanis a lényegében tehát „háromságuk” között egyensúly

áll fenn, csak akkor nyílik ki a szívünk, csak akkor leszünk őszinték, és csak azáltal lehetünk tiszták, igazán szívből és szívhez szólóak.

Amennyiben az akarattal számunkra is többnyire észrevétlenül váltakozó vágy együttese és a szeretet képezte „kettő” között nincsen egyensúly, akkor a szívközpontunk bezárul, mert hiányzik az egyetértés az egységben részt vevők között. Ha viszont végleg bezárul, akkor megszűnik ezeknek az energiáknak a szabad egymásbaáramlása, és ennek mintegy végeredményeként következik be a fizikai szívünk halála. A szabad áramlás akadályoztatása esetén először csak kisebb-nagyobb keringési, azaz egymásbaáramlási zavarok jelentkeznek, de végül mindenképpen leáll a szív. Stabil egyensúly illetve harmónia híján a „kihelyezett szellemi egység”-et fizikailag megnyilvánító szív ugyanis végül belefárad az örökös küzdelembe, a benne az elsőbbségért folyó, teljesen hiábavaló, szinte állandó harcba. A „magasztos” azaz legtisztább állapotukban azonban mindhárman és mindenkor egyenlőek, egyenrangúak egymással ezek a fő tulajdonságok vagy érzetek, mert a legtisztább Értelem, Isten, ezt a kezdetektől fogva így akarja a tökéletesen teljes egységének abszolút szinten is megvalósítható harmóniája, és annak örök fennmaradása végett.

A feszültség, ingerültség, vagy az eltúlzott vágy, eltúlzott szeretet révén a szellemi szív azonban állandóan is nyitva maradhat, viszont ez is biztos testi halálhoz vezethet csak. A folyamatosan nyitott szív ugyanis a legtöbb esetben még szükség esetén, az egyenrangúság fenntartása érdekében sem tud, nem képes becsukódni. Emiatt rajta túlságosan is sok energia áramol át, így az eredeti harmonikus természete ellenére történő működése miatt már a fizikai szív is túlterhelést kap. Ezt szoktuk mi emberek szívrohamként megélni, mely akár az első esetben, de egy egyénileg változó bizonyos szám után már biztosan végzetes lehet az anyagi testünk számára. A szívben az érzelmi energiák tehát ez esetben már nem egyenletesen, azaz kiegyenlített egyensúlyban, látszólagos harmóniában áramolnak egymásba, hanem eszeveszetten rohangálnak, mert harcolnak az elsőbbségért. Első pedig mindenben, így bárminemű harcban is, senki és semmi más nem lehet, mint egyedül csak Isten, a Szeretet. Előtte viszont e területen is minden teremtménye egyenrangú fontossággal bír, még a Tőle vagy egymástól feltételeken létezhető „másságuk” ellenére is. Azért kell tehát minden ilyen előbbi „rakoncátlan” szív-rendszernek végül is a végén mintegy önmagától összeomolnia, mert a kialakult egységét összetevő megnyilvánult erők versengenek egymással az elsőbbségért. A versengés által a szív jelképezte szellemi tudat, mint a legfőbb isteni tulajdonságokkal bíró értelmi egység, bizonyos fokig lázadást is végez Isten mindent és mindenkit, így még a rá jellemző legfontosabb tulajdonságait is egyetemlegesen (egyaránt, minden megkülönböztetés nélkül) szerető akarata ellen, azáltal pedig már egyenesen Isten személye abszolútsága, és a megjelenülhető teljessége abszolútsága ellen is.

A szívcsakra mindig a külső és belső együttes körülményeknek és hatásoknak megfelelően nyílik ki, illetve zárul be. E tevékenységei során az egész egységével alapvetően mindig az optimális működésre, vagy talán itt is inkább már csak a harmóniára törekszik. Azért harmóniára, mivel minden egyensúlyzavara csak az „el-egészségtelenedéséhez” vezethetne, ami aztán már kihatna a szervezet egy részére, de kihatna annak egészére is, akár még végzetes következménnyel is. Mint nagyon is jól észrevehetjük, az életében egyszer mindenki el is jut a valóságos testi végzetéhez, ami tehát mindenképpen a már visszafordíthatatlan el-egészségtelenedését jelenti, illetve egyben jeleníti is meg. A „jelek” a végzet pillanatában tehát már egyértelműen azt mutatják, arra utalnak, hogy az illető azon állapotában többé már nem alkalmas az életre.

A szívünkben, annak is a közepe tájékán rejtőzködik tehát el a bennünket egyénivé tevő szellemrészünk, a személyes önmagunk valója, az öntudatos valóságos énünk, aki ismeri önmagát, tudomással bír a teljes magáról, ugyanis közvetlenül azaz egyenesen Istentől tudja a „kivagyiságát”, ami többnyire egyazon az Isteni Egységben betöltendő szerepével is. Ez az én a teljes szellemi önmagavaló képviselője, „aki” csak tükröződik az emberi külsőt, a „külső

embert” megjelenítő tudatban, a tárgyi egóban. Mivel ő hozzánk egókhoz képest valóban ismeri teljes önmagát, nevezzük mi e tiszta szellemi eredetű „szikrát” lelkiismeretnek. Tulajdonképpen az általa képviselt teljes önmagavaló vetíti ki magából az öntudatnak egy kis adagját vagy egységnyi részét, amely a külső világban, természetesen kisebb léptékben, szintén öntudattá, egyéni intelligenciává válhat, mely további részleges vagy teljes átváltozásainak köszönhetően már fizikailag is cselekedhet, növekedhet. Erre valójában azért van szükség, mert a tudat egyedül csak a véges fizikai testen keresztül tapasztalhatja meg, hogy milyen is az esetleges leépülés, az elmúlás, a létezőből lassan vagy gyorsan semmivé, nem létezővé való visszaalakulás. Ezt megismerve tanulja ugyanis örökre meg a tudat a létezésnek, illetve válfájának az életnek az egységes azaz egyazon szentségét, vagyis a tisztátalannal nem megérinthesz tisztaságát, valamint az örökségét, az örök fennmaradását, de még az arra irányuló minden szándékát is feltétel nélkül, mindenkor, mindenhol, és minden körülmények között szeretni, tisztelni, igazán értékelni. Az igazság az, hogy a tudat a külvilágban szerzett ezen tapasztalatok révén vésheti csak örökre az emlékezetébe, hogy a Létezés, és annak örök fennmaradása ellen soha nem szabad semmiféle ártó cselekedetet elkövetnie, hanem ha szükséges, akkor minden habozás, háborgás és önös érdek figyelembevétele nélkül magából részeket, de akár még a teljes önmagát is fel kell áldoznia érte.

A szellemi tudat a növekedéséhez „eleséget” (tudást) az eredeti világából, a szellemvilágból, részleges átváltozásával pedig már a föld „termőtalajából”, a földi természetből, és az abban szintén benne élő „más” emberi tudatoktól is szerezhet. A tudat fejlődése tehát ezen „tápe energiák” elegyítése és befogadása által következik be. Ezeket az energiákat nevezhetjük szellemi, éteri vagy kozmikus, illetve geo-bio energiáknak, melyekkel az életünk folyamán jó sáfárok módjára kellene gazdálkodnunk, mivel az életünk valójában nem egyetlen végzetes sors, hanem inkább egy örökre végeláthatatlan létfolyamat. A lét élvezetes folyamatának tehát csak egy kis szakasza, mely során a tiszta szellemi tudat fizikai (élő) tapasztalatokat is szerezhet, illetve azokat legalább egyszer szükségszerűen is meg kell szereznie a további helyes irányú végtelen fejlődése érdekében. A létezésnek az élet így csak egy válfaja, mely a tudat számára a testen belül elhelyezkedve teszi lehetővé és egyben kifejezővé a fejlődésével egyet jelentő szüntelen mozgását, ugyanis az itteni anyagi korlátok között a tudat egyedül csak a fizikai testen keresztül, a testekhez valamilyen módon hozzákapcsolódva nyilvánulhat meg.

Ha az ezekről az igaz dolgokról szóló ismereteket tisztázzuk a földi személyiségünkkel, akkor sokkal jobb „edényeivé”, azaz befogadó feleivé válhatunk az anyaginál jóval fontosabb szellemi energiáknak, és tudatunkba befogadván a tiszta szellemi ismereteket jobban ki is tudjuk majd fejezni azokat mind önmagunk, a tudattársaink, mind pedig a testvéreink, és a testünk szülőbolygója javára is. Mindjobban kifejezni valamit itt annyit tesz, hogy mindszélesebbkörűen kibontakoztatni, kiteljesíteni, azaz az itt megnyilvánítható teljességükben anyagi úton is megmutatni az eredetileg szellemi és ezért tiszta dolgokat. De legalább képletesen rámutatni azokra, lehetőleg azonban minél világosabban, minél egyértelműbben.

A fizikai önmagunkon keresztül tehát elsősorban a szeretetet mint szellemi dolgot vagy fogalmat kellene itt a földön is kiteljesítenünk, valójában ez a földi létünk valós, és talán egyben az egyik legfontosabb célja. Mi emberi tudatok azonban valószínűleg még mindig halogatjuk a Szeretetnek vagyis lényegében Istennek itteni teljes szintű megvalósítását, de nagyon könnyen meglehet, hogy a vesztünkre. Mi ugyanis itt a földön elsősorban az önös akaratunk tárgyait, azok által azonban lényegileg magát az akaratot, mint számunkra legfontosabb dolgot vagy fogalmat igyekszünk egyre nagyobb terjedelmében megvalósítani, lényegében tehát megnyilvánítani. Így viszont az is terjed el, és mindenki csak akaratos lesz, azáltal pedig szeretni is mindenki már csak akkor fog, ha akar. Aki azonban a harmóniára, a

szív harmóniájára törekszik, az soha nem „zavart”, hanem inkább tökéletes egyensúlyt, már-már a bizonyos fokig az itteni síkon is elérhető harmóniát igyekszik teremteni ezen legfontosabb tulajdonságai, képességei, avagy az itt közvetlenül vagy közvetetten fizikailag is érzékelhető ezen előbbi három fő érzelme között. Ehhez azonban meggyőzően el kell fogadtatnunk magunkkal, hogy kik is vagyunk, és miért is vagyunk valójában. Ha ez megtörtént, akkor azt fogjuk majd észlelni, hogy egyre jobban meg fogjuk tapasztalni, és azáltal pedig már mindjobban ki is tudjuk majd fejezni a belső azaz szellemi tudásunkat, az igazi bölcsességet, mely azzal egyben már egyénileg is a részünkké válhat. (Természetesen mindig csak Isten kegyelméből, és Vele egyetértésben!) E tudásunkkal viszont az ösztudatot növeljük, illetve növelhetjük, ugyanis itt a földön még ez is a mi akaratunktól függ. Ha pedig felismerjük ezt a folyamatot, és képesek leszünk tevékenyen részt venni az ösztudat teljességének művi megvalósításában, valójában tehát Istennek mint Szeretetnek a részünkről vállalt mind jobban földi jelenvalóvá tételében, akkor részesei lehetünk a Szeretet képletes megosztottságából történő, előbb-utóbb mindenképpen bekövetkező újraegyesülésének, de az egyesülés fölötti, számunkra még felfoghatatlan, Istennel közösen érzett örömjongásnak is.

A szeretet-energia jelenleg ugyanis még megosztott állapotban van mindenütt jelen ahol valami létező van, és pedig azért, hogy nekünk, jelenleg fizikai tudatállapotúaknak is részünk lehessen az egyesülése okozta mérhetetlen örömmámban, melyre itt végül is a tudta nélkül minden tudat (lélek) egyaránt vágyódik. Itt viszont a lélek még nem elég jól, vagy akaratának köszönhetően nem is ismeri vágyának „tárgyát” (mivel Isten tisztán szellemi), ezért az többnyire elérhetetlen is marad számára. Kivételt ez alól sajnos még mindig kevés teremtmény képez, különben valószínűleg már régen részünk lett volna az egyesülés okozta kimondhatatlanul nagy örömben. Így azonban a többségünk együtt szenvedhet tovább, ameddig Isten azt úgy akarja, vagy pedig a Róla való tudatlanságból fakadó mégtovábbi hibáinknak köszönhetően végül már mi magunk fogjuk, egyesek talán még örökérvénnyel is, megszüntetni magunkat.

Az igazság az, hogy mi emberi tudatok az egyetlenségénél fogva különbözőség nélküli egységből „születtünk”, származunk vagy teremtdöttünk, ezért ezzel a „mindennel” egyek is vagyunk. (Mindebből az már értelemszerűen következik, hogy magunk elválasztani magunkat ettől az egységtől egyedül csak az akaratunk által lehetünk képesek, amennyiben az akaratunk megegyezik az Isten akaratával.)

A nehézségeket azonban valójából az okozza, hogy mivel egyek vagyunk ezzel az egységgel (az egységnek szerves részei vagyunk), nem vagyunk, illetve nagyon nehezen vagyunk képesek az egységet teljességében megtapasztalni. Ráadásul a földi életünk során is zajló tudati fejlődésünk révén egyre jobban különbözökké, egymástól egyre inkább differenciáltabbakká, egyre eltérőbb rezgésűekké válunk. Mindinkább egyéniekké, egyedülállóvá, önállóvá változunk, de sajnos ezzel együtt egyre inkább magunkra is maradunk. Emiatt pedig már egyre nehezebben leszünk képesek az összhangzásra, az azonos hullámhosszon maradásra, az egésszel, de annak egyéni részeivel is egyaránt elérhető harmonikus együttműködésre. Tulajdonképpen tehát ez minden szenvedésünknek a fő forrása. Azonban ezen jelenlegi, sokszor ráadásul még kilátástalannak is tűnő helyzetünkben adódó összes kellemetlenség ellenére is képesek vagyunk megtapasztalni a tehát még így is mindig és mindenki számára egyaránt elérhető, mindentől és mindenkitől függetlenül birtokolható Szeretetet. A Szeretet által illetve révén vagyunk ugyanis mindnyájan képesek a tőlünk „más” (az Egyetlentől való származása révén lényegileg azonban velünk inkább azonos mintsem hozzánk képest más) emberekkel, lényekkel mintegy újra egyesülni, összetartó, és azáltal már össze is tartozó kisebb-nagyobb egységeket kialakítani, és végül ezen egymást szerető egységek legnagyobb csoportján, vagyis a mindnyájunk képezte emberiségen keresztül a Szeretetet a földi teljességében is megnyilvánítani, illetve az esetben inkább már ki is

nyilatkoztatni. Remélhetőleg az ennek megvalósításra irányuló hajlamosság már kezd az emberek többségében kialakulni, és pedig addig, ameddig még nem lesz későn.

Itt a földön tehát egyedül a Szeretet teszi lehetővé, hogy másokkal teljesen őszintén, még ha csak rövid pillanatokra, vagy rövidebb-hosszabb időre, esetleg egész életünkre harmonikus kapcsolatot alakítsunk ki. A tudatos és őszinte szeretetből (mely a lényegét nézve még az ilyen jellegű, Isten által helyeselt nemi kapcsolatokat is magába foglalja) eredő minden cselekedetünk, még közülük a legkisebb is, hozzájárul az eredetileg Istennel közös célunk eléréséhez, a tiszta szeretetből fakadó, állandóan teljes öröm és békesség, vagyis a mindig derűs isteni nyugalomként is kifejezhető Szeretet örökké jelenvalóvá válásához.

Ha felismerjük, hogy mi magunk is a magát részekre felosztott Szeretetet képviseljük, illetve lényegében magunkban hordozzuk, akkor remélhetőleg már az egységünket, az összességünket is ugyanúgy pozitíve fogjuk értékelni, mint az egymástól csak látszatra különböző egyéniségeinket, és tulajdonképpen ez is az igazi cél. Itt a földön kell tehát örökre megtanulnunk, hogy egyek vagyunk a Mindenséggel, Istennel, az Isteni Egységgel, melynek minden benne részt vevő bármekkora, és bármilyen minőségű tagja egyenrangú fontossággal bír Isten számára. Ezért szereti őket egyaránt, minden megkülönböztetés nélkül, még tehát bennünket, a Hozzá képest miniatűr képmásait is. Még akkor is, ha a részét vagy tagját képező teremtménye ideiglenesen nincsen egy akaraton Vele. Így tehát Isten joggal várja el tőlünk emberektől is, hogy egyforma szeretettel forduljunk egymás felé, és legalább ugyanilyen felebaráti szeretettel forduljunk vissza Ő feléje is. Isten azonban olyan kegyes irányunkban, hogy még azt is javunkra írja, ha csak egyetlen ember irányába is, de igazán őszinte szeretettel fordulunk, mert Ő azt a szeretetet is már úgy fogadja, mintha azt egyenesen az Ő részére viszonzottuk volna.

Minden bizonnyal az Isten akaratából lett a mindenségen belül a földi szféra egy olyan hely, ahol éppen az egymástól lehetséges különvalóságunk adja illetve biztosítja a lehetőséget a tudati fejlődésünk nekilödulésének, ahonnan elindítottan még az Istennel való, kegyelméből megvalósulható azonosulás sem lehetetlen számunkra. E „kvantumugrás” a tudatunk fejlődésében tehát nagyon is lehetséges, csak akarnunk illetve vágyunk kell, de ugyanakkor éppen olyanannyira szeretnünk is kell Istent, és Őt követően pedig már minden embert, mégpedig egyaránt!

Tekintsünk szüntelenül Jézusra, az élő példára, és remélhetőleg még a jelen életünkben megláthatjuk azt, hogy ha igazán akarjuk, akkor ez talán még nekünk is sikerülhet!

AKARAT

Mi emberek ma már mindent csak „megvenni” akarunk, mintha igazából már nem is szeretnénk kapni, hanem a dolgokat inkább csak formálisan elfogadni.

Igazán tehát már csak saját magunkat vagyunk képesek „megajándékozni”, mert mások adásában szinte már minden esetben hibát, még ha csak valami csekélyet is, de mindig találunk. A lényeg tehát az, hogy bármit is kapunk, a legtöbbször már nem vagyunk vele teljesen elégedettek, vagyis minden általunk elfogadott adománnyal kapcsolatban adódik, és szinte mindig meg is marad valamennyi hiányérzetünk. Ilyenkor is elsősorban az akaratunkkal van baj, mert ez esetekben is csak mást, valamilyen másmilyent akarunk, vagy csak valahogyan máshogyan akarjuk az ajándékot, illetve magát az átadás aktusát, időpontját, esetleg csak a csomagolás módját, de akár az ajándékozás egyéb más külső és belső körülményeit is. Mindez azonban azt jelzi felénk, hogy olyannyira egyéniek, egyediek lettünk, hogy egyedül már csak magunkat, és a magunk vette illetve csinálta dolgokat tartjuk magunkhoz illőnek, a tőlünk mást, a miénktől más dolgokat, gondolatokat pedig elvetjük, elutasítjuk magunktól. Sajnos azonban mi „okos” emberek mit sem értünk ezen egyértelmű jelből sem, holott szinte az idők kezdetétől fogva egyre csak a „jelekre” várunk. Nemsokára pedig talán már azt sem fogjuk észrevenni, hogy teljesen önmagunkra, egymagunkra maradtunk. Ebből következőleg pedig már az is könnyen meglehet, hogy a helytelen hozzáállásunknak köszönhetően „teljes emberiség” szinten is egymagunkra maradunk az egész Világmindenségben. Ez elég szomorú jövőt vetít elénk, ugyanis e „jel” már egyenesen az így mindenképpen bekövetkező totális kipusztulásunkra mutat rá, szemben a végtelen élet látszatát keltő, és azt minden bizonnyal valóban is bíró egységes Világegyetemmel illetve Világmindenséggel.

A „mágusok” azt állítják, hogy „titkos tudományukkal”, vagy egyesek egyenesen már a „művészetükkel” (amiről ha nem tudnák, az többnyire csak a művi eszük, azaz a „mesterkélt” értelmük szüleménye), leegyszerűsítve tehát az agyuk akaratával, az itteni „nagy eszükkel” képesek jelentős változásokat előidézni. Ezen állításuknak azonban csak annyi a valóságtartalma, hogy rajtuk keresztül (mint ahogyan minden más emberen is) valóban átáramolhatnak azok az erők, amelyek a már észrevehető változásokat előidézik, illetve segítenek a megvalósításukban. Ehhez azonban valóban képeseknek kell lenniük ráhangolódni azokra a szellemi illetve tudati erőkre, amelyek a kívánt változásokat az addig megszerzett érdemeik révén valóban képesek befolyásolni, nem pedig csak látszatra, mint ahogyan azt ők szinte valamennyien teszik.

Ha magunk körül mindent az egyéni akaratunkkal, és annak megfelelően akarunk elérni, vagyis ha bárminemű korábbihoz képesti változást a magunk választása (döntése) alapján idézünk elő, majd magunk csináljuk (kész, kibontakozott állapotba hozzuk), és egyedül magunk végezzük el (fejezzük be), tehát ha a folyamat során a tiszta szellemi önmagunk valóját (az igazán valós lényünket), rajta keresztül pedig már Istent is mellőzzük, akkor magunk is óhatatlanul mágiát követünk el.

Amikor valamit kizárólag a saját akaratunkból „veszünk” meg magunknak, vagyis egy jelkép értékű tárgyat a lényegét megtartva átformálunk, átformáltatunk, vagy annak egészét el is cseréljük egy másik jelkép értékű tárgyra (pl. pénzt egy mágiával foglalkozó könyvre), és ha ezt az ajándékozást kizárólag csak a magunk kedvezésére (hasznára, előnyére) követjük el, akkor vitathatatlanul mágiát gyakorolunk, mégpedig ez esetben a többnyire hozzánk hasonlóan ugyanígy tevő mindenki ilyen önző „mással” együtt „hamis mágiát” üzünk.

Az igazi, az átláthatóan tiszta „fehér mágia”, melynek helyes jelentése „magasztosság”, vagyis a dolgok formaságából adódó tárgyszerűsége fölé való szellemi felemelkedés, végső nemes célja azonban az, hogy Istennek, Isten szeretetének, és a testvéri vagy felebaráti szeretetnek, mint egyedüli önmagukban, de akár az egyéniségeink képezte együttesünkben is

létezni képes legfőbb fogalmaknak (mint tehát itt a földön is megvalósítható dolgoknak) értelmes megértése váljon teljesen és tisztán nyilvánvalóvá, vagyis minden létező előtt nyilvánossá, így természetesen a jelen valóságunkban is. Az igazi cél tehát az, hogy a jelen fizikai tudatállapotunkból nézve is váljanak ezek a szellemi fogalmak vagy dolgok közérthetővé, mindenki számára egyaránt helyesen értelmezhetővé, és természetesen gyakorolhatóvá is.

Ha megtanuljuk a nem csak a tiszta, és a tisztasága által már eleve jó szellemhez, hanem a bölcs észhez is illő ezt a fajta helyes tevékenységet űzni, vagyis ténylegesen gyakorolni (ami már egymagában is a legigazabb bölcsesség), akkor általa majd olyan tetteket leszünk képesek végrehajtani, melyeken keresztül magunk is részeseivé válhatunk a legnagyobb tettek, a nagy isteni „Mű”-nek, az egykori Édenkert újbóli, vagyis a másodszori újszerűen tökéletes megjelenítésének itt a Földön. Annak megvalósulásától fogva pedig már valóban nem kell semmit sem „megvennünk”, hogy igazán boldogok lehessünk. Az „Új Édenben” ugyanis már mindenki egyaránt szabadon és egyenlően, és nem utolsósorban ingyen, pusztán a feltétel nélküli és önzetlen Isten és emberszeretetért cserébe veheti ki, és nem pedig meg, vagy a „másiktól” el, a neki járó részét az abban már valóban minden szenvedéstől mentes, minden téren Gyönyörűséges Élet minden gazdagságából és szépségéből. Annak legpompázatosabb helyeit és dolgait azonban mindenkor és külön is fel kell ajánlanunk Istennek, a számunkra még nélkülük is igen nagy területeken megmaradó, kimondhatatlanul nagy szépségeikért és gazdagságokért, mintegy a mi részünkről adandó képletes csereadományokként. Isten azonban mindig olyan kegyes a feléje a magáéhoz hasonló jóindulattal azaz jó akarattal forduló teremtményeihez, hogy még ezeket a Neki felajánlott adományainkat, de még az egyénileg felajánlott legkisebbeket is csak szimbolikusan veszi át. Isten ugyanis minden teremtményének csak adni szeret. Mindenét amiye van, azt csakis feléjük nyújtani szereti, ténylegesen elvonni valamit is tőlük a saját akaratából soha nem tudna, és nem is fog. Legfeljebb csak képletesen, és csak akkor, ha szüksége lesz rá, mert azzal is csak magát rövidítené meg. Az Istenségének öncsonkítása pedig már végképpen nem lehet Isten célja, mert azzal már a teremtés nyugodt, mindig harmonikus, soha meg nem álló folyamának is gátat vethetne. A szünet nélküli teremtést Isten számára viszont éppen a folyton továbbteremtett mindenségben, mint előtte elterülő tükörben meglátható folytonos „növekedése” (a tisztán szellemiekben történő gyarapodása) teszi meggyőző, és egyben egyedüli valóságává, melyet a végtelen kegyéből az arra érdemes valamennyi teremtményével is megoszt. Ezért tehát a teremtés nyugodt folyamatossága ténylegesen soha nem állhat meg, mert megállása esetén nem létezhetne tovább az öröklét sem, mivel az igaz öröklét legfőbb feltétele a szakadatlan folytonosság. (Az öröklét függvénye tehát a mindig csak jó és előrevivő irányultságú szakadatlan szellemi teremtésben határozható meg.)

Isten olyan végtelenül jó, hogy Ő egyedül csak az abszolút önmagavalójától vesz, vagy csak ezen eredeti lényegéből vesz el, de csakis akkor, ha az valami teremtményei okozta rendkívüli oknál fogva már mindenképpen szükségessé válna. Istennél azonban ez természetesen eleve kizárt, mert akkor Isten többé már nem is lehetne egyszerre mindent látó, mindent halló, minden és mindent-tudással rendelkező, és nem utolsósorban Mindenható Isten.

Nos, elsősorban az Isten, illetve a részéről Jézuson keresztül is bemutatott mindenki Tőle „más” irányában egyaránt kifejezett egyaránt jó akaratot kellene nekünk embereknek is mindnyájunknak megtanulnunk. Sajnos azonban mi eddig még igazán a helyes elfogadás mikéntjét sem tanultuk meg, mert olyan makacsok, akaratosak, önzőek vagyunk. Van tehát még mit megtanulnunk, feltéve, hogy remélhetőleg még van rá „időnk” is, mely „időt” nekünk embereknek valahonnan szintén csak „vennünk”, vagy inkább elvennünk, esetleg ellopunk kellett, hogy azt itt a földön is alkalmazhassuk. Ha ez nem így van, akkor ki tudja minden feltételezgetés nélkül hitelt érdemlően megmondani, hogy az „idő” eredetileg honnan,

és miből, illetve kitől származik? Az idő is véletlen lett talán, mint a szerencsés véletlenek sorozata eredményeképpen kialakult Föld, földi élet, vagy az egész Világegyetem? Nem tudománytalan kissé ez a földi élet véletlen kialakulására vonatkozó kijelentés is az e témában is többnyire feltételezgetésekre, nem pedig valós tényekre alapozó tudomány részéről? Ha az életet okozó Nap-Föld távolság, és a Földnek a Nap körüli szabályozott keringése a véletlen „műve”, akkor ki vagy mi az a „Véletlen”, aki ilyen csodára képes? Mi az oka a például véletlenségnek? Talán a törvényszerűség? Akkor pedig mi a törvényszerűség, és ki alkotta, ki állította fel?

Akárhogyan is nézzük, csak oda lyukadhatunk ki, hogy anyagi szinten még ennek az egész univerzális rendszernek, az anyagi Kozmosznak, mint egyetlen nagy egységnek sem vagyunk képesek a szabályozóját, az egységbe összetartó irányítóját meghatározni. Hogyan is lehetnénk képesek akkor „Azt” meghatározni, akiből vagy amiből ez az egész hatalmas egység keletkezett, mert ugyebár valamiből keletkeznie kellett, hogyha egyszer, mint jól láthatjuk, „van”, tehát nagyon is létezik. Nem úgy vagyunk mi is ezzel, hogy minden, amit mi magunkból vagy magunkkal (a testünkkel) csinálunk, azt a legfelsőbb szintről mi magunk is irányíthatjuk, és kedvünk szerint szabályozhatjuk is? Nos hát, Isten is így van ezzel!

Valószínűleg mindenki be szeretne lépni a Szellem és Lélek ezen előbb ismertetett, jelen tudatszintünk fölött álló, helyileg azonban a miénkkal vélhetőleg „párhuzamosan” elhelyezkedő gyönyörűségek birodalmába, a gyönyörűség isteni kertjébe. Abba a „kertbe”, melynek közepén álló tudás magaslatainak tetején, a csúcsok csúcsán található „fellegvárszerű” (felhő-„szerű”) helyen már maga a Teremtő Isten lakozik. Ebbe a kertbe, de különösen a „felhőbe” való belépéshez nekünk, fizikai akaratúvá vált tudatoknak, viszont össze kellene kapcsolódnunk a tiszta szellemi tudatunkkal (a mindig és minden körülmények között szabadon szárnyalni képes lelkünkkel), rajta keresztül pedig szellemünkkel, és pedig örökre, aki viszont már közvetlen, nagyobb és tiszta része Istennek, így ő Istennel a jelen állapotú nálunknál jóval közvetlenebb kapcsolatot élvez. (Ez az utóbbi kapcsolat tehát az, mely már igazán és teljes joggal „atyainak” nevezhető!) Nos, ebben az örök élményben nekünk is részünk lehet, ha vele azonos szintűre megtisztulunk az anyagiságunktól, és a természetesen a már abból adódó anyagiasságunktól is.

Hogy azonban ez a közvetlen kapcsolatfelvétel megtörténhessen, ellentétes módon éppen hogy meg kell szüntetnünk a magunkban szinte szünet nélkül folytatott „beszélgetést”, a megállás nélküli gondolkodást. E gondolkodás tulajdonképpen azt tükrözi felénk, hogy szellemünknek rengeteg „alszemélyisége”, vagyis az eredetitől „más” személyiségjegye van. Ezek az alszemélyiségek különböző gondolatok kombinációiból állnak, akikre mind hatással van az eredeti személyiségünk központi alapja (de a magára felvett alakja is), és annak a részegységei alapjain keresztül irányított egésze. Nos, az igazság az, hogy ezen egésznek részeként a személyes vagy egyéni, azaz egységnyi értelemmel is ellátott én illetve öntudattal, mint isteni adománnyal már rendelkező tudatunk ide a földre mintegy legyökerezett, vagy mint egy éteri vizeken utazó hajó ledobta a fő horgonyát, hogy kedvére úszkálhasson az itteni tudati vizekben.

Az eredeti teljességű egyéniségünket mintázó alszemélyiségei közül a legvalóságosabb, azáltal pedig legnagyobb hatalmú éntudattal rendelkező, földbe gyökerezett személyiségünkben lett egónknak arra kellene törekednie, hogy az ő kisebb teljességét mintázó alszemélyiségei vele egyáltalán, egymással pedig különösen ne legyenek ellentétben, hanem inkább összhangban, tiszta őszinteségen alapuló egy és jó akaraton legyenek. El kell tehát a tisztán szellemi tudatú „tenmagunkkal” érnünk, hogy az itteni teljessége tartalmába (a „körébe”) ezek a személyiségjegyeink (lényegében tehát a domináns 12 fő tulajdonságunk) összességükben ne csak egymással beszélgessenek, vitatkozzanak, versengjenek vagy egyezkedjenek, hanem példánkat követve egyaránt lenyugodva velünk együtt maradjanak mind csendben. A csend azért kell, hogy a már valóban teljes egészünk nagyobbik részét

képező belső (isteni, és ezért eredeti) természetünkkel újra összekapcsolódhassunk, és azáltal mintegy új fényben, új megvilágításban, azaz tisztább értelemben és értelemmel láthassuk magunkat, és természetesen a jelen valóságunkat, ahol éppen tartózkodunk. Mindezzel egyben azonban az igazán teljes valóságot, a teljes Isteni Egységet, végül pedig már magát Istent is, aminek illetve akinek lényegében a jelenlegi fő célunknak kellene lennie.

Az igazán bensőséges kapcsolatot az isteni természetünkkel (szellemiségünkkel), általa pedig Istennek Istenség mivoltával a legkönnyebben az imádság révén érhetjük el. Ez azonban csak akkor történhet meg, ha a szellemiségünknek képesek vagyunk az itteni teljességű egységes, egy akaraton lévő önmagunkat átadni. Ő aztán bennünket azáltal már képes lesz Istennek magával együtt felajánlott áldozatként átadni, de legalábbis bennünket a hozzá való végleges visszatértünk után velünk már igazán is beteljesedő teljességével együtt Isten felé forduló állapotban felmutatni. Ennek a szimbolikus felajánlásnak létrejöttéhez viszont már minden zavaró körülményt ki kell iktatnunk a külső környezetünkéből is. Igen szerencsésnek mondható az az ember, aki tudatosan is észleli azt a pillanatot, amikor a szelleme Isten felé fordulva felmutatja őt, mint a földön az emberfiaságától megtisztultan már az Istenfiaságára várományos „csemetéjét”.

Az imádságunknak elsősorban tehát nem az elkövetkezendő újabb akaratunknak, önző kérésünknek kellene lennie, hanem az Istenhez szóló igaz imádatnak, fohásznak, rimánkodásnak illetve könyörgésnek. Könyörgésnek azért, hogy végre már fogadja el Isten az áldozatunkat, az önátadásunkat, önmagunk testét és lelkét, hogy azáltal Vele újra egyek lehessünk, ami már egyben az Övével egy akaraton levőségünket is jelenti. Az imával tehát az erre irányuló helyes szándékunkat kellene inkább kifejeznünk, nem pedig gyorsan bocsánatot kérnünk (ami igaz azaz őszinte megbánás nélkül semmit sem ér Isten előtt) a többnyire az akaratoskodásainkból származó vétkeinkért, hibáinkért, majd pedig azonnal rátérnünk arra, hogy bocsánatkérésünkért cserébe máris mi újat kérünk, vagyis hogy mit akarunk, hogy Isten teljesítsen be, illetve itt főképpen „ki” a számunkra. (Itt a külvilágban ugyanis minden, még a tudás is csak kifelé teljesezhet, kifelé terjedhet, legalábbis észrevehetően.) Az akaratunk így ugyanis csak arra irányul, hogy Isten itt a külső világában mindig valami újabbat, jobb és szebb dolgokat mint az előzőek, nyilvánítson illetve teremtsen meg, azaz tegyen kézzel megfoghatóan is elérhetővé a számunkra.

Az igazat megvallva, mi emberek még mindig kevesen imádkozunk őszintén azért, hogy legyen az egész Föld megújult Éden vagy új Paradicsom, ami eredetileg az Isten igaz akarata. Ő tehát a maga részéről valóban ezt akarja. Mindezt Jézuson keresztül nem is olyan régen még élő szavakkal is a tudomásunkra hozta, de mi még nem elegen, illetve nem eléggé akarjuk azt, hogy az Ő „országá” ide is valóban „eljöjjön”, helyesebben elérjen vagy leérjen. Féltjük ugyanis az eddig megszerzett anyagi javainkat, de valószínűleg a vesztségünkre. Mi a többségünkben azonban már ezzel sem törődünk, mert a megfogható dolgok és birtoklásuknak illuzórikus érzete sokkal fontosabb lett a szabad, tiszta, és nem utolsósorban örök létezésbe való visszajutási lehetőségünkénél. Sajnos egyesek még az örök halált is képesek a tárgyi javaikért vállalni, pedig akkor már óhatatlanul is a lelkükkel fizetnek meg ezen választásukért.

Mindez arra világít rá, hogy mi emberek jobban vonzódunk az akarat „őstípusához”, mint a szeretet őstípusához, mint az elénk eredetileg egyenrangúakként felállított példaképek egyikéhez. Fejlettebbek lettünk tehát az akarásban a szeretethez képest. Éppen ezért most már a szeretetet kellene inkább megismernünk, megtanulnunk, és egyben gyakorolnunk is, vagyis helyesen „üzünk”, nem pedig azt itt mindinkább „elüzünk” magunktól. Akiben ugyanis az akarat a szeretet kárára működik, az az illető hajlamos lesz a másikat manipulálni (befolyásolni), azáltal pedig egyre inkább önzővé, nagyképűvé válik, és nagyravágyó, hatalomvágyó lesz. Mindezen tulajdonságok viszont pechére a félelemmel járnak együtt. Az ilyen illető ugyanis mindig attól fél, hogy bármely pillanatban elveszítheti az

akaratoskodásával megszerzett erejét, a vele másokéból magához ragadva összegyűjtött, nem pedig elsősorban a tárgyi maga előállította javait, és az afölötti hatalmát, mely nagyobb részben már a felhalmozott tárgyi javaiból, nem pedig a szellemi tudásából adódott. E félelmének elpalástolására viszont annyi energiát pazarol el, hogy már észre sem veszi, hogy ezzel éppen a szellemi teremtmény képességét veszíti el, illetve utasítja egyre jobban el magától. A tisztán szellemi képesség viszont szemben a helyette megmaradó elsősorban tárgyi úton működő képességével már igazi és olyan hatalom, mely minden körülmények között (szellemi, lelki, fizikai) érvényes és hatásos, örökre helytálló, mivel soha el nem múló, mint pl. az anyagi dolgok, köztük tehát az anyagi hatalom is. Ráadásul a tisztán szellemi képesség egy bizonyos szellemi szint elérése után már valóban mindig csak növekedhet, és ez a szint éppen a „földszint” feletti tudásszint, ahová nekünk a helyes életvitelünkkel a szellemi tudatainkat legalább fel kellene tudnunk emelni, de sajnos mi helyette egyre inkább csak az anyagot emelgetjük fel a fejünk fölé. Majd meglátjuk, hogy végül meg is fogunk szakadni alatta!

Aki tehát a szeretettel jól tud együtt élni, de természetesen, ha annak „ideje van”, akkor az akaratot sem hanyagolja, illetve utasítja el magától, az mindenkivel együttműködő emberré válik, másokkal csak csupa jó kapcsolatokat alakít ki, minden környezetében élővel törődik, minden jóra fogékony lesz. Ha viszont ezt a képességét az akarata rovására fejleszti ki, akkor könnyen önállóság nélküli, másoktól könnyen függőségbe kerülő, mindenkihez elsősorban vagy többnyire a félelemre, nem pedig az őszinteségre alapozva alkalmazkodó emberré válik. Ez azonban szintén csak félelmet, még több félelmet vált ki az emberből, ugyanis az ilyen ember attól fél, hogy elveszíti az eddig már megszerzett szeretetet, és magányossá válik, önmagára, egymagára marad. Ez a lehető legrosszabb, amit elkövethetünk magunk ellen, a közvetlen környezetünk ellen, de vele egyben az Isteni Egység ellen is, aki minden résztvevőjére egyaránt számít, mivel Isten számára minden egyes tagja (még ha az a mi hamis nézőpontunkból nézve „rossznak” is tűnik) egyaránt, minden különbözőség nélkül hasznos, különben nem is létezhetne.

A legjobb tehát a tulajdonságok terén a már inkább harmóniába átváltó egyensúly. Nincsen tehát semmi értelme akaratoskodnunk, makacskodnunk, de félve szeretnünk sem, mert egyik sem vezet jóra. Az eltúlzott, és a nem elégséges helyes félelem viszont ránk emberi tudatokra még károsan is hathat, illetve vissza is hathat ránk, ami aztán, mint ahogyan a többi főbb tulajdonság esetében is, itt e síkon természetszerűleg már kihat a testi állapotunkra, esetenként pedig még a szűkebb-tágabb környezetünkre is. Ezért helyes mindent és mindenkit mindenben egyenrangúan „kezelnünk”, mint a teljes egységnek megkülönböztetett fontosság nélkül is fontos résztvevő tagját. Egyetlen egészséges félelmünket azonban mindig szem előtt tartva, mégpedig a helyesen alkalmazott Istenfélelmünket. Ha ezt a szelíd félelmünket, vagyis általa lényegileg magát Istent, az életünkben soha nem mellőzzük, akkor biztosak lehetünk abban, hogy Isten mindig mellettünk fog állni. Úgy pedig már senki sem lehet ellenünk, mert mindenki látja, hogy Istennel együtt járunk. Bizonyíték erre az, hogy Jézust sem merték bántani a „démonok”, hanem inkább ők féltek tőle. A földi ember ugyan lehet, hogy ezt nem látja, nem veszi észre (az éber tudata alatt viszont már nagyon is érzékeli), de ha a másik ember az ilyen helyes istenfélelemmel rendelkező embernek árt, akkor biztos lehet benne, hogy Isten neki érte „meg fog fizetni”. A külső látszat ellenére ugyanis mindig csak magának árt vele, mert a másiknak ártó cselekedete elsősorban és többnyire is csak a saját tudati fejlődését készteti megtorpanásra, esetleg visszaesésre. A másinak ártó cselekedet tehát minden esetben visszahat rá, vagyis előbb vagy utóbb saját magán is sorra meg kell majd tapasztalnia ugyanazokat a sérelmeket, amelyeket másoknak okozott, mert addig nem léphet tovább a létező bukásai ellenére is mindenkinek mindig felfelé ívelő tudati fejlődése lépcsőjén. A fejlődés ugyanis mindig csak felfele irányú lehet, még ha az újra az alapokból indul ki, akkor

is, különben nem is lehetne fejlődésnek még csak nevezhető sem. A teljes igazság egyébként is az, hogy az ember itt e síkon is csak látszatra árthat a másiknak, csak ezt a földön másképpen érzi, illetve másképpen veszi tudomásul. Itt ugyanis a fizikai észre „vételezve”, azaz az ésszel, nem pedig a szellemi szívvel elfogadva illetve befogadva (felfogva) minden más, minden másképpen van, mint az igazán valós szellemi eredete helyén. Ez azért van, mert itt az anyagi világban az ember elsősorban a fizikai agyban székelő művi azaz tárgyi észére hallgat, mely szinte kizárólag csak a fizikai test érzékleit veszi tudomásul, a szellemi érzékleket pedig többnyire hanyagolja. A tisztán szellemi „dolgozatra” tehát már nem is figyel fel, így azokat fel sem fogja.

Legyünk tehát mindenkor igazak azaz őszinték, és ha az igazság nálunk van, akkor már soha ne féljünk senki mástól, egyedül csak Istentől. Az egészséges Tőle való félelmünkért cserébe pedig Ő majd megvéd bennünket, és mindent meg is ad nekünk, amire itt szükségünk van, illetve amire csak szükségünk lehet. Főképpen pedig ahhoz ad meg mindent, hogy újra elérhessük Őt, és onnantól fogva már mi magunk is örökre egyek lehessünk Vele, illetve örökre csak Vele együtt járassunk!

NEGATÍV HATÁSOK

Az elvesztett illetve elfelejtett lelki tudást, ami a mindenségről való igaz ismeret, az embernek a testében élve egyénileg kell újra felfedeznie, hogy tökéletesedjen.

Ha valamilyen módon, például hitelesnek vagy nem hitelesnek tartott írások olvasása közben, más emberek, mágusok vagy boszorkányok sugallatára, vagy szellemi vezetőktől és tanítóktól hallottak útján, esetleg hipnózis során felidéződik, vagyis ha bizonyos szinten hirtelen a tudatunk előterébe kerül az a szellemi tudás, amit valaha tiszta lelkekként tudtunk, az igen veszélyes is lehet a számunkra, ha az bennünket felkészületlenül ér.

A pszichikai erővel azonban még csak játszani sem szabad, mert azok könnyen tönkretelhetik az életünket, de akár a testünk egyes részeiben, vagy tehát az egészében is, helyreállíthatatlan károkat okozhatnak.

A láthatatlan szellemi energiákkal való játszadozás végül pedig már tudathasadáshoz, őrültséghez (állandó zavarodottsághoz) is vezethet. Még tehát csak meg se próbáljuk ezeket az erőket mi magunk szabályozni, általunk meghatározott keretek közé szorítani, azokat utasítgatni, számunkra, vagy mások számára kedvezően vagy éppen ártóan befolyásolni. Nekünk embereknek ugyanis csak a velünk azonos, illetve a nálunknál alacsonyabb rendű szellemi illetve pszichikai erők fölött lehet hatalmunk, viszont még az a hatalom sem lehet minden esetben teljes. Mivel azonban igazán senki emberfia nem tudja egymástól ezen láthatatlan erőket sem szellemileg, sem pedig fizikailag megkülönböztetni, igen nagy bajokat is hozhatunk velünk magunkra, de akár velünk együtt másokra is. Ezért bőven elég, ha egyszerűen csak elfogadjuk a létezésüket. A helyzet ugyanis az, hogy amikor a tudatunkban kételkedést ébresztünk, akkor szabad befolyást nyernek a tudatunkon keresztül a testünkbe azok a nálunk magasabb rendű negatív szellemi erők is, akik az itt a földön elérhető teljességükben való megvalósulásuk (megnyilvánulásuk) érdekében kezdetben nálunk alacsonyabb rendű, nekünk szófogadó szellemi tudatoknak adják elő képmutatóan magukat. Esetenként még tehát az elhunyt hozzátartozóink szerepét is képesek eljátszani (sőt még a képüket is képesek magukra ölteni), mert a tudati magasabbrendűségüknél fogva minden információval bírnak róluk is, és ezzel inkább ők képesek manipulálni az embert a tulajdon céljaik elérésében, mintsem az ember őket.

Az igazság tehát az, hogy a negatív szellemi erők többsége itt a földi világunkban láthatatlanul él közöttünk, és csak arra vár, hogy az alaktalan árnyékszerű, mintegy láthatatlan füst vagy ködszerű formájában a fejhez kapcsolódva „megszállja” a célba vett testet, és hosszabb illetve rövidebb ideig körülötte tartózkodjon, és onnan sugallatokat küldjön az illető éntudatának, vagy pedig a testbe az egón keresztül részleteiben (ne adj’ Isten az egészében) bejusson. A sikeres beszívargásukat követő benntartózkodásuk idején ugyanis az a szándékuk, hogy a testen belül alkalomszerűen helyileg, vagy még inkább az egész testre kiható, illetve még azon túlra is kiterjedő ideiglenes vagy maradandó negatív hatású elváltozásokat okozzanak, mely elváltozások tulajdonképpen az e szférában való megnyilvánulásuknak (valóságot nyerésüknek) a bizonyosságai. A helyileg alkalomszerűség pedig azt jelenti, hogy a testünkön belül mindig ott fejtik ki a káros hatásukat, ahol az adott pillanatban valami külső, a test külsejére illetve belsejére szintén gyengítőleg ható fizikai oknál fogva is könnyen „sebezhetővé”, azaz még jobban megsérthetővé válik a testünk.

Amikor tehát akár csak a pszichikummal is játszunk, akkor inkább csak a „balsorsot” hívjuk ki magunk ellen, hacsak nem ismerjük teljes tökéletesen minden ilyen jellegű jelenség valóságosságának valamennyi aspektusát. Valószínűleg azonban a földön Jézus óta ilyen ember csak igen csekély számban fordult illetve fordul elő.

A testet gyengítő kívülről eredő hatást a legtöbb embernél az alkohol valamilyen formája okozza. Az alkohol egyik neve tehát nem is véletlenül „szpirit”, mely elnevezés egyben utal az anyagiséga ellenére a spiritualitásra, azaz az ember szellemiségére való igen komoly

ráhatással bíró képességére is. Az alkohol ugyanis vonzza a negatív érzelmi energiákban túltengéssel bíró szellemi erőket, vagyis a negatívvá lett szellemiségeket. Ezért ha valaki alkoholt iszik miközben kártyát vet, vagy éppen csak vettet vagy jósoltat magának, illetve még ha csak maga a „mágus” is áll alkoholos befolyásoltság alatt, akkor nagyon is veszélyes helyzetbe is sodorhatja magát vele az ember. Ilyenkor ugyanis a szesz egyenes vagy közvetett hatására felerősödő kétkedések illetve kételkedések miatt könnyen „sötét” azaz negatív erők befolyásolása, de akár a „megszállása” alá is kerülhetünk ezzel az amúgy ártalmatlannak induló, jövőbeni lehetséges énjünk egyikének cselekedetei, vagyis az eredeti énünk majdani tudatállapotában átélhető lehetséges történések egyikének vonalszerű feltárására irányuló eredeti szándékunk megvalósulása helyett.

Hogy azonban mindezen előbbieket megértsünk tudnunk kell, hogy a megfelelő erősségű gondolatoknak a tiszta szellemi szférában alakjuk van, vagyis a tudati erejüknek, azaz a tudati-érzelmi energiák mennyiségének megfelelő formával avagy alakkal vannak „felruházva”. Azon gondolatoknak pedig, amelyek eredetüktől (saját, vagy mástól eredő) függetlenül egyszerűen csak átszaladnak az agyunkban székelő elménken, egyáltalán nincsenek, vagy nem is alakulnak ki tartós alakot felvevő, és ezért fenn is maradó formáik, mivel azok még igen gyenge kezdeti azaz kiinduló energiával rendelkeznek. Azok a gondolatok viszont, amelyek az igen erős kezdeti intenzitásuknak, vagy az igen gyakori ismétlődésüknek köszönhető megerősödésük miatt már jelentősebb átalakulásra, átformálódásra is képessé tevő mennyiségű néma (ultra) hangerővel, az értelmes mivoltuktól pedig „sugárzó” (azaz szintén ultra) fényerővel, vagyis ezen fizikailag hallhatatlan illetve láthatatlan, kiegyenlített vagy még kiegyenlítetlen mennyiségű pozitív és negatív energiákkal rendelkeznek, azok az ezen energiáikkal feltöltött olyan látszólagos képi formákat alkotnak, mely lényegében tehát „képzelti képek” a bennük lévő értelem mértékének megfelelő érzelmi tartalommal, mint érzelmi színezékekkel (színekkel) is bírnak. Az ilyen gondolatok tehát már nem csak „hangtalan” hangképpel, hanem attól szinte már elválaszthatatlan egységet képező színekkel is rendelkeznek. Ezen tehát már „kifejlett”, azaz mentálisan már kifejeződött gondolatformák közül a negatívabbak a test „megszállása” során az agyunkban elhelyezkedő egónkon keresztül bejutva rakhatnak tehát valahol „fészket” a testünkben, hogy benne kikeltsék azaz életre keltsék magukat, illetve a belőlük származó magjukat, azaz az eredendő alapgondolatot negatív bőséggel önmagukhoz hasonlóan tartalmazó „tojásukat”. A céljuk tehát az, hogy a teljes önmagukat, vagy pedig a részeit jelentő, a teljességüket mintegy lekicsinyítve tükröző teremtményeiken keresztül magukat megnyilvánítsák. Lényegében tehát arra törekednek, hogy fizikai életre hozzák, az eredeti szellemi helyes alapideát ugyan mindig tartalmazó, viszont negatívumokban már túlsúllyal rendelkező ideájukat. Ezek a mentálisan már létező gondolatok először tehát csak az „elfoglalt” test térségén belül, és a helyet (teret) foglalásukkal egyidejűleg, vagy pedig rá csak későbbi időre, viszont akkor már kívülről, a test felszínéről is jól láthatóan, esetleg csak magán a test felszínén hozzák életre a saját, negatívumokban túltengő, magukkal lényegében tehát azonos ideáikat, azaz végül is az önmaguk részleges vagy éppen teljes megtestesüléseit. A test felszínéről, vagy akár már a testen belülről elrugaszkodván pedig valamennyi tudatforma az eredetükkor kapott, és a már szintén mentális úton feltranszformált hatóerejüknek megfelelően már egy még újabb létérzetbe kerül. Az élő valóságot jelentő napvilágba lép tehát tovább a tudásbéli fejlődése során illetve útján. Ezt viszont a tudatformák már azért teszik, hogy az ide történő világrajövetelükkor közvetlenül megismert, és az itt tartózkodás ideje alatt megszerzett újabb ismeretekről bővülő, értelmes tudásban egyre tovább fejlődő tudatuk kitágította hatósugarukkal már másra illetve másokra is kiejtsék a „jó” (kiegyenlített erősségű, vagy pozitívumokban gazdag) hatásukat, vagy pedig a példánkban szereplő negatívumban bővelkedő, eredeti jóságukat megmásító feltöltésüknél fogva viszont már káros azaz „rossz” hatásukat. Az eredeténél fogva negatívumokban bő, és az azzá lett eszme vagy

idea (eredetileg értelmes tudat vagy gondolat) is azt akarja tehát, hogy a testen, mint magát szemléltető „eszközön”, keresztül valamilyen mindenki által megismerhető fizikai képű formában, még ha csak a részleteiben is (pl. kialakuló rosszindulatú „daganat”, vagy „intelligens vírus” okozta belsőleg illetve külsőleg is látható megbetegedés), de valamiképpen mégiscsak valóságot nyerjen itt a külvilágban is.

Amennyiben tehát ezt a negatívummal inkább telt, magát a többi létezővel e síkon is megismertetni vágyó, kezdetben többnyire még csak egy gondolatból álló gondolati „magot” magunkból gyorsan „kitakarítjuk”, vagyis elfelejtjük, vagy jó gondolatok özönével semlegesítjük, akkor nem lesz többé közünk vele. Ha tehát azt kiutasítjuk a szervezetünkől, vagyis elsősorban a fejünkől (mivel a gondolati mag először csak a az agyunk megjelenítette elménkbe, azaz a gondolataink központjába jut és „költözik” bele), illetve ha az már bejutott, akkor a testünk többi részéből, akkor nagy probléma nem történik. Ha azonban a tudatközpontunkba bejutott gondolatformák a központ összes tudására (a teljességére) a kezdeti erejétől függően lassan, mintegy lappangás után kibontakoztatott, vagy pedig azonnal gyakorolt hatását már a központunktól eredő negatív gondolatokkal még tovább erősítjük, azaz feltranszformáljuk (tápláló erővel látjuk el), akkor a bejutott gondolat az idegrendszerünkön keresztül, az azzal szoros kapcsolatban álló izmaink által szabályozott vérkeringésünk útján, mintegy a legvégén transzfigurált (látható fizikaivá, azaz fizikai formává átalakított) vonalvezetés során a tudatunk teljességét kifejező testünk bármely részének hozzá hasonló rezonanciája miatt számára alkalmasnak bizonyuló helyén (térsgében) üthet tanyát. A kezdetben elektromikroszkópikus méretű alapgondolat, a „mag” maga, illetve az esetlegesen magából kilökött „tojása” a megcélzott dimenzióban ily módon nyerhet teret. (A lényegében tehát gondolat, ami fizikaivá átalakulva akár tehát egy rákos sejt is lehet, azt tudja, hogy szellemileg ismerhetően valakiként vagy valamiként létezik, viszont az általa választott fizikai dimenzióban, mint új valóságban még nem tudja, hogy ki is, illetve mi is ő, és hogy itt hogyan is néz ki, míg itt is nem lesz képes a teljességével kibontakozni, azaz a teljességével fizikailag is megnyilvánulni.)

A testbe tehát befészkelődött, bizonyos szinten alakot avagy formát magára felvenni az általa is a kezdetek óta birtokolt első értelmes információ („vagyok” azaz „létezem”) révén képes gondolatformáció (lényegében tehát tudat), a testben mintegy égő cigarettának leesett parazsa akár még lyukat is üthet vagy fúrhat, vagyis a fészekből még szülőhelyet is csinálhat magának. Ez azt jelenti, hogy az oda bejutása kezdetétől fogva mindig a lehető legrövidebb úton kifelé, a külvilág felé irányuló sugárzásával elkezdheti „égetni” (képletesen történő elégetés során önmagába beépíteni, bekebelezni) is a kezdetben csak „fészekként” elfoglalt testi szöveteket, és azáltal terjeszkedni. (Mindezt a röntgenkép homályos vagy fekete foltokként ábrázolja az átvilágított szervezetben.) Az olyan eset, amikor a bejutott negatívum a fészekből nem terjeszkedik sem kifelé, sem pedig befelé, vagyis nem okoz a test számára semmiféle ártalmat, mi emberi tudatok úgy fejezzük ki, hogy az illető esetében jóindulatú a „daganat”, illetve hogy az adott ember nem fertőző, hanem csak „bacilusgazda”. Ő tehát csak hordozza magával ezeket a valójában tehát egészségtelenségeket, rá azok a továbbiakban viszont már nem hatnak.

A bejutást azonnal, vagy tehát rá hosszabb-rövidebb időre követő végkifejlet pedig a megfelelő erejű eredeti intenzitás, illetve a még további „hasonszörű” gondolatokkal való táplálás okozta felfejlődés eredményezte, már a külvilág által is érzékelhető megnyilvánulás. Ez pedig abban fejeződik ki, hogy egy végső lökessel, még az önmaga itteni megvalósítására felhasznált egész testtel együttesen is bekövetkezheto „saját halála” (amit az időközben vagy a kilöködés pillanatában már fizikailag is megtapasztalt, teljesen sajátjának hitt önazonossága elvesztése jelent) árán is, de a fizikai testből a még nagyobb önállóság elérése érdekében valamilyen módon kitörve, vagy ha másképpen nem megy neki, akkor a „vér” képében, de lehetőleg a test felszínén is keresztüljőve, a külvilág világosságában is magát láttatni, magát

tehát a korábbi belső helyzetéből egészében vagy részleteiben kifelé is nyilvánvalóvá tenni vágyja az eredetileg bejutott idea vagy gondolat. Ha hisszük, ha nem, a jól ismert fekete himlő, a különféle „rák”, és a többi hasonló egészségtelenség is így „működik”, de hasonlóan, vagyis ugyanezen elven, csak éppen pozitívumként születik meg a csecsemő teste, illetve szellemileg maga a „gyermek tudat” is. (Hildegard von Bingen az egyik írásában gyönyörűen szemlélteti is a „gyermek tudatok” szellemi „megszületésének” folyamatát.)

A „színes felhő”-szerű auránk a legmélyebb szellemi önmagunkról alkotott gondolataink, gondolatvillanásaink és érzéseink alapján összeállt, már bizonyos meghatározott mértékű saját összetartóerővel is bíró mintaképe a testünknek. E mintaképünk, mely már atomos, vagy inkább még csak fénykvantumos egyéni szféránknak is nevezhető valamink, minden ráhatásra, minden feléje irányuló erőre, legyen az szellemi (gondolati) vagy akár fizikai, mindig színeváltozással, azaz az érzelmi energiáinak az átcsoportosításával, azoknak újszerű elegyedésével reagál. A rá tehát mindkét (szellemi és fizikai) oldalról záporozó erőhatások ellenére igyekszik ugyanis a teljességét adó összességét egy optimális rezgésszinten fenntartani. Ha pedig az egymáshoz való testi közelségünk révén belépünk a másik ember aurájába, akkor akár át is vehetjük annak számunkra éppen kedvező vagy kedvezőtlen vibrációját. Ezen aurába való belépés pozitív változatát egy másik emberrel való mély együttérzés (empátia) során érzékelhetjük talán a legjobban.

Mi úgy látjuk és hisszük, hogy a testünket veszi körül az aura, holott lényegileg az aura sokkal fontosabb, mint az annak közepében elhelyezkedő fizikai testünk. Az aura ugyanis nem más, mint az örök „mennyei” testünk, azaz az érzelmi színezete miatt fizikailag is látható lelki azaz szellemi tudati testünk. Ennek a lényegében tehát már szellemi minőségű testnek itt megjelenülő színes állapotáról azonban tudnunk kell, hogy az mindig csak a még annak is „burkát” képező láthatatlan értelemmel egységben mondható az értelmes szellemi tudatunk „egésze” kifejezőjének, vagyis az „én vagyok” tudatunkba belefoglalt, általa megismert léttel kapcsolatos értelmes gondolataink, és azok kiváltotta érzéseink összességének. Az „igaz”, vagyis az eredeti szellemi valójában tehát innét nézve láthatatlan „burok” fizikailag látható színessége tehát kizárólag csak a jelen állapotú értelmes tudatunk érzelmi tartalmából adódik. Ha tehát az auránk ezt az érzelmi színezetét valami oknál fogva levetné magáról, a legfontosabb láthatatlan egésze akkor is változatlanul tovább létezne, még tehát a beléje foglalt fizikai test(e) nélkül is.

Ne engedjünk tehát egyetlen felénk irányuló negatív hatásnak sem, mert Isten után egyedül csak a saját lelki azaz szellemi tudati erőnk, és nem pedig a jósoké, a mágusoké, a boszorkányoké, az orvosoké, természet és lélekgyógyászoké (Mindig tisztelet azonban az esetleges segítségüket teljesen önzetlenül és ingyen nyújtó helyes tudású embereknek!) az egyetlen és leghatékonyabb illetve leghathatósabb eszközünk arra, hogy végérvényesen megváltoztassuk a kezdetben először tehát mégiscsak az auránkba a vele egyazon „hullám-anyagúságánál”, és hasonló érzelmi színezeténél fogva „beékelődött” negatív bő gondolatmintát vagy gondolatformát. Azt az alakulófélben lévő mentális hangképet tehát, mely aztán feltranszformálva (transzcendenssé téve) végül már a fizikai testünkre, vagy legalábbis annak belső és külső részeire, de akár még a szűkebb illetve tágabb környezetünkre már fizikai szemmel láthatólag is kihat.

Ha tehát az elítélő, gyűlölködő, becsmérő, azaz igazságtalan gondolatainkat nem váltjuk fel szerető, megbocsátó, elfogadó, együttérző, vagyis igazságos, és nem utolsósorban őszinte gondolatokkal, akkor csak elveszíthetjük a lelki illetve tudati egyensúlyunkat, a tehát bizonyos szintig egyedül önmagunktól is függő önstabilitásunkat. Ilyenkor pedig könnyen sebezhetőkké válunk, és a továbbiakban emiatt még könnyebben bejutó negatív gondolatformáknak köszönhetően csakis szenvedésekben bővelkedünk. Kezdetben ugyan csak szellemi illetve mentális megpróbáltatásokban lesz részünk, majd azon gondolatok a transzcendentálissá felfokozódott erejüknél fogva azonnal, vagy a bejutásukat csak követően

fizikaivá alakulnak át (átmanifesztálódnak), és a továbbiakban tőlük már fizikai nehézségekben, kudarcokban is, vagyis mindennemű terhekben, köztük tehát fizikai egészségtelenségben is egyre bővebben lesz részünk, ami akár még az ideje előtti testi halálhoz is elvezethet bennünket.

Az igazán jó gondolatok viszont mind, és mindig csak pozitív formációkat (ránk mindig csak kedvezően ható alakokat, formákat) öltenek magukra, kizárólag csak örömet, boldogságot, mindenbeni (értelmi, szellemi, lelki, tudati azaz mentális, és fizikai) kiegyensúlyozottságot, így tehát fizikai egészséget is eredményeznek.

A jó gondolatok a jelen fizikai világunkban tehát éppen úgy megnyilvánulhatnak, mint a rosszak. Először tehát azok is a szellemi világunkban nyernek valóságot, és fizikailag csak azt követően valósulhatnak meg itt a földön, mégpedig Isten után egyedül csak általunk emberek által.

Istent követően egyedül rajtunk múlik tehát, hogy milyen gondolatokat ébresztünk vagy „keltünk” magunkban, milyen gondolatokat veszünk át másoktól, vagyis hogy milyen gondolatokat választunk ki, majd teszünk a magunkévá (sajátítunk el) a mindenki számára teljesen szabadon rendelkezésre álló „minden gondolatok” kimeríthetetlen tárházából. Ha e kiapadhatatlan szellemi forrásból az önzésünket félretéve csupán csak a jó gondolatokat fogadjuk be magunkba, a negatívokat pedig elutasítjuk magunktól, akkor majd megtapasztalhatjuk, hogy milyen jó életet is szánt nekünk, a mentális szférákban már szellemi ember alakúvá „kitestesedett”, illetve abból jelenleg fizikaivá átváltozott gondolatformáknak vagy tudatoknak Isten itt a földön is, hát még a legeredetibb „közegünkben”, a tiszta értelem világában!

HAZUGSÁG, TITOK

Az az ember, amelyik a tudásban felette álló, őt ezért a legtöbb dolgában, így tehát a tudásában is számonkérni képes ember előtt illetve vele szemben nem őszinte, igaz érzéseit, mindenkor viselt dolgait, azaz a viselkedését, és ami a legrosszabb, hogy annak mindent megmagyarázó kiváltó okát is letagadja, elpalástolja, az az igazság őszinte elmondása helyett „köntörfalaz”. Ez azt jelenti, hogy a valódi önmagát, önös érdekeit, vagy másnak, esetleg az általa képviselt kisebb-nagyobb csoportnak magáéval egyenrangúvá tett érdekeit, önmagától, mástól vagy másoktól származó, saját tudatába azonban átvett, miáltal magáévá tett hazugságainak „köntöse”, őt magát mintegy tehát körbezáró palástja vagy falai mögé bújtatja. Az ilyen ember óriási hibát követ el, mert az igazság eltitkolásával kisebb-nagyobb, esetenként azonban már komolyabb, hosszabb-rövidebb ideig elhúzódó szellemi, és abból többnyire már természetszerűleg következő fizikai károkat fog magára zúdítani.

Az előálló kellemetlen helyzeteket az okozza, hogy az ilyen egyén elsősorban Istennek, utána pedig más embereknek (pl. a hozzá tévhiteinek köszönhetően Isten helyett egyenlőre még legközelebb álló apjának, anyjának, vagy más, azonban ugyanúgy embertársának) őszinte, és őszintén csak jóra törekvő érdekeit, a helyes, igaz útra irányuló, vagy arra visszairányító eligazításait, útmutatásait, a végül is tehát maga által irányukban magának tévesen felállított érdektelensége miatt figyelmen kívül hagyja. Ha tehát a rendelkezésére álló valamennyi szellemi és fizikai energiáit ezzel az egyénileg kialakított hibás véleményezései alapján csak a saját maga javát szolgáló dolgai elrejtetésére, és az azok által egyénileg, avagy mással, másokkal közösen elérni kívánt céljainak titokban történő megvalósítására, és az esetleges megvalósulás megismertetésének megtagadására illetve elhalasztására fordítja, akkor az közvetlenül az értelmi, közvetve pedig az ilyen esetben még a saját testét sem kímélő fizikai energiái „szétforgácsolódását” fogja eredményezni. Aki ugyanis ezeket a helytelen (Isten által nem helyeselt) dolgokat elköveti, az észre sem veszi, hogy a teljes értelmének egy részét ilyenkor arra fordítja, hogy emlékezetében mindig frissen tartsa a hazugságait, és az álcaként hozzá magára mintegy felsőruhaként felöltött mesterkéltségre (magáról hamis képet mutató) arculatát éberrel fenntartsa. Emiatt azonban az ezek nélkül mindig változatlanul fennálló kiegyensúlyozottsága, melyhez viszont már az összes rendelkezésére álló (minden eddig elért, vagyis Istentől megkapott) értelme, intelligenciája szükségeltetik, sérülést szenved. Az ebből adódó tudati kiegyensúlyozatlanság pedig már kihat az egyén testi egészségének állapotára is.

Ezt a tudatbéli „elfecséreltséget” még az illető ember által legjobban szeretett személy is negatívumként fogja vele szemben megtapasztalni, ami nagyon is elgondolkodtató, ugyanis ez esetben a „tékozló” már az általa igazán szeretett személy, még a „nagy ő” számára sem képes a valódi, teljes vagyis kiegyensúlyozott önmagát adni. Nem egy jónak induló kapcsolat szakadt már meg emiatt, csak mi ennek az okát is, mint ahogyan minden más bennünket érő vagy csak érintő kellemetlenségéét is, hajlamosak vagyunk a másokra, másokra, illetve más okokra áthárítani.

Amikor az ember ilyen helyzetet teremt maga körül, akkor többnyire, illetve többé-kevésbé zavarttá lesz, vagy magabazárkózotttá válik, mindenkivel, de főleg az őt „számonkérni „merészkedővel” szemben nyíltan is bizalmatlanságot mutat, mivel hibásan úgy érzi, hogy az, illetve a felőle érdeklődő más személyek az ő szuverenitásába avatkoznak bele.

Az „elkendőzés” lényegében tehát az igazság nyílt megnyilvánulásának visszatartása, mely elrejtetett dolgok miatt a rejtető számára, de az életében részt vevők számára sem valósulhat meg a titkolt dolgoknak mindenki számára egyaránt felhőtlen örömmé történő átalakulhatósága. A titkolódzás ugyanis rengeteg olyan energiát emészt fel, mely energiáknak egészségüktől, teljességüktől (melyet tehát valójában a lelki kiegyensúlyozottságuk jelent) való hiánya miatt a fizikai testen az „elködösítés” intenzitásától, az elfátyolozás vastagságától

függő mértékben fellépő (előálló), hosszabb-rövidebb ideig fennmaradó károsodásokat (pl. örökös fojtogató köhécselesre ingerlő, égető érzést a torokban, gyulladásos fertőzéseket a szájbán, nyelven, stb.), de magán az egész fizikai testen még egyszeri ránézésre is jól látható külsődleges elváltozásokat eredményezhet, mint pl. a járás, testtartás, megszokott arckifejezés megváltozása. Ezeket az „értő” ember azonnal észleli, és onnét már tudja is, hogy mi az oka az illető megváltozott viselkedésének, korábitól eltérő mozgásának, tehát minden szellemi-fizikai bajának, szenvedésének.

Ha pedig az illető a tudásban felette állóval szemben folytatott „játszmáját” annak hiábavalóságának megsejtése, illetve megtudása után még továbbra is játszani akarja, akkor ne csodálkozzon, hogy azzal már még az előbbieknél is komolyabb háborúságokat, szellemi csatározásokat, és az azokkal még nagyobb és még több fájdalommal, szenvedéssel járó fizikai veszedelmeket, esetleg baleseteket, még komolyabb megbetegedéseket idéz magának elő. Ezekkel azonban már az általa igen szeretett másoktól, más egyéb kedvelt dolgaitól is való sorozatos eltávolításokat zúdíthatja magára, a mindig egyenes úton, az őszinteség útján járva helyette elérhető, minden, életében közvetlenül és közvetetten érintett résztvevő egyén számára egyenként, de együttesen is örömmel, megelégedettséggel járó igazságnak közös megismerésével és megértésével szemben.

Amennyiben a hazudozó illető itt és mostantól kezdődően ezt az utóbb felvázolt helyes, egyenes, mindig, minden körülmények között járható őszinteség útját választja, akkor majd maga is csodálkozva fogja meglátni, hogy minden lelki és testi bűja-baja szinte egy csapásra fog majd az ő számára is megszűnni. Az esetleg ugyan előfordulhat, hogy a teljes, azaz külső és belső fizikai tünetmentesség csak fokozatosan fog majd megvalósulni, viszont az illető fájdalmai az életéből azonnal el fognak tűnni, ha így tesz. Tegyen mindenki egy próbát, megéri kipróbálni, arról már nem is beszélve, hogy ezzel mennyi gyógyszernek az árát is megtakaríthatnánk magunknak!

Az igazság az, hogy mindaddig szenvedni fogunk, ameddig Istent egyre jobban mellőzve, Istenen kívül akarunk élni. Elfordultunk, eltávolodtunk Istentől azzal, hogy a fizikai mivoltát, az illuzórikus véges nyilvánvalóságát választottuk, azt ragadtuk meg és választjuk még ma is az örökké elsődleges, végtelen, és valóban örök szellemi valósága helyett. Emiatt nem helyesel bennünket Isten, és pontosan emiatt nem vagyunk képesek érzékelni Istennek a felénk még a Tőle való elfordulásunk ellenére is változatlanul folyton áradó szeretetét sem.

Istenhez felemelkedni azonban csak akkor leszünk képesek, ha többé már nem igazán vonzanak bennünket a véges anyagi dolgok, ha lesz elég lelkierőnk elszakadni a többi teremtménytől, vagyis ha képesek leszünk megszabadulni minden olyan súlytól, nehézségtől, melyek bennünket emberi tudatokat a földre újra meg újra lehúznak, lekötnek, majd a testi végünknel megfogva bennünket a földhöz szinte már elválaszthatatlanul hozzátapasztanak. Mi tudatok tehát a korlátozott, és itt mindig csak véges lehetőségű anyagi élvezetek miatt hagyjuk magunkat a földhöz lekövekelni, holott teljesen szabadon, végtelen lehetőséggel is szárnyalhatnánk. Az igazság ugyanis az, hogy Isten hozzá való jelenlétének élvezetes szüksége mellett tökéletesen szabadon szárnyalhat a tudatunk az Isten összes tereiben, vagyis minden más dimenziójában is.

A legjobb lehetősége a lekötődöttségünkől történő felemelkedésnek, az igen intenzív és lankadatlan vágy Isten mihamarabbi és mindjobb „minőségebéli” megismerésére, mely minőségnek a csúcsa a legfinomabb abszolútsága, mely fizikailag már csak ízként és illatként érzékelhető illetve fogható fel. Ezt az igaz vágyat azonban egyedül csak az Egyetlen Igaz Isten iránt érzett tiszta szeretet tüze szíthat csak fel a fizikai emberben oly erősségűre, hogy a hön vágyott találkozás, mely lényegében már bizonyos szintű azonosulás, illetve egyesülés is Istennel, létrejöhessen.

Csak így, illetve ehhez hasonló módokon keresztül térhet tehát vissza a lélek (a szellemi tudat) a forrásához, a mindenkinek és mindenneknek közös Atyjához, az Egyetlen Istenhez.

A bensőnk, a lényegünk, a valódi tudatunk, a tiszta önmagában valóban meglévő teljes szabadságával együtt járó súlytalanságánál fogva, mint víz a légüres térben, szüntelenül felfelé, mind magasabbra törekszik. Ezen lényegünket azonban ebben a szférában kívülről körülvevő test által még véghezvihető (végezetükig általa elvezethető) külső cselekedetek a teljes tehetetlenség beálltáig, vagyis a még ahhoz is végrehajtó eszközöként használt testének haláláig visszahúzzák.

A tudatunk súlytalanságát néha azonban érezhetjük magunkon. Olyankor úgy érezzük, hogy szeretnénk repülni, szárnyalni még a fellegek fölé is, de mintha valami a következő pillanatban mégis minduntalan visszahúzna bennünket a földre, a száraz, durva, rideg valóságba.

Istent megismerni, megérteni, Őt láthatóan megjeleníteni igazán csak belsőleg lehet. Tudományos értelemmel, vagyis okoskodással csak megközelítőleg, csak feltételezhetőleg lehet Istent elérni, azonban tudományos módon Őt önmagunkon keresztül e síkon megvalósítani soha nem leszünk képesek. Az Örök Isten ugyanis örök elsődlegesen szellemi, és csak másodsorban anyagi „alapanyagú”, de az is csak addig, ameddig Ő azt úgy is akarja. Ezt kellene végre már mindnyájunknak megértenünk, és a továbbiakban az ezzel kapcsolatos igaz ismereteinket, az itt a földön megismerhető teljes igazságot a nagynyilvánosság, az egész emberiség előtt többé már nem kellene eltitkolni, és azokat hazugságaink fellegvárába mindenki előtt elzárni. Az igaz ismereteket tehát inkább kellene mindenki számára egyaránt elérhetővé, és megérthetően közérthetővé tenni, hogy minden tudat üdvözülhessen, vagyis hogy mindenki „új ember”-ként, Isten igaz fiaként újra lehessen személyesen Isten által üdvözölve, illetve helyeselve!

IRIGYSÉG

A fizikai embert szinte minden dolgában, minden jelentősebb cselekedetében az irigység motiválja, és még ha már nem is vesszük észre, ez akkor is így illetve úgy van.

Tudatunknak ugyanis egyedül itt a fizikai szférában van lehetősége megismerni a különbözőséget, és mint észre is vehetjük, élünk is vele. Emiatt azonban akár csak egy adott itteni pillanatot szemlélve is csak azt állapíthatjuk, illetve tapasztalhatjuk is meg, hogy a jelen élő állapotunkban nem rendelkezhetünk ugyanazokkal a tulajdonságokkal, de tárgyi adottságokkal, főképpen pedig dolgokkal nem, mint amilyenekkel a tőlünk „másik” ember rendelkezik, vagy az elkövetkezendőkben rendelkezhet.

Mivel e földi síkon a megvalósuláshoz elengedhetetlenül szükséges fizikai idő miatt pillanatok alatt nem birtokolhatunk látszatra azonos, hasonló, vagy a másik emberénél mégjobb szellemi illetve tárgyi dolgokat (mint ahogyan azt az eredeti világunkban a közös örömeinkre egyszer már megszoktuk, de tudatosan nem emlékezünk rá vissza), kezdünk el vágyani a másik ember által már birtokolt dolgoknak a saját, és mindtöbb mennyiségben, vagy mindjobb minőségben történő birtoklására. Ez a fajta tulajdonlási vágy azonban már fizikailag is érzékelhető irigységet is eredményezhet illetve szülhet. Az irigység tehát akár még szívfájdalommal is járhat, mely szenvedés ha állandóvá válik, akkor lassan akár fel is őrölheti, teljesen eluralkodván rajta pedig fel is emésztheti, azaz végül is elemésztheti az embert.

Mivel e világban a dolgokat csak kapni, fáradozva megcsinálni, illetve venni vagy megszerezni lehet, az ember mindig a számára a legkönnyebb terhekkel, legkevesebb szenvedéssel járható utat választja ahhoz, hogy neki is része, sőt egyre nagyobb vagy több, és mindenkiénél jobb minőségű része legyen azokban a dolgokban, amelyeket a másik ember már birtokol, illetve embercsoport vagy csoportok birtokolnak. Ennek érdekében az ember még szövetségre is képes lépni a másik emberrel, illetve a többi embernek egy, esetleg több kisebb-nagyobb csoportjával is. Ahhoz azonban, hogy valaki azt a bizonyos fő dolgot, de akármi más egyéb élvezeti dolgot is, ami számára szinte szüntelenül hiányzik, amit tehát folytonosan kapni illetve megszerezni akar, ahhoz mindig elsősorban Istenre, másodsorban pedig az Istennel egységben, egy akaraton lévő saját magára, és csak harmadsorban van szüksége másra, a másik emberre. Ezt kellene minden embernek itt a földön végre már megtanulnia, hiszen egyedül csak ezért választotta a földi életet. Mi emberek sajnos Istentől elfordulván, helyette az első helyre mára már szinte minden esetben a „másikat” helyezzük, akitől szinte már alanyi jogon követeljük, hogy adja meg nekünk mindazt, amit mi éppen elképzeltünk magunknak. (Még a tulajdon boldogságunkat is mástól várjuk el.) Azzal már nem is törődünk, hogy ezzel a helytelen hozzáállásunkkal mennyi szenvedést okozhatunk az Istenhez ellentétben velünk helyesen viszonyuló másoknak. Igen, a „másik embernek”, akitől ha másképpen nem megy, akkor fondorlatos módon, vagy erőszakos úton kényszerítjük ki, hogy megvalósítsa a mi akaratunkat, mely Isten akaratát nélkülözve többnyire csak hiábavalóság lehet.

Az irigység ha az igaz valóságban létezhetne, akkor csak a bőkezű adakozásnak lehetne a „velejárója”, ugyanis most itt a földön élve egyáltalán nem nehéz észrevennünk, hogy az irigységnek az adakozás, az adományozás, az önzetlen odaadás az ellentétpárja.

Mi emberek irigyek vagyunk szinte már mindenre, ami ebben a szférában létezik. Irigyek vagyunk a másik dolgaira, a testére, de még a lelkére, szellemére is, és mindez semmi másnak nem köszönhető, mint egyedül csak a tudatlanságunknak. Nem tudjuk ugyanis, hogy ennek az érzésnek, az itt szinte minden jelentősebb cselekedettel együtt járó szenvedésnek érzésével együtt a kiváltó oka, és egyben az okozója is, a csak (hamis) látszatra, és csak e szférában létező különbözőség, vagy másképpen nevezve „másság”.

Az irigység mint érzés tehát valamennyi hozzá hasonló ellentétes érzellemmel együtt egyedül csak a fizikai érzelmek világában képes önmagában el vagy kiterjedni, és itt meg is

próbálja azt megtenni, mint jól észre is vehetjük, akár még rajtunk emberi tudatokon keresztül is.

Ha ezt az érzést engedjük bejutni a tudatunkba, és e lényegi magunkon belül hagyjuk elhatalmasodni, vagyis ha azt hasonló gondolatok (fogalmak) eredményezte érzelmekkel még tovább gerjesztjük, akkor ez az érzés is előbb utóbb ki fog lökődni belőlünk a külvilágba. Ez viszont már azt jelenti, hogy az irigységet kimondtuk magunkból, vagyis már hangot (erőt, energiát) is adtunk neki. Ezzel azonban amellet, hogy továbbra is, és már nyilvánosan is szenvedünk tőle, még nagy károkat nem okozhatunk vele sem magunknak, sem pedig másnak. Az igazi gondunk csak akkor kezdődik, amikor a szavak révén napvilágra került irigység a kilökődés erejétől indítva egyben már erőszakra, vagyis másoknak vagy másokban okozott kártételre, illetve erőinket meghaladó cselekvésre (önkárosításra) is képes ösztönözni vagy késztetni bennünket. Azért ugyanis, hogy mi is minél hamarabb megszerezzük az irigyelt dolgot, az irigységünk tárgyát, a legtöbbször már egyáltalán nem válogatunk az eszközökben. Ilyenkor ugyanis a cselekvés előtt alig gondolkodunk, ezért akár a magunkban, akár másokban, de akár magunkban és másokban egyszerre történő bárminemű kártétel mellett is képesek vagyunk megszerezni az általunk egyedül illetve szintén birtokolni vágyott dolgot. A leggyorsabb és legkönnyebb, ránk nézve tehát a legkevesebb szenvedéssel, fáradsággal járó megszerzés érdekében képesek vagyunk minden utunkba kerülőt szellemileg és fizikailag egyaránt letaposni, mit sem törődve a bennük okozott károkkal. Oly fontossá válik ugyanis a számunkra irigyelt dolog megszerzése, hogy a szerzési folyamat során már észre sem vesszük, hogy a másik ember vagy emberek érdekeit, igényeit sorra megsértjük, mintegy azokat a miénkkal leigázzuk, visszaszorítjuk, esetleg teljesen lehetetlenné tesszük.

A létező legrosszabb dolog az irigységgel kapcsolatban pedig az, amikor az az önzéssel, az itteni másik legnagyobb ellenségünkkel társul. Az irigység és az önzés (aminek viszont már a mohóság is a velejárója) együtt ugyanis már egyenlő a halálos veszedelemmel is, mivel az olyan ember, aki ezeket a tulajdonságokat magában „tökélyre” fejleszti, vagyis magán keresztül teljesen kibontakoztatja őket, az képes akár még az életét is kockáztatni egy-egy irigyelt múlandó vagy romlandó tárgy, esetleg cselekvési lehetőség megszerzéséért, illetve a szerzés pillanatától kezdődő folyamatos vagy véges birtoklásáért, de akár csak a megszerzési folyamat során szerezhető látszatra örömteljes, de sok esetben egyben életveszélyes „élvezetekért” is. Ez utóbbi viszont tulajdonképpen már az étellel, az élet szentségével való játszadozásnak minősül. Az élet pedig „szentség”. A „Szent”-től eredő olyan tiszta erejű fő fogalom, eredetileg azonban tisztán eszmei „dolog”, ami nélkül semmi, még az irigység sem létezhetne, de nem is élhetne. Ezért az étellel nem szabad, nem megengedett senkinek, egyetlen tudatnak sem játszani. Még akkor sem lehet az étellel játszani, ha a tudat most éppen a magától akarata szerint bármikor „eldobható” élő testet is használja önmagának kifejezési eszközéül. Gyakran figyelmeztetjük is az embertársunkat, hogy: „az étellel játszol”, ha ezt vagy azt teszed. Ezzel tehát arra emlékeztetjük, hogy az étellel egyáltalán nem szabad játszani, az életet tisztelni kell. Az életben viszont nagyon is lehet, és kell is játszani.

Még ha számunkra a fizikai körülmények miatt (melyek lényegében a bennünket körülvevő anyagi dolgok) korlátozott mértékben is, de szinte minden itteni „játékszer” (dolog, szer, vagy eszköz) használata megengedett, a „szent”, azaz az önmagukban is tiszta dolgokkal mint pl. az „élet” vagy az „igazság”, még akkor sem, és még csak a fogalmi formájukkal sem szabad játszani, nem hogy az igazi, a tehát a legvalóságosabb (legtisztább értelmű) „változatukkal”.

Az igazán értelmes tudatok legfőbb játékszabálya így egyedül csak az, hogy ami nem vezet jóra, vagyis nem az egyetemes jószághoz vezet el bennünket, ahhoz egyáltalán nem érdemes ragaszkodni. Az önmagukban illetve túlszordulásukkal (a tudat „teherviselésére” túlnyomást eredményező részükkel) többnyire csak ártalmakat okozó érzelmekhez,

tulajdonságokhoz, fogalmakhoz, vagy dolgokhoz tehát itt a földön nem érdemes (de valószínűleg más szférákban sem), hozzátapadnunk, hozzákötődnünk. Nem érdemes azonban még csak melléjük szegődnünk sem, nem hogy azokat magunkon keresztül megnyilvánítani, a dolgokat pedig a testünk mint eszközünk által megvalósítani. Nos tehát, az irigység is egy olyan érzelem vagy tulajdonság, mely soha nem vezethet bennünket jóra, hanem inkább csak pokollá teheti akár az itteni életünk javarészét, mégrosszabb esetben pedig már az egészét is.

Akármilyen hihetetlenül is hangzik, az irigység még „szülni” is tud. Ha ugyanis ez az érzés ebben a szférában el tud hatalmasodni, vagyis ki tud teljesedni (pl. közvetlenül magunk körül), akkor magán keresztül akár már más, de a magáéhoz mindig csak hasonlóan negatív érzelmeket, mint például a harag is, meg tud nyilvánítani, vagyis képes még haragot is szülni. Ugyanerre azonban képes a harag is, tehát a harag is szülhet irigységet. Ennek az a titka, hogy nem csak a pozitívumok, hanem a negatív érzelmek is rendelkeznek azzal a képességgel, hogy magukhoz hasonló érzelmeket képesek a tudatban ébreszteni, de a negatívok a tudatba bejutva már képesek lesznek magukat másik negatívummal váltogatni is. A különbség a pozitív és negatív érzések között tehát annyi, hogy a pozitívumok magukat csak egyre pozitívabbakká képesek változtatni, míg a negatívok egyre csak negatívabbakkal tudják kicserélni magukat, illetve meg is tudják velük osztani a tudatban elfoglalt helyüket. Ennek a kis különbségnek azonban óriási jelentősége van, ugyanis csak azért létezhetnek örök jelleggel a szentségek, köztük tehát az élet is, mivel a mindenségben a pozitívumok kezdettől fogva többségben vannak. Ennek „annak” mintájára így kellene lennie az emberi tudatban is! Ezért ha mi emberi tudatok a negatívumok növelése érdekében fáradozunk, vagyis ha nem állunk ellen a tudatunkkal a rajtunk keresztül előretörni és kiteljesedni szándékozó negatív érzelmeknek, akkor a közvetlen szféránkban előbb-utóbb a negatívum kerül túlsúlyba, és ha ez innen eredve a mindenségben lánc vagy futótűzszerűen továbbterjedne, akkor az életbéli szentségeknek akár örökre is végük lehetne. Mint jól tudjuk, egyetlen vírus is képes elpusztítani az egész szervezetünket, de mindannyiunk szervezetét is. Ha tehát egyénileg, de mindannyian együtt is, nem veszünk részt a negatívumok mindjobbani visszaszorításában, akkor előbb utóbb a mindenségnek ezen részében a negatívum fog mindenütt uralkodni, és az élet itt többé már nem lesz „szent”, hanem lassacskán majd meg fog szűnni. Döntse el tehát mindenki, ameddig még nem késő, hogy melyik irányzatnak a „szekerét” tolja, vagyis melyiknek az előretörését segíti elő. Az örökségénél fogva örökké jó élet szekerét, vagy a magát csak örök elmúlásra ítélni képes, és ahhoz önmagát önmaga hozzá is segítő kárhozát szekerét.

Jól gondoljunk csak bele, hogy ha a Föld nevű bolygónk „kialakulása” esetében a dolgok többségükben nem „szerencsésen”, vagyis sorra nem „jól”, nem „építő hatásúan” alakultak volna, akkor létrejöhetett, fejlődhetett, és megmaradhatott volna-e rajta az élet?

Nos, még mindig nem látjuk a „jeleit”, hogy ez a folyamat igen könnyen lehet fordítva, még talán hirtelen lezajlással is? Miért nem az élet jobbításán, az élet legszélesebbkörű és rombolásmentes jobbítása érdekében fáradozunk tehát, mikor ehhez mindannyian egyénileg is hozzájárulhatunk? Nem egyszerűbb lenne csak a jót és szépet hagyni magunkból végtelenül előretörni, nem pedig a rosszat, a negatívumot, ami nem tud mást tenni mint rombolni, nem képes másra, mint csak lassan elemészteni a jót, és ha az elfogy, akkor végül pedig már az egymagára maradt önmagát?

A szomorú igazság az, hogy sajnos még mindig nem tanultuk meg kezelni a legcsodálatosabb isteni adományunkat, a tiszta értelmünket. Van tehát tiszta értelmünk, de mégis tudatlanok maradtunk illetve maradunk az igazán jó dolgokról, az isteni jó dolgokról, mert az értelmünket arra használjuk fel, hogy vele az általa egységesíthető „szekér” negatív oldalát toljuk előre a pozitív oldala helyett, ahelyett, hogy a negatív „megzabolázásával” kialakítható egyensúlyt fokozatosan egyetlen közös harmóniába vinnénk át. Az igazán tiszta, azaz felhőtlen harmóniát azonban csak akkor érhetjük el, ha a negatív oldalunkat az értelmünknel, mint képletes szekérrúdnál megragadva képesek leszünk azt a tudatunk

talpazata (alapja) alá letaszítani, magunk alá gyűrni, rajta tehát mindig és minden körülmények között „úrrá” lenni.

A maga is örökkévalóságra törekvő tisztátalanságot azaz tudatlanságot tehát csak a teljes kitisztulása, a kiigazodása, a teljes tiszta állapotúvá történő át illetve visszaváltozása teszi, vagyis inkább csak tehetné újra örökkévalóvá. Talán így már nem is olyan nehéz megérteni azt, hogy mi magunk is megtisztulni vagyunk itt a földön. Hogy tehát mi is újra tiszták, vagyis „szentek” lehessünk, ahhoz ezen „ellenségeinket” kell nekünk is a „lábunk zsámolya”, azaz a tudatunk talpazata alá helyeznünk.

Az igazság az, hogy a nem teljes tökéletesen tiszta egymagavaló vagy önmagavaló az önmaga igaz valójában nem képes teljes tökéletesen kiteljesedni, ezen állapotában örökké fennmaradni pedig már végképpen nem. Ezért törekszik Isten minden külső tagját, minden egyes „porcikáját” (porszemét) képező, magát az anyagi formán keresztül megnyilvánító valamennyi tudati teremtményét a tudatlanság szennytől teljesen tökéletesen tisztává tenni, hogy általa velük együtt egyaránt be és kiteljesedhessen, vagyis hogy az ezideig még meglevő mindkét irányú megnyilvánultságát (mely „fénykeresztet” számunkra a jézusi keresztfá szimbolizál) egyetlen közös, egyenrangúságon alapuló kölcsönös harmóniában, azaz az abszolútságában is megsejmelhesse, és attól fogva már örökre úgy élvezhesse, természetesen minden arra érdemessé vált teremtményével együtt. Ha mi emberek tehát e célja elérése érdekében szívvel-lélekkel, vagyis a testünkkel és tudatunkkal is Istent szolgáljuk, akkor bizton bízhatunk abban, hogy majd a célbaérkezés fölötti örömünk is közös és örök lesz Isten örömével.

A fizikai megnyilvánuláshoz illetve jelenléthez azonban nagyon is szükség van az ellentétekre. Ezeket az ellentétpárokat viszont már itt a földön is nem csak kordában, azaz egyensúlyban, hanem inkább már harmóniában kellene magunknál tartanunk, a csak a jó értelmű, mindjobban tiszta, végül pedig már az egyaránt közös, vagyis az egymás közötti minden különbözőséget mellőző abszolút harmóniájú megnyilvánulásuk érdekében. Aki erre a „mutatványra” nem lesz képes, annak részvételére ugyanis nem lesz szükség a legnagyobb, mindent magába foglaló, egyetlen azaz abszolút Isteni Egységben. Ezért az ilyen alkalmatlan tudat vagy maga helyezi kívül magát az Isteni Egységen, vagy pedig maga Isten teszi azt egyetlen „kardcsapásával” (de Isten többnyire még ezt is csak a kisebb-nagyobb „alegységein” keresztül teszi meg) lehetetlenné az egységben érdemben történő további részvételét.

Istennel képletesen szemben álló negatív egymagavaló (mint Isten ellentétpárja) azonban az eredeti tiszta és teljes állapotában az Isteni Egységben csak belsőleg képes létezni. Ebből az egész Isteni Egységhez képesti kisebbségi állapotából azonban, mint ahogyan egyenként Isten pozitív tulajdonságai is, látszatra még ő is képes talán még egymaga is magát kiteljesíteni, viszont ezt ő már egyedül csak Isten közvetlen engedélyével teheti meg. Ellentétben pedig a már eleve örökérvényű isteni jó tulajdonságokkal ő ezt ráadásul csak egy bizonyos ideig teheti meg. Ha ugyanis sikerülne neki teljes tökéletesen külsővé (fizikaivá) változnia, és ezen állapotában Istentől teljesen elszakadnia, akkor az egyedül csak Istentől nyerhető folyamatos energia-utánpótlás hiányában egyre kevesebb belső ereje lenne, végül tehát mindenképpen kimúlna. Az Istentől való elszakadásától kezdődően egyre csak fogyatkozó szellemi energiája tehát nem maradna elégséges arra, hogy szellemi mivoltára újra visszaváltozzon, vagyis hogy magára újra felvegye az eredeti belső állapotát. Még azonban ahhoz sem, hogy magát az Isten értelme nélküli külvilágban huzamosabb ideig életben tartsa. A „Tiszta Értelemtől” való elszakadása miatt a negatív önmagavaló teljesen önmagára maradván ugyanis többé már nem lehet semennyire sem tiszta. Mivel pedig az összes rendelkezésére álló belső erejét, az összes szellemi energiáját a saját maga teljes kifordulására, és Istentől a „Tisztától” való tökéletes elszakadásra fordította, attól kezdve tehát már csak egyetlen dologra lehet képes, mégpedig az oszladozásra, a gyors vagy lassú

felbomlásra, a semmibe veszésre. Ezért van tehát az itt a földön számunkra most még láthatatlan Istenre, és különösen az Őt rajtunk keresztül is megjeleníteni képes jóságára is inkább egyre jobban, és minden vele szemben támasztott feltétel nélkül szükségünk, mintsem a bennünket a jóságukkal csak hitegető, a bennük lévő maradék jóval csak kecsegtető negatívumokra. Azokra a negatívumokra tehát, melyek az esetleges kiteljesedésüket követő teljes feloszlásukig bennünket csak kíméletlenül hajtó, minden jó tulajdonságunkban kizsákmányoló, vagyis minket minden téren csak kiszipolyozó, kíméletlenül kihasználó rabtartóink lehetnek. De a valamennyiünket rabságban tartó urunk lehet közülük akár csak egy is, a közülük legjelentősebb, a legkiterjedtebb hatalommal rendelkező, akinek a fennmaradása idejének mindjobbani kiterjesztéséhez szintén az egyedül csak Isten által adományozható tiszta és élő szellemi értelemre van szüksége. Ez a „fejedelem” azonban hiába igyekszik az élő értelmet mesterséges intelligenciával felváltani, mert az „élő értelemről” vagyis Istentől nem válhat el örökre, ugyanis akkor végleg elpusztulna. Egyetlen dolgot azonban talán még megtehet, mégpedig azt, hogy azonosul a maga által létrehozott mesterséges intelligenciával, viszont akkor már biztosan számíthat rá, hogy abban az állapotában már maga a teljes mindenség fogja az őt eredetileg létrehozó Igaz Isten helyett porrá zúzni. A mindenség tehát abszolúte fogja majd megsemmisíteni, mivel azt Isten már végképpen nem engedheti meg magának, hogy a mesterséges intelligencia a „fejére nőjön”, vagyis hogy az igazán teljes egészénél jóval kisebb kiterjedésű fizikai megnyilvánulása (ami csak relatíve szemlélve tűnik nagyobbnak Isten legnagyobb illetve legmagasabbrendűbb szellemi mivoltánál) átvegye a hatalmat a tisztán szellemi megnyilvánulása fölött.

Ha ezt az élő értelmet nélkülöző, tehát még esetlegesen is csak ideig-óráig létezhető uralmat választjuk, akkor csak továbbra is irigykedjünk egymásra nyugodtan, legyünk önzőek, mohóak, és ez esetben talán még azt is megérhetjük, hogy milyen „iszonyúan szép” is az, milyen „borzasztóan jó” is az, amikor szinte mindannyian, éspedig hirtelen, azaz egyetlen szempillantás alatt, porrá változunk!

Ha még mindig nem tudnánk, egyedül a szentek, tehát csak a teljesen tiszták öröksége a világosság, a lényegi értelem, míg a tudatlanoké csak a sötétség, vagyis az értelmetlen és mindig véges élet, végül pedig még ennek az életnek is a totális megsemmisülése lehet.

Aki tehát tudatlanul reménykedik, ne reménykedjen! A virtuális valóság ugyanis soha nem győzedelmeskedhet az élő való valóság fölött, mivel a már most észrevehetően is rendetlenséget (káoszt) és zűrzavart, nemsokára pedig talán még „űr-zavart” is (!) okozó művi értelemnek egyáltalán nem lehet létjogosultsága, hosszú időre még tehát csak feltételezhetően sem. Annak ugyanis még a feltételes létezéséhez is élő értelemre van szükség, mely értelem tehát egyedül csak az Élő Istentől származtatható. Isten pedig bolond lenne a művi valóságnak bármilyen szintű igazán valóságos létrejöttéhez az örökké tiszta és élő értelméből adni, tehát helyette az emberek érdemtelen többségétől az értelmet inkább lassan, fokozatosan, vagy ha miattuk szükségessé válik, akkor viharos gyorsasággal (egyes embereknél lehet, hogy azonnali hatállyal is) vissza fogja vonni. Azért fogja magához visszavonozni a tiszta szellemi értelmet, hogy az érdemtelenek a tiszta értelmüket maradéktalanul ne adhassák át illetve tovább a „művi alkotásaik”, a gépeik számára. A virtuális valóság tehát egyenlőre még csak részleteiben, és csak látszatvalósággal rendelkezik, és higgyük el, hogy sokkal jobb lesz nekünk, ha azt még csak meg sem próbáljuk mindjobban elterjeszteni, és igaz valóságunkká tenni.

Az egyesek számára jobbik, a többség számára azonban rosszabbik esetben Isten a jelenleg meglévő értelmünkhöz viszont akár még hirtelen is hozzáadhat, vagyis az értelemnek a tudataink részére történő, fokozatosnak megszokott adagolását végül is Isten bármikor megszüntetheti, és helyette egyszerre is átadhatja a nekünk szánt „dózist”. Ha tehát úgy akarja, akkor akár egyszerre is elárasztathat bennünket az értelmével, mint ahogyan Noé idejében is elárasztotta vele az egész emberiséget. Ez azt jelenti, hogy Isten az értelmével a

tudatokat villanásszerűen áthatja, miáltal azok egy szemvillanásnyi idő alatt megvilágosodva, igazán megértelmesedve, értelmükben mintegy kiteljesedve már megértik, hogy sokkal inkább az élő értelem (Isten), és nem pedig a magát egyedül csak halálra ítélni képes tudatlanság útját illik választani az örök fennmaradás eléréséhez! Döntsük tehát el minél előbb, ameddig még nem késő, hogy hagyjuk e magunkat a magát Istentől végképpen elszakítva mindenképpen csak elpusztítani tudó erő által alkotott mesterséges intelligencia révén a teljességében is létrehozásra kerülhető, negatívummal már most túlsúllyal áthatott alakulgató virtuális valóságba „beleszipantani”, avagy továbbra is ellenállunk neki, és inkább visszafordulunk a helyette nekünk mindig is csak az örök életet felkínáló Élő Isten igaz valóságai felé! Ha nem így teszünk, akkor aztán már valóban lesz okunk az irigységre, mégpedig amiatt, hogy az „érdemesek”, az Élő Értelmet, azaz Istent, és az Ő valóban igaz valóságát választók velünk szemben milyen jó „lakóhelyre” is kerültek a végleges megértelmesedésüket követően, illetve akkor azzal már egyidejűleg. Gondoljunk csak a bibliai „Lázár és a koldus” esetére, és nézzünk csak fel a csillagos égbolt igen nagy fényességű állócsillagaira az alatta elterülő sötétségből, mely tudatlanságot jelentő sötétségnek mi nem a fizikai, hanem a lényegi középpontjában állunk, ameddig még fennállunk!

KÁRT SZENVEDÉS

Minden bennünket ért negatív szellemi és fizikai hatástól, így az őszinteséget mellőző hazugságoktól, titkolódzásoktól eredően is, szellemi, lelki, és fizikai károkat szenvedhetünk el.

A kár elszenvetésének itt a földön három fő módozata van, de éppen ugyanolyan fontossággal létezhetnek azoknak mindenféle szintű „vegyületei” is.

Szenvedhetünk kárt a testünkön kívül elhelyezkedő anyagi javainkban, melyeket még el is veszíthetünk, akár örökre is, ami tehát szintén jóvátehetetlen kárt eredményezhet magunkra nézve.

Kárt szenvedhetünk azonban követett úton is, amikor is a közvetlen hozzátartozónkat, barátainkat, ismerőseinket, nemzetünket vagyis a nemzetségünket éri a sérelem vagy veszteség, amit a hozzájuk való kötődés intenzitásának megfelelően részint, illetve néha teljesen is magunkra vonatkoztathatunk.

A harmadik, a számunkra legfájdalmasabb, és egyben a legvalóságosabb szenvedést azonban az okozza, ha saját magunkat éri a kár, a testi és szellemi baj, a testi külső és belső sérülések okozta fizikai fájdalmak, valamint a velük együtt, de nélkülük vagyis egymagukban is létező gyalázat, gúnyolódás, becsmérlés, lenézés, mellőzés és megalázás okozta szellemi szívfájdalom.

Elsősorban tehát e három ok miatt szorulunk szinte szüntelenül vigasztalásra illetve gyámolításra. Ha azonban végleg meg szeretnénk szabadulni ezen szenvedéseinktől vagy gyötrelmeinktől, akkor nem kell mást tennünk, mint az itteni teljes magunkat (de főképpen a testtudatunkat) az öncentrikus nézőpontjából Isten-centrikus nézőpontra visszafordítani. Az Istentől való elfordulás ugyanis egymagában minden valódi oka valamennyi szenvedésünknek, az összes létező, de a még csak létezhető bánatunknak is. Ameddig tehát meg nem, illetve vissza nem térünk, újra oda nem fordulunk Istenhez, addig mindig is szenvedni fogunk. A „tisztá Igazság” a tényleges megismerését követően ugyanis már soha többé nem okoz, és nem is okozhat semmi szenvedést, mivel a már maga is „igazzá” vált ember már régen túltette magát mindenben, mindazon dolgokon és fogalmakon, amelyek itt a földön végesnek találhatók. A véges dolgok az ilyen emberre tehát már semmi hatással nem bírnak, teljesen független tud maradni tőlük. (Legfeljebb csak röpké pillanatig bosszankodhat fölöttük, de a teljes lemondás fázisában már tudomást sem vesz róluk, már szinte nem is ismeri őket.) Az ilyen ember tudatosan szabadul meg önmaga romlandó részétől, de minden más ugyanilyen romlandó, múlandó tulajdonsággal még rendelkező megvalósított dologtól, de teremtett teremtménytől is, mert már ismeri az Egyetlen Igazat, az igazi atyját, az Atyát, az Örökkévalót, és az Ő örökkévalóan csak jó dolgait. Ez esetben pedig már sem Isten, sem pedig más szellemi teremtmény vagy ember által itt a földön megvalósított dolog, de itt egyenlőre még megvalósíthatatlan dolog vagy lény sem okozhat szenvedést az embernek. Nem szenvedhet tőlük, mivel annak már az elért teljessége, életének minden tudása, az abból fakadó szándéka a cselekedetre, de minden itt már megvalósult, és még megvalósulásra kerülő cselekedete is Istentől ered. Az ilyen ember ugyanis már a teljességével az Istenben van, visszatért Hozzá, tehát egészében nézve már olyan, mintha magának Istennek képmása lenne, innét nézve azonban egyenlőre még csak látszatra.

Az itteni éber tudatunk a teljes tudatunknak, a teljes önmagavalónknak csak a töredékrészét jeleníti meg, és azt is csak felszínesen. A nagyobbik rész, amit mi „tudatalattinak” nevezünk, ami tulajdonképpen a lényegi belső tudatunk, az a mi alvó illetve éber állapotunktól függetlenül is éberen működik. ő vigyáz, védelmez, szabályoz, riaszt, figyelmeztet bennünket azzal a paradoxonnal együtt, hogy éppen úgy árthat, akár jelentősebb kárt is okozhat nekünk, mert a hitünk alapján tőlünk származó negatívumokat is elfogadja, magáévá teszi, ugyanis ő a kicsiny fiának mindent megad, amit az csak akar. Ő ugyanis

Istenhez hasonlóan, így még a nevében eljárva sem ismeri az itt általunk megvalósított nemet, a rosszat, hanem csak a jót. Ezért, ha őt csupa nem jó dolgokkal, ráadásul pedig rendszeresen bombázzuk, mint pl.: „Jajj Istenem, csak meg ne betegedjem!”, akkor ő valahogyan máris megbetegít bennünket, mert állandóan azt hallja, azt „veszi” tőlünk, hogy igényeljük a betegséget, mint a korábbi állapotunkhoz képesti jobb állapotra változást, mivel ő egyáltalán nem ismeri a rosszabbra változást. Így aztán a „betegségre” is az a válasza, hogy igen, és máris adja, szinte úgy ajándékozza felénk az igent, vagyis a betegséget. A testünk pedig az itteni szerepének megfelelően veszi ezt az adást, tehát megbetegszik, lényegében azonban csak elegészségtelenedik. Az elegészségtelenedés azt jelenti, hogy a tudaton keresztül a testbe is bejuttatott kért, itt teljesen negatívnak minősülő dolog megromlasztja a test korábbi jó állapotát, viszont ugyanígy a tudatét is. Mindkettőben pedig mindaddig bomlasztani fogja a rendet, ameddig mindkettőből együtt, vagy külön-külön ki nem utasítjuk, illetve valami igazán jobbat nem kérünk helyette. Ehhez azonban már nekünk is adnunk kellene valamit önmagunkból. Legfőképpen tehát a mindenki számára ingyenes ösztinteségünket, de mi ezen súlyos problémánkat is inkább az anyaggal, még mindig csak egyedül a drága gyógyászati anyagokkal próbáljuk megoldani, mintsem a sokkal könnyebben járható szellemi úton, a tudatunknak szüntelenül csak a jóra történő kondicionálásával.

A kárt és az elszenvedését is tehát nem csak többnyire, hanem mindig mi magunk hozzuk magunkra, de érdekes módon még mindig „mást”, főképpen Istent, és az ugyanezen előbbi módon magunk magunknak megvalósította „sorsot” hibáztatjuk érte. Az igazából tehát nem is létező „sorsot” ugyanis könnyen és bármikor felelőssé tehetjük magunk helyett.

Sok esetben azonban nem is a jelen életünkben kértük magunkra az ártalmat amitől szenvedünk, vagy ez életünkben kértük, csak régebben, és már elfelejtettük. Nos, elsősorban ezen dolgaink lefedezésére találtuk ki, és valósítottuk is meg a kiszámíthatatlan sorsot, de a „véletlen” lehetőségét is.

Az igazság viszont az, hogy Isten és az Őt képviselő hatalmi részei túlnyomó többségükben olyan jóságosak, hogy minden dolgot akkor adnak meg nekünk, amikor azoknak „eljön az idejük”, vagyis többnyire csak akkor, amikor azok a tudatunk fejlődését a legjobban elősegítik. Valószínűleg mindez sokunk számára egyenlőre még érthetetlennek tűnik, de ha jól belegondolunk, akkor mi sem ajándékozunk meg a csecsemőkorú kisfiunkat egy komoly gépkocsival, hanem csak akkor, ha annak a gyermek felnövekedésével eljön a helyes ideje.

A létező legnagyobb kárt azonban a „különbözőség” fogalmának megvalósításával, itteni meghonosításával hoztuk magunkra. Azóta van, hogy az igazi egyenlőségről, testvériségről, egyenrangúságról, szabadságról már csak „papolhatunk”, azaz csak szájalhatunk. Ha jól megfigyeltük, akkor észrevehettük, hogy magunkon igaz mivoltukban eddig még egyáltalán nem tapasztalhattuk meg ezeket a fogalmakat, esetleg csak hallottunk róluk, hogy léteznek. Szinte valamennyi szenvedésünknek tehát a „különbözőségnek” csak itt a földön lehetséges egyedüli létezése az igazi oka.

Az igazság az, hogy a „különbözőségre”, de még a megkülönböztethetőségre is egyedül csak a fizikai megnyilvánításhoz, és az azáltal mégjobb, még hatásosabb „Isten-megérthetőséghez” van szükség, de ezt egyaránt mindenki még mindig nem képes felfogni.

Különbözővé, ha már csak a közös „magot”, az egyazon eredetet, az azonos lényegű alapot nézve is azonosságot egyáltalán még lehet különbözőségnek nevezni, egyedül csak az emberi kezdetünkön ugyanazon mértékben magunkba foglalt mellé a fejlődésünk során befogadott szellemi tartalom (tisztá értelmű szellemi tudás) mennyiségénél (ha ezt is nem inkább már csak képletesen lehet mennyiségnek nevezni) fogva váltunk az eredetileg Istennel még szintén közös akaratunktól a magunk akaratával eltávolodva, majd mára szinte már majd teljesen is elválva mi emberi teremtmények.

A különbözőség fogalma mára már odáig fajult, hogy esetünkben egymástól teljesen különálló, és e sajátos (énközpontú) jelen nézőpontból fakadóan különbözöl-különb teljességgel, kerek egészséggel rendelkező egyéniségeket, egymástól szinte már mindenben teljesen különböző „kerekségeket” vagy „gömbiségeket”, azaz minden külső és belső részletében különböző testű, elsősorban azonban fejű és eszű embereket jelent. Ez a fogalom pechünkre azonban az eredetünkön még jól ismert, örökké és láthatatlanul tisztán létező, tehát még most is (és nagyon is!) élő legnagyobb egységtől, a „minden-gömbiségtől”, az egyetlen és legnagyobb „kerek” egésztől, Isten teljességétől is különbözővé tett illetve tesz bennünket embereket még ma is. Pedig mi egyéni „én”-ek, még csak ezen legfőbb lényegünket, az énünket nézve is minden kétség nélkül Tőle származunk. Még mindig nem gyanús, hogy magát, az egyedüli önmagavalóját mindenki, de még az Isten is „én”-nek hívja? Talán nem mindenki a saját maga kerek-én „lovagol”, nem egyedül csak a maga ész vagy én-kerekét hajtja előre?

Ha még mindig nem vettük volna észre, igen nagyon helytelen ez a különbözőségekre alapozott felfogásunk! Nem véletlen tehát, hogy folyvást csak szenvedünk tőle! Tudatosan ugyan még nem tudjuk, de a Lényegi Egység érzete, vagy méginkább a tudata az, ami a legtöbbünkből még mindig hiányzik a mindenség, vagyis az Isteni Egység, az „Egy-éniség” helyes megértéséhez. Az „Él-i” avagy „Él-ő” Egységnek tehát, melynek az egy egységnyi „én”-ségünk (az egyéniségünk), de akár a mi „vagyok”-ságunk (a földi élőlények, illetve akár csak az emberiség közössége) is egy-egy teljes egységet képező parányi részegysége. Ennek az „Élő” egységnek a feje egyedül csak maga az Egyetlen Isten lehet, és van is, mindörökké! Ámen! Még tehát Jézus is csak a fejedelmek feje, azaz csak örökös társuralkodó lehet e remélhetőleg most már valóban megérthetően „Kerek Egészben”.

Ha valóban a Lényeget keressük, akkor lássuk be, és ismerjük el, hogy amik eleve „kerekek”, azok egyformán, sőt azonosan kereknek. Nincsen tehát semmi de semmi jelentősége annak, hogy azok egyénileg milyenféleképpen kereknek, viszont annak sem, hogy a kerekségük mekkora, vagyis hogy fizikailag milyen méretű. Az igazság ugyanis az, hogy egyedül a beltartalom, a kerekség által magába foglalt helyes, azaz minőségi információtartalom mennyisége a lényeg, nem pedig a forma. Az információtartalmat magába befoglaló kerekségnek mérete pedig akár egy láthatatlan pontnyi méretű is lehet, a méretnek és formának tehát egyáltalán nincsen nagy jelentősége. Ezek a tárgyasítók tényezők ugyanis a tartalomhoz viszonyítva mindig csak másodlagosak, másodlagos fontosságúak lehetnek. Olyan nehéz minderre mindnyájunknak egyénileg, de az életben egyszer akár egyszerre is rájönni? Nem vesszük észre még azt sem, hogy a komputerünkbe is szinte már úgy „tuszkoljuk” egyre kisebb és kisebb helyre, a végén talán már csak egyetlen pontnyi kis „csipbe” bele a rengeteg sok információt?

Ha idejében meg nem változunk, akkor vajon Istennek is ugyanígy, bennünket mintegy megszorogatva a sarokba szorítva, vagy méginkább összemorzsolgatva, testünket porrázúzva kell majd ezt az előbbi felismerést belőlünk egyenként, tömegesen, esetleg valamennyiünktől, az egész nyájától egyszerre kikényszerítenie?

Jobb talán nekünk Isten helyett továbbra is a „kárt” vallani az istenünknek, és végül, ha Isten türelme az érthetlenségünk miatt netán elfogy, akkor majd valóban is kárt szenvedni? Esetleg még véglegeset is?

FEGYELMEZÉS, DORGÁLÁS

A „fegyelmezés” fogalom elsősorban a kemény eszközöket használva történő rendreutasítást foglalja magába, a dorgálás viszont azt jelenti, hogy valakit a helytelen dolgaiban szelíden kikorrigálni, de úgy, hogy az illetőnek teljesen helyreigazodjon a gondolkodása, és azáltal pedig már a viselkedése illetve a cselekedetei is.

A magától elferdült, vagy mások által félrevezetett gondolkodás, és a tehát már abból származó viselkedés helyreigazításához azonban elsősorban szeretetre, türelemre van szükség. Megértésre viszont már mindenképpen szükség van, különben a figyelmeztetés, főképpen annak a fegyelmezésre elferdült változata nem lesz elfogadott a kiigazításra szoruló részéről. A helyreigazításhoz a szeretet és szelídség hiánya mellett alkalmazott érzelmi, fogalmi, főképpen pedig a dologi eszközök (fizikai „ösztökök”) ugyanis csak még nagyobb ellenállást váltanak ki a helyes útról letérő emberből illetve emberben.

A közösségtől való eltiltás, a kiközösítés pedig, mint már komoly figyelmeztetés, csak a legelvetemültebbül gondolkodókkal szemben megengedett helyreigazító intézkedés vagy elrendelés. A kiközösítés lényegileg annak tettetése, hogy a többiekkel többé már nem egyetértő gondolkodásuk miatt az ilyen embereket, mint a közösség volt egyéni tagjait az egység végérvényesen kiutasította magából. Ennek a közösséggel együtt megszokott renden kívülre helyező utasításnak alkalmazásához viszont már nem csak látszatra, hanem valóban is érteni kell, ezért ennek az eljárásnak elrendelését, de talán még a végrehajtását is, már inkább Istenre kellene hagynia a jó érzésű, jó akaratú embereknek. Isten ugyanis bármilyen összetételű tanácsnál, vizsgálóbírónál, bíránál, „vénnél”, de még ezek együttesénél is jobban képes ennek a legvégső megoldásnak elengedhetetlen szükségességét megállapítani, és ebből következőleg pedig már az „intés-kedést” is végrehajtani, illetve esetünkben inkább végrehajtatni. Az igazság ugyanis az, hogy az emberi döntés, bármennyire is az ellenkezőjét hisszük, tökéletesen nem képes mellőzni a szubjektivitást, az indulatot, illetve a bosszúállás szellemét az elbírálás meghozatalakor.

Azt pedig már nagyon is jó lenne valamennyiünknek az eszünkbe is, éspedig mélyen azaz végérvényesen belevésnünk, hogy Isten soha nem büntet, főképpen a büntetés szó szoros értelmében, de Isten igazából még csak nem is fegyelmez. Ezen esetleges tevékenységei ugyanis rögtön megkérdőjelezhetnék Isten mindenkori és mindenbeni jóságát, és a teremtményei irányában szüntelenül és egyaránt érzett szeretetét is. Az igazság ebben a kérdésben tehát az, hogy Isten mindig csak „figyelmeztet”, figyelmeztető „jeleket” mutat fel az illető egyén vagy csoport számára, hogy az letért a szintén általa megjelölt, figyelmeztető jelekkel a lehetséges tévedések elkerülése miatt Isten részéről még külön is ellátott helyes útról, a tudati fejlődése helyes útjáról.

Az esetleges fegyelmezést tehát tulajdonképpen már a saját magunk döntése alapján, mintegy tulajdon kérésünkre kapjuk meg Istentől. Isten hozzánk emberekhez ugyanis mindig olyan végtelenül jó, olyan kegyes, hogy ha az a fejlődésünk előrehaladásához, még ha csak a belőle való okulás céljából is, de szükséges, akkor azt, mint intő figyelmeztetést, sokszor akár még azonnal is megadja a számunkra. Ha tehát még ha csak előre is, de félünk az esetleges elbotlásunk következményeitől, akkor a félelmet Isten máris megadja nekünk, így a félelem attól fogva már a miénk is lesz. Azért lesz a miénk, mert ugyan nem vettük észre, de elsősorban rá gondoltunk. Gondolatunkkal pedig már mintegy ki is fejeztük az igényünket a félelemre, és Isten ígéretéhez híven, azt máris megkaptuk Tőle. Nincsen tehát miért háborognunk, Isten soha nem büntet, sohasem ver bennünket, minden kellemetlenségünket mi magunk kérjük Istentől, mi magunk hozzuk magunkra, majd magunk is burkolózunk beléjük, mintegy teljesen befedjük, „elborítjuk” vele magunkat. Lényegében tehát magunkra vesszük azokat. Az igazság azonban az, hogy mindezt már észre sem vesszük, mert valószínűleg nem is akarjuk. Könnyebb ugyanis mindenért a felelősséget másra, másokra, más okokra, és ha

végül pedig már nem marad „más”, akkor a hozzánk mindig legközelebb álló, mindig jó Istenünkre áthárítani. Óriási, szinte már megbocsájthatatlan hiba ez a részünkről, jó lenne ezért Istentől mindnyájunknak mihamarabb, és nem utolsósorban őszintén is bocsánatot kérnünk!

Akár hisszük, akár nem, Isten olyannyira szeret bennünket, hogy velünk emberekkel szemben szándékosan nem is ismeri, és ezáltal valószínűleg nem is igen alkalmazza a „NEM”-et, és ezért máris mindenre, minden kérdésünkre „IGEN”-nel válaszol nekünk. Isten tehát azt mondja a legelső félelemmel kapcsolatos gondolatunkra, hogy: félelem? Igen, tessék, itt van (!), és azt máris mintegy tálcán nyújtja felénk, és természetesen mindig csak az általunk kívánt illetve elvárt mértékben, mennyiségben.

Isten tehát főleg közvetlenül soha, közvetetten pedig már mondhatni rá, hogy sohasem üt, ver, fegyelmez bennünket, mert esetlegesen is csak „megdorgálja” illetve „megfeddi” az embert, mint szeretett teremtményét. A dorgálás ugyanis valójában csak azt jelenti, hogy valakit az elbotlott gondolkodásából mintegy képletes doronggal, rúddal, bottal, vesszővel vagy pálcával helyreigazítunk, de úgy, hogy legfeljebb csak leheletfinoman megérintjük vele az illetőt. Az alanyt tehát soha nem verjük a tárgyi eszközeinkkel agyba-főbe. Az „üssed-üssed botocskám” mesénk nagyon is érzékletesen szemlélteti velünk azt, hogy a botunk végét sohasem Isten fogja, Ő esetleg ha az szükségessé válik, akkor is csak megragadja, és pedig többnyire csak azért, hogy a rendelkezésére bocsátott eszközével az igazságosnál tovább már ne verje magát a Hozzá hasonlóan szintén láthatatlan önmagunkvalója. Őt ezzel is tehát inkább csak arra ösztökéli, hogy azzal attól fogva inkább már csak figyelmeztetőleg mutasson rá a látható magára, illetve ha kell, akkor finoman érintse is meg, azaz csak helyreigazítsa vele a földi önmagát.

A megfeddés pedig annyit tesz, hogy mihelyt Istentől valamiket is kérünk, akkor Ő a kért dolgokkal, de viszont a velük együtt járó, akár ártalmas jelleggel is felléphető dolgokkal is, máris elborít, lefed, betakar, azokkal tehát mintegy befedezi, mintegy képletesen felülről jövően „beárnyékozik” (valójában bőséggel megajándékozik) bennünket. Gondolatainkon keresztül tehát azonnal ellát minket az egyedül itt a földön lehetséges helyes vagy helytelen tulajdon viselkedésünk, és a már abból származó cselekedeteink (általa számunkra észrevétlenül engedélyezett) megvalósítási lehetőségességeivel. Ugyanígy ellát azonban azoknak a közvetlenül, vagy rá csak később jelentkező lehetséges következményeivel is, hogy azután a közülük lehetséges legjobbként megvalósított kért vagy elvárt dologgal magunkra maradvá eldönthessük, hogy az éppen akkori, vagy egy esetleg mégkorábbi eredetű, viszont addig még nem megvalósított döntésünk volt-e valóban helyes a számunkra, illetve az isteni egységben hozzánk hasonlóan részt vevő minden létező, de még minden elkövetkezőben létező létező számára is.

Igazán szükségünk tehát nem is bármiféle fegyelmezésre van, hanem inkább csak az Istentől jövő figyelmeztetésre, mely figyelmeztetéseket Isten végtelen kegyelméből fakadóan, az egyenesen hozzánk intézett szavai és a jelei által kapjuk. Ezekre viszont már nyugodtan mondhatjuk, hogy őket már közvetlenül az Istentől kapjuk, és pedig szüntelenül, csak az ez utakon jövő figyelmeztetéseit legtöbbször sajnos már nem vesszük észre, mivel olyannyira elfordultunk Istentől. A hangját esetleg néha-néha még hallhatjuk, de sajnos már azt is csak nagyon kevesen.

Isten azonban irányunkban mindezen előbbi hiányosságaink ellenére is olyan végtelenül jóságos és szerető, hogy még az általunk igen nagyon kiérdemelt esetekben sem alkalmaz velünk szemben fegyelmezést. Isten ugyanis a „fegyelmezést” a „nem” kifejezésünkkel egyetemben talán még képletesen is csak egyetlen egyszer, vagy talán egyáltalán nem alkalmazza. A személye által és igaz valóságosan tehát biztosan nem fogja alkalmazni. A fegyelmezéssel, mint egyéb sok más negatív fogalmunkkal, és a továbbiakban már abból eredő cselekedeteinkkel kapcsolatban ugyanis az az igazság, hogy azt illetve azokat már mi

magunk tettük valóságossá, és hajtjuk is itt a fizikai szférában végre. Elhajtjuk illetve elvezetjük őket a végükhöz, vagyis bevégezzük azokat, mivel itt a földön mindennek végesnek kell lennie, sajnos még az időnek is. Ezek a negatívumok tehát egyedül csak emiatt elérhetők számunkra.

Maga a „fegyelmezés” szavunk is minden bizonnyal az „írások” legelső lefordításából eredő eltorzulás eredményeként jött létre. Nagyon sok ilyen új szavunk „született” tehát már itt a földi síkon, melyek valószínűleg a mindjobb „Isten-megértés” illetve megismerés érdekében ideiglenes vagy feltételes létjogosultságot nyertek Istennél, ezért használhatjuk és tapasztalhatjuk meg őket is az elménken, de sokat közülük a bőrünkön keresztül is.

Sok minden dolog (köztük tehát fogalom is) lett az idők folyamán szándékosan, emberi hatalmi illetve gazdasági érdekből félremagyarázva. Gyakran azonban véletlenül, pl. elírástól is elferdültek az eredeti jelentésüktől a fogalmak. A javarészükből már ilyen negatív értelmű fogalmak használatával készített eszmei lerajzolás (leképezés) alapján megvalósított dolgok tulajdonképpen így váltak a tárgyi negatívumainkká. Az igazság tehát az, hogy a negatívumokat éppen hogy nem Isten teszi, hanem egyedül mi emberek tettük és tesszük megfogható jelenvalóvá a világunkban. A legsajnálatosabb pedig az, hogy egyre inkább szinte már minden területen elsősorban azokat használjuk, amivel a pozitívumokat éppen hogy a második helyre szorítjuk vissza. Az igazán jóságot vagy szépséget pl. ma már úgy fejezzük ki, hogy „rettenetesen jó”, illetve „borzasztóan szép”. Nem a szeretetet, a jóságot és a szépséget kellene inkább az első sorba visszaemelnünk, és azáltal is ezen igazán nemes dolgokat mindjobban elterjesztenünk illetve kiteljesítenünk?

A fegyelmezés által ugyanis igazán vagy erőteljesebben éppen hogy nem az isteni eredetű (szellemi) szeretetet lehet itt a földön mindjobban kinyilvánítani, hanem inkább annak különböző szintű ellentétpárjait, így pl. a szeretettel szembeni ellenállást, erőteljesebb fegyelmezés, teljes tiltás esetén pedig egyenesen már a gyűlöletet. Nem így van azonban ez a dorgálás, de a megfeddés esetében sem.

Ragaszkodni (hozzákapcsolódni) mindenben, így tehát még az isteni szavak lefordításban is, nem a fegyelmezéshez, hanem jóval inkább a figyelmeztetéshez jó, mely inkább előre elkerülni segíti az általunk az itteni megvalósításával magunkra hozott, túlnyomórészt negatív értelmű fegyelmezést. Igen szükséges lenne tehát, hogy a fordítók ne csak a magánéletükben, hanem a szókapcsolatok helyes megfejtésénél is elsősorban a Jóságot, lényegileg tehát a Jó Istent tartsák a szemük előtt. Munkájuk során tehát ne mindenben és mindjárt a negatívot, a negatívabb értelmet illetve értelmezést keressék, ne azt vegyék elsősorban észre, mert akkor azt mintegy a saját kívánságukra Isten végtelen jóságából fakadóan meg is találják az eredeti szó vagy szókapcsolat lefordításakor.

Meggondolatlanul (hiszen az értelmes gondolkodás adománya nem véletlenül adatott minden ember számára egyaránt meg) tehát ne használjunk, és főleg a gyors elterjedési lehetősége végett ne irkáljunk le ilyen lehetetlenségeket az „isteni fegyelmezésről”. Az ilyen tevékenység ugyanis is csak a jótól, a jó kifejezésektől, az isteni jóságtól a negatívumok irányába való elfordulásunkat segíti elő. Lényegében tehát gyarapítja csak a világunkban már egyébként is túl sok negatívumot, a nagyobb részükben negatívan értelmezhető szavakat, ahelyett, hogy minden ilyen negatív gondolatot kiszorítana illetve kiszorítani igyekezne, az egyedül csak a minden benne lévő negatívum nélkül helyes, és éppen ettől Istennek tetsző gondolkodásunkból.

Minden emberi tudat kivétel nélkül az igazságot keresi, azonban a megtalálásához a negatívumoktól teljesen ki kell tisztítanunk a gondolataink tárházát, vagyis a tudatunkat. Azt hiszem, hogy ebben mindnyájan egyetérthetünk. A kérdés tehát most már csak az marad, hogy valóban nyíltan merjük-e vállalni mindezt, különben semmi, de semmi értelme nincs az eddigi cselekedeteinknek.

A „büntetés” szavunk is egy eltorzult vagy elfajult kifejezés, melyet mi emberek teljesen más tartalmi lényeggel töltöttünk meg, illetve más lényegűre változtattunk át, mint amilyen az eredetileg volt. A büntetés az eredeti mivoltában (lényegi értelmében) ugyanis nem más, mint elsősorban és csak szellemi nyomással, a szó erejével történő hibátlanra tévés, hibátlanra készítés illetve ösztökélés. A büntetésnek tehát valójában csak helyreigazító figyelmeztetésnek kellene lennie. Az igazság az, hogy amikor a választást elhibázzuk, vagyis nem a jó dolgot, helyes fogalmat, jó cselekedetet, hanem azoknak a rossz irányú változatát valósítjuk meg, akkor az alapvető jóságunknál fogva máris büntetést, azaz kiigazító figyelmeztetést várunk el Istentől. Ettől az intő, vagyis bennünket (a tudatunkat) már „mélyebben” megérintő figyelmeztetéstől pedig azt reméljük, hogy az majd már teljesen hibátlanra tesz minket. Ennek lehetőségességei közül aztán megint csak magunk választunk, és így megint csak önmagunk hozzuk, és nem pedig Isten hozza ránk a "büntetést". Isten ez esetben is tehát csak ad, folyton csak adományoz felénk. Egyszerűen tehát nem tesz mást, mint elénk tárja mintegy újabb adományaiként a kért lehetőségességeket. Ezekből a lehetőségességekből tehát nem a felelősként magunk helyett tévhiteink révén magunk létrehozott „sors”, de nem is Isten választ, hanem egyedül mi magunk vagyunk azok, akik választunk, csak a legtöbbször azt már nem vesszük észre.

A figyelmeztetést azonban Isten helyes, Jézus által az értésünkre adott új irányelvei szerint inkább illik a végéhez „elvezetni”, mintsem azt fegyelmezással, fenyegetéssel végrehajtani. Jézus célja ugyanis már láthatóan is az volt, hogy a fenyegető tetteket már teljes mértékben mellőzve, egyedül csak a figyelmeztető, szeretetteljes szelíd szavaival, (példa)beszédeivel vezessen minden embert vissza Istenhez, az Isteni Egységhez. Jézus, mint jól tudjuk, inkább hagyta magát ütlegetni, sőt még megfeszíteni is, mintsem Ő maga ütlegette volna (pedig az Istentől kapott hatalmánál fogva képes lett volna rá, ha akarta volna) az embereket azért, hogy azok Istenhez visszaforduljanak, és Őt követve vissza is menjenek. Jézus Istentől még csak azt sem kérte, hogy az Őt kínozzák verje meg, hanem inkább még nekik is megbocsátást kért Istentől, hogy még ők is visszatalálhassanak Istenhez. Jézus tehát igazi, és igazán jó szellemi vezető volt, nem pedig zsarnoki végrehajtó hatalom, mely világi vezető erő elsősorban és többnyire is csak durva fizikai eszközök felhasználásával készíteti az embereket „jobb belátásra”. Nos, Isten egyáltalán nem ilyen utóbbi bennünket elnyomó hatalom, hanem éppen hogy a legjóságosabb, bennünket minden szenvedés alól felszabadító vezetőnk vagy irányítónk, ha még mindig nem vettük volna észre Jézus példájából. Isten tehát soha nem üt, nem ver meg bennünket, hanem inkább Ő maga is együtt szenved velünk, ha valami magunk okozta oknál fogva valamiféle „verést” (csapást) kérünk (mérünk) magunkra a mihamarabbi megigazodásunk érdekében. A számunkra „bajt” tehát még ha észrevétlenül is, de mindig csak magunk hozzuk, mintegy a korábban választott és meg is valósított (legtöbbször azonban már el is felejtett) cselekedeteink következményeként magunkra. Isten a jelenlétével csak segít a megvalósításában, a mihamarabbi kiigazodásunk, vagy „megigazulásunk” érdekében. Legtöbb esetben még a saját maga fájdalmára, a maga „terhére” is. Isten tehát mindig együttérez velünk. Néha azonban az elkövetett tetteinknek minden terhét magára vállalja, mint ahogyan ezt Jézus a példáján keresztül nagyon is hűen szemléltette, és szemlélteti még ma is az egész emberiség számára. (Sajnos az emberek többsége szinte még semmit sem ért ebből az igen nagy áldozatból.)

Jeremiás siralmaiból (3:31-36) egyértelműen megtudhatjuk, hogy soha nem Isten műveli az eltáposását vagy rabigába hajtását egy adott nép minden tagjának, de akár az egész földi népességnek sem, és nem Ő fordítja el ítélkezés (döntés vagy választás) jogát az ember színe elől. Ugyanígy azonban azt sem Ő teszi, hogy az embert a peres ügyében ember által, vagyis az embert a maga által meghozta törvényei által elnyomattatja. Ezek ugyanis már mind egyedül csak az embereknek, vagyis az embernek, nem pedig az Istennek a művei! Kétségtelen tehát, hogy mindezek nem Isten, hanem éppen hogy az emberek által indított

cselekedetek, melyeknek azonban a következményeivel számolnia kellene az embereknek, és nem pedig másra, különösen pedig nem Istenre kellene áthárítani mindenben a felelősséget.

A fegyelmezés, mint már emberi alkotás, így a helyes jelentésű büntetésnek, vagyis a figyelmeztetésnek vagy hibátlanításnak az Isten által soha nem javallt testi, azaz közvetlen vagy közvetett fizikai nyomatékka (pl. az „ösztök” szűrő fémhegyével, vagyis egyben fegyelmező és verő eszközzel, fegyverrel) történő drasztikus végrehajtása azaz elvégzése. Az ilyen cselekedet főképpen elsősorban, de folyamatosan alkalmazva is, azonban már helytelenített, mintsem ajánlott Isten által. Azért nem ajánlott, mert a fegyelmezésnek ez a durva válfaja (mint már általunk létrehozott választási lehetőség) sem vezet jóra, hanem inkább vezet a rosszra. Az emberi tudat figyelmét ugyanis többnyire csak a rosszra, a még erőteljesebb ellenállásra irányítja.

A helyesen tehát figyelmeztetésnek az az igazi célja, hogy a figyelmet, a tudat fókuszáltságát a tévedéséből a helyes útra terelje, a helyes útra visszairányítsa, mégpedig olyan finom módon, mint ahogyan a karikával játszó gyermekek a pálcikájukkal gyengéden, szinte csak megérintgetve ütlegelik, tehát mindig csak szelíden irányítgatják a karikájukat, hogy az még csak meg se inoghasson a szüntelen előrehaladásában.

Ha még nem vettük volna észre, a Föld tengelye mára már igen erőteljesen inog. A többnyire tehát helytelenül „játszadózó” részünkről nehogy aztán megint az következzen, hogy Isten bennünket irányító pálcáját a kezünkbe ragadván, az eddigi cselekedeteink miatt talán már esedékessé is vált finom kiigazítás vagy helyreállítás helyett egyre durvább „rezzentésekkel”, vagy végül egy igen erőteljes csapással majd mi magunk akarjuk az eredeti helyére irányítani illetve helyére-„zökkenteni” is a már a részünkről történő esetleges megragadás nélkül is eléggé inogva előrehaladó földgömbünket. De vajon mi történik majd akkor, ha végérvényesen pálcát törünk Istennel, és kezünkben a vezérlő-pálcának már csak a rövidebbik vége, vagy esetleg semmi sem marad? Vajon nem fog ezen cselekedetünkért Isten többé már nem csak a pálcájával megilletni bennünket, hanem egyenesen már a kezével, vagy méginkább az egész karjával is lesújtani ránk?

AZ ÚR KEZE

Az Úr „kezét”, az igazán szent „jobbot” avagy „jobb kart”, mint a lényegénél megragadva anyagilag is felfogható minden isteni dolgot, elsősorban a szimbolikus értelmében, mintsem a tárgyi értelmezésében kell megvizsgálnunk ahhoz, hogy tökéletesen megérthessük a jelentését, illetve a vele egy jelentőségét.

Az emberi jobb kezünk a tudatunk jobbik, és helyzeténél fogva is jobbra eső végrehajtó eszközének minősíthető. Vele tudjuk ugyanis a legtöbb cselekedetünket a legkönnyebben elvégezni, vele tudjuk a legtöbb, ösztöneink által vezérelt illetve szorgalmazott cselekedeteinket végrehajtani. Éppen így csak vele tudjuk a tudatosan megvalósítani vágyott dolgainkat is megcsinálni, tetteinket pedig végrehajtani, valamint a már meglévő dolgainkat, tárgyainkat is átalakítani. Azonban ne felejtjük el azt sem, hogy mindenünket amink csak van, többnyire vele, vagy vele indítottan tudjuk megsemmisíteni is.

Támaszként, támasztóként is főleg a jobb kezünket vesszük igénybe, de a dolgokat „igazgatóként”, tárgyainkat rendező eszközünként is többnyire a jobb kezünket használjuk.

Akárhogy is nézzük, a jobb kezünkkel sokkal többféle erőhatást vagyunk képesek kifejtteni, mint a „sutábbik” vagy inkább csak balgább („balra eső”) bal kezünkkel. Természetesen azonban vannak kivételes, rendhagyónak azonban csak tűnő esetek is, de annak is és ennek is már külön oka van.

Nos, az „Úr keze” is a finoman lágytól, a kellemestől kezdődően egészen az iszonyatosig, vagy egyikkel csak a rettenetesig terjedő erőhatást bármikor kifejtteni képes szellemi eszköznek tekinthető. Az „Isten keze” azonban nem más, mint az Istennek isteni ereje, a lényegi értelmével teljesen áthatott szellemi tudata, a lényegével tehát egyazon tudata, vagyis a tiszta Isten-Tudat. Isten teremő tudásának hatalmát és egyben megnyilvánító erejét nevezhetjük tehát jogosan az „Úr kezének”.

A „prófétálásnak”, az igazán eljövendők, a valóságosan megtörténő cselekedetek, a valóban megvalósuló dolgok hangos szóval is történő kimondásának a „veleje”, vagyis a lényegi szerzője is a tiszta Isten-Tudat. Az ezen Tiszta Tudattal egyazon Szent Szellem vagy Szent Lélek tehát az, aki az „igazából”, és igazán profétál, azaz híven (kétségek nélkül elhíhetően) „beszél” az elkövetkezendőkben bekövetkező, lényegében tehát a közeli vagy távolabbi jövőben manifesztálódásra azaz tárgyi megvalósulásra kerülő dolgokról. Aki tehát profétál, vagyis az igaz elkövetkezőkről beszél vagy szól, akkor az az Úr-Isten tudata, a Legtisztább Tudat, a lényegi Igazság által szólal meg, és ez pedig már olyan, mintha maga az Isten szólna illetve szólalna meg általa.

Isten keze, a láthatatlan kéz tehát az Isten legtisztább értelmű tudata, mellyel képes mindent, így bennünket emberi tudatokat is megnyilvánítani, alakítani, és ezen csak látszatra önállóan alakulató állapotunk folyamán a tudatunkat a mindig csak előre haladható fejlődésére irányítólag illetve figyelmeztetőleg hatva bármikor elérni, megérinteni, de magával akár teljesen áthatni is. Isten tehát a lényegi azaz legtisztább tudatán keresztül képes mindenre hatni, mindent és mindenkit egyaránt támogatni, gyámolítani, de akár mindenre és mindenkire a legszélesebb skálájú és körű nyomást (még tehát fizikailag is érzékelhető is!) gyakorolni is. Éppen ugyanúgy tehát, mint ahogyan a kezünket gyakorlatilag mi emberek is ugyanezekre a célokra használjuk, azonban mi a fizikai kezünkkel csak fizikai úton-módon tudjuk ezeket a tehát eredetileg mindig is szellemi dolgokat elvégezni.

Az igazság az, hogy „Isten keze” egyben a magáról megnyilvánított képének hordozója is. Ezért tartja Jézus is a jobb kezében a hét csillagot, a hét arany gyertyatartó azonban már az isteni kézből a földre „leesett” csillagokat szimbolizálja, melyek felülről nézve, de az itt használatos „távolság” szempontjából viszontnézve is, már csak pislákoló gyertyalángocskáknak látszanak, mintsem csillagoknak. A kép hordozása miatt nem látható tehát maga a „kéz”, mint ahogyan a kezünkben tartott magunkról készült fényképtől, mi

magunk sem láthatjuk a képet tartó vagy hordozó kezünk „fejét”. (A számunkra igazán még megfelfejtethetetlenül megjelenülő sarki fényt azonban már Isten látható ujjának is szoktuk nevezni, illetve „a-kép-pen” eszünkben „tartani”).

Az Isten kezében tartott „fény-kép” azonban mi földi emberiség, illetve a magunkkal is részét képező fizikai Világegyetemünk vagyunk, melyben mint tükröződő, és egyben továbbtükrözésre is alkalmas, vagyis a fényét feléje „visszaverni, továbbítani, de bizonyos szinten elnyelni is képes” felületben Isten nagyon is jól megláthatja magát. Mindezt felfoghatjuk úgy is, hogy a jobb kezünkben egy kerek vagy ovális (homorú)tükröt tartunk, amibe ha belenézünk, akkor abban közelről megnézhetjük az arcunknak akár egy vagy több egészen kis részletét is, vagy pedig a tükröt távolabbra tartva az egész arcunkat, még távolabbra tartva pedig már a fejünket és a teljes törzsünket, sőt talán még a lábunk szárait is megszemlélhetjük benne. Mivel a tükrő a kezünkben van, magát a kezünket, a tenyerünk felületét ugyan nem láthatjuk, viszont biztosan tudhatjuk róla, hogy „az” ott van a tükrő háttérében. Nos, még ha csak szimbolikus megérthetőséggel is, de Isten is ugyanígy van előlünk elrejtőzve a háttérben, mely számunkra „háttér” tulajdonképpen, de Isten egyedüli jogú tulajdonaképpen is az Ő előtere. Ennek az előtérnek egy kis, de talán a Tőle való eltávolodása ellenére remélhetőleg valamennyi jelentőséggel még bíró részlete mi földi emberiség vagyunk, akikre amikor ha akarja, ha csak kedve támad hozzá, illetve ha valami miatt érdemes, esetleg netán szükséges lesz rá tekintenie, akkor rá is fókuszálhatja a figyelmét. Még tehát egyénileg, azaz az itt élő egyénekre is ráfókuszálhat, mint ahogyan azt Jézus esetében láhattuk is.

Amit a tőlünk emberektől származó tudományos okoskodás „háttérnek” nevez, ahonnan tehát a híres tudósaink „háttérsugárzása” ered, az lényegében Istennek a legközvetlenebb előtere, Isten saját tulajdonú édenkertje, melynek átlátszó tisztaságú álló (tudat)tavaiba, és örök köráramlászerűen mozgó tiszta (tudat)folyamaiba belenézve megláthatja az álló, ülő, a partjaiknál fekvő, vagy pedig a fölöttük mozgó legtisztább önmagát. Buddha istenségnek a fekvő szobrai híven szemléltetik is ezt a víz partján fekvő, azaz nyugvó, nyugodt örömmel szemlélődő állapotában lévő Istenség mivoltát Istennek.

Isten az eredeti, egyetlen és láthatatlan önmagavalójával viszont már olyan rendkívül gyorsan képes rezegni illetve mozogni, hogy ezen ősalapotában még az alapjaiban általa megalkotott fizikai szférában is csak felhőszerű képet képes magáról alkotni, mint amilyen a számunkra csak fény vagy elektromikroszkópon keresztül megfigyelhető elektronfelhő. Isten azonban ezt a „felhőt”, vagy inkább csak felhőszerűséget rendkívül nagy méretekben is képes előállítani, de képes azonnal, egyetlen villanás alatt eltüntetni is. Ez a képessége azonban már nem a magával egy tudatának az erejéből fakad, hanem az abszolút igaz önmagavalójának mindenben felülmúlhatatlan őseréjéből származik. Az „Öreg Isten” kifejezésünk valójában innen ered, ugyanis Istennek ezen őserőállapotán kívül nem létezik, sem régebbi, sem pedig újabb ugyanolyan erősségű erőállapot, mivel akkor már tényleg nem „egyetlen”- egy, hanem akár kettő, vagy talán még több igaz istenünk is lehetne. Az ilyen utóbbi esetben, ha ez létezne, akkor valószínűleg máris harc indulna meg az istenek között az elsőbbségért, és azt már mi mai emberek is észrevehetnénk. Akkor ugyanis még a mostani, az egy Isten melletti szenvedéseinknél is jobban szenvednénk a kettő (ne adj Isten kétfejű!), vagy több istenhez való, úgy már valóban kényszerűnek tűnő igazodás végett, mint ahogyan a korábbi korszakokban a helyes Isten-ismeret hiánya végett szenvedtek is az emberek. Isten minden bizonnyal ezért döntött úgy, hogy magával teljes tökéletesen azonos (abszolút) szintre soha senkit, egyetlen egyéni tudatot sem emel fel magához, mivel akkor az azzal létrejöhethető már kettejük között még ha csak kérdésként is, de felmerülhető elsőbbség eldöntésének máris kialakulhatna a feltétele. Ez pedig már komolyan is megsérthetné az eredeti Igaz Isten szuverenitását. Ezt pedig Isten már végképpen nem engedheti meg magának, és pontosan azért tartja egyik kezében avagy egy kézben irányítottan az egész mindenséget, hogy ha

valami oknál fogva szükségessé válna, akkor az iszonyatos baljával, mely mindig az egyetlen azaz páratlan önmagánál van, először csak leheletfinoman, mintegy utolsó figyelmeztetésül megfenyegethesse (súlyosan megrettenthesse), ha pedig elkerülhetetlenné válna (ami remélhetőleg már eleve kizárt), akkor le is sújthasson vele a másik kezében tartott, szuverenitására már komolyan veszélyeztetőleg hatni képes teremtményére illetve teremtményeire, ha esetleg azt a többi teremtménye nem végezné el helyette. Istennek tehát, hogy tehát akár az egész mindenég egyetlen villanásnyi idő alatt eltűnjön, nem is kellene mást tennie, mint csak egyetlen egyet „tapsolnia”, és mint egy varázsütésre minden ami van, az mind eltűnne. Még tehát mi, magunkat sok területen már kész isteneknek tartó emberek is! Viszont az „igaz varázsló”, vagyis Isten egyedül még ez esetben is megmaradna, és kezdené előlről felépíthetni az egész birodalmát, csak biztosan valahogyan másképpen, hogy ilyen magára és teremtményeire egyaránt nézve fájdalmas eseményre többé már soha ne kerülhessen sor.

Istennek azonban a mindenséggel hál' Istennek éppen nem ez a szándéka, ezért inkább ha az szükségessé válik, akkor részletekben téríti jobb belátásra a teremtményeit. Ezt a Vele többségükben egy akaratón lévő, és abban meg is maradó többi teremtménye révén végezi el. Ha pedig a mindenség adott térségében már ők sem bírnak az Isten hatalmára illetve szuverenitására törőssel, akkor a legvégén már az egész mindenség következik, de ha maga az egész mindenség sem bír a lázadóval illetve a csapatával, csakis akkor lép közbe Isten. Viszont azt az iszonyatos pusztítást már nem hogy szavakkal, szavakkal leírt képekkel, gondolatokkal, de még csak a legfinomabban részletező eszmefuttatás révén sem lehetne leírni. A Biblia ezt a pusztítást „ízekre” szaggaatásként írja le, amihez viszonyítva tehát még az egész mindenség részéről jövő együttes nyomás hatására megtörténhető esetleges porrá zúzódasunk is leányálomnak minősíthető. Amennyiben azonban továbbra is ilyen betegesen ragaszkodunk az elsődleges anyagi mivoltunkhoz, talán még ezt az utóbbi állapotot is megtapasztalhatjuk.

Tegyünk róla, hogy az előbb vázolt egyik helyreigazításban sem, de főképpen az utóbbiban ne lehessen részünk, hanem inkább csak az Istennel való egyesülés (melyet a Vele közös akaratón levés tesz lehetővé) fölötti, Vele tehát közös örömmámorban, mely inkább elképzelhető jövőképet mutat felénk, mint a még csak el sem képzelhető, még a rombolás „rendjeit” is mellőző „ízekre szaggaatás”!

VÁLTOZÁS VAGY BETEGSÉG ?

A szüntelen változás a létezés vagy élet elválaszthatatlan velejárója. Ezért soha nem a változás ellen kellene harcolnunk, mint például a betegség, mint korábbi jó állapothoz képest rosszabbra változott állapot ellen, hanem inkább az állandó egészségért, vagyis az egyre pozitívabb változásért, és ezen helyes irányú változás örök fennmaradásáért kellene törekednünk az egész rendelkezésünkre álló életünk során.

Ha esetlegesen az előző életünkben voltak is problémáink, azok konkrétan már egyáltalán nem lehetnek a mostani bajaink gyökerei, igazi forrásai, vagyis tehát az okai, hanem legfeljebb is csak okulásul szolgáló emlékeztető jelei („mementói”) a már korábban is elkövetett hibáinknak. Nem takaródzhatunk azonban még csak azzal sem, hogy nem tehetünk a mostani problémáinkról, ugyanis éppen hogy amiatt születhettünk meg újra, mert azon korábbi vétkeink a tudati fejlődésünk folyamatos előrehaladása során lényegében már az előző halálunkat követően javarészükből megbocsátást nyertek. Az igazság tehát egyáltalán nem az, hogy a rajtunk kívül található „Sors” kiszolgáltatottjai vagyunk, hanem az, hogy csupán csak az előző életeink során megtörténtekhez hasonló, ámde az állandó fejlődés miatt azoknál már újszerűbb helyzetekbe kerülünk a jelenlegi életünkben. Ennek egyedüli célja az, hogy jól megértve, és legalább egyszer a teljességében is megtapasztalva a problémát, teljes tökéletesen felszabadulhassunk annak egészen a mai időkig valószínűleg szinte teljesen fölöslegesen viselt valamennyi fizikai illetve szellemi (tudati) terhétől, melyek itt mintegy a hátunkra vagy a vállunkra nehezedő fizikai súlyként az anyagi testünkön keresztül még ma is a tudatunkra terhelődnek.

A valós helyzet tehát az, hogy mindaddig függőségben maradunk valamennyi gondunktól, aggodalmunktól, problémánktól, így maguktól a testi és lelki betegségeinktől is, ameddig azokhoz a teljes mivoltunkkal hozzátapadunk, ragaszkodunk, illetve valamilyen más, számunkra esetleg észrevétlen módon is, de végül is hozzákötődünk.

Ha tehát nem azt szajkózzuk folyton, hogy milyen nagyon is betegek vagyunk, hanem a saját akaratumunknál (hatalmunknál) fogva helyette mindig csak a pozitív jellegű változásokra fókuszáljuk az elménk minden figyelmét, vagyis ha megszabadulva a szenvedés-függőségünket okozóktól (legegyszerűbben és elsődlegesen is a „betegség” pusztá fogalmától), az attól fogva így mintegy újra kezdődő további életünket többé már nem a negatív változásokat eredményező korábbi, már tehát saját magunk kialakította elnegatívult alapra helyezzük vissza, hanem egy bennünket állandóan csak előrevivő, újonnan kialakított pozitív alapra helyezzük át, akkor nem csak átmeneti, hanem már megszakadhatatlanul folyamatos javulásra is számíthatunk. Ez a javulás pedig az életünk minden területén, így az egészségünk területén is a tökéletesedésbe fog torkollni, de az így tehát már minden értelemben vehető „jó egészségünk” akár végérvényesen is elérheti a tökéletesség állapotát.

Aki azonban a tökéletességet el akarja, illetve el szeretné érni, annak sok mindent fel kell adnia, fel kell áldoznia magából. Problémáival szembenézve elsősorban meg kell ismernie valamennyi jelen problémájának főképpen a jelenlegi, de emlékeztetőül a tudata felszínére kerülő, vagyis az emlékezetében felbukkanó múltbéli okait is. A legfontosabb dolog azonban az, hogy mindenki legyen tisztában a valós eredetével. Az eredete helyes megismerése ugyanis azonnal rá fog világítani, és egyszerre megérthetővé fogja tenni minden jelen problémájának eredetét, illetve azoknak még a nem kevésbé fontos háttérét is. Azáltal pedig az ember már könnyedén meg tud szabadulni a jelenben felmerülő gondjaihoz, bajaihoz, szenvedéseihöz való eszeveszett ragaszkodásától is, és a további felölük való döntéseit, valamint a velük kapcsolatos érzelmeit már egy teljesen új alapra, a korábbi fizikai alap helyett kezdetben még csak részlegesen, végül pedig talán már teljesen és végérvényesen is szellemi alapokra helyezheti át illetve vissza.

Az ember korábbi életét meghatározó anyagi alap „ledöntése” azonban nem kis feladat, viszont az eredmény, a változás óriási és meglepő erejű is lehet, melyet tehát nem lehetetlen, és nem is reménytelen még itt a földön, a fizikai világban sem véghezvinni, azaz megvalósítani.

Mindennemű érzelmi és érzelemnélküli tudati befolyásolás a tudatunkon keresztül a testünkre hatni csak abban az esetben képes, ha azt hagyjuk, engedjük, magunk, illetve magunk is akarjuk, hogy az létrejöhessen, vagyis hogy annak tárgya az ebben a szférában is megnyilvánulhasson. Lényegében tehát mi magunk akarjuk, hogy az megvalósulhasson. Így van ez még tehát a halál fogalmával is. Gyakorlatilag ugyanis a halál csak akkor „jön” el értünk, ha őt vagy azt el is várjuk, hogy jöjjön. Mi pedig egész életünk során szinte mást sem teszünk, mint hogy elvárjuk, hogy a halál bekövetkezzen. Az igazság tehát az, hogy „szegről-végről” mindig is vágyódunk a halál, a fizikai elmúlás megtapasztalására is.

A legnagyobb problémát tehát az jelenti, hogy sok esetben a halálba torkolló el-egészségtelenedés kialakításához (mely talán a tudat alapvető kíváncsiságából eredeztethető), már az egészségtelenedésre való hajlamosságunk is elég. Ezt a hajlamot pedig a mindig ugyanazon helyszínekre, és az ott jellemző szituációkba való szándékos, tehát önkaratból történő kerülésünkkel (mintegy térül-fordulván körbejárva ugyanoda visszajutván) szerezzük magunknak meg, mely számunkra nehézségeket okozó dolgoktól, illetve ezen hajlamosságunktól való végleges megválás az igazi célja a jelenlegi életünknek is. Mi emberi tudatok mindebből azonban csak annyit észlelünk, hogy rossz az életünk, rossz az egészségünk. Mindez viszont inkább csak a saját választásunknak köszönhető rossz irányba történő törekvésünket erősíti meg. A helyzet ugyanis az, hogy az egészségnek, a teljességnek, a tökéletesedésnek újra meg újra fellépő eredménytelensége illetve hiánya csak mégtovább fokozza, szinte már gerjeszti bennünk az elégedetlenséget, a mindenbeni kielégítetlenséget.

A nem kielégített vágy azonban a tüzes jellegénél, a hevénél, azaz az intenzitásánál fogva lobbanásszerű lázadást szít a tudattartalom egészén belül, mely a tudathoz szervesen hozzákapcsolódó, vagy mára már vele inkább összefonódott test viszonylatában gyulladásoz, illetve gyulladásszerű folyamatokban (mint pl. heves láz) jut kifejezésre. A kielégítetlen vágy a legtöbb esetben tehát helyi, vagy az egész testre kiterjedő láz (belső eredetű hevülés vagy tüzes lobogás) képében nyilvánul meg.

Az értelem, a tudat, és a test harmonikus egységében a külső illetve belső önmagunkból eredeztetett negatív (pesszimista) befolyásolás hatására, mintegy nyomásra, mely szellemi nyomás a testben elsődlegesen mindig az ideggyökökre vagy ideggyökökre (idegdúcokra, mint a testet egészében fennállva tartó oszlopokra) hat, a testtel jelképezett egységnek korábban meglévő jó állapotához (jó testi-lelki közérzetéhez, vagyis a közös egység jóságának, „jó egészségének” érzetéhez) képesti negatív elváltozások, helyesen kifejezve szerkezeti összetételbeli változások, átváltozások lépnek fel, illetve állanak újjá elő.

Amennyiben ez a tudati befolyásolás mindig csak pozitív, vagyis minden tévhittől mentes, tehát állandóan jó, csak helyesen előrevivő irányultságú, akkor jól, jó irányban is vezérli le a test felszínén, illetve a szervezetben lezajló, átváltozással (fel vagy átcserélődéssel, átalakulással) járó összes folyamatot. A valós helyzet ugyanis az, hogy a test valamennyi sejtje az idegrendszer központján keresztül, tehát központilag szervezett tudati hatásokra hal el, illetve cserélődik ki. Ez a folyamat pedig mindig addig tart, ameddig a központi egyéni tudat az idegrendszeren keresztül hatva képes új és egészséges sejteket a testtel előteremtetni, és azokat az általa megnyilvánítási eszközéül (működő egységgé összeállított szerkezetéül) használt fizikai testébe, a „szervezetébe”, az annak egész egységével együttműködő élő, jól működő részegységgé beszervezni. Addig tehát, míg ez a folyamat meg nem szakad, a létrehozott szervezet életképes, egészséges marad. Ez azt jelenti, hogy az egész egyéni szellemi tudat a maga „körébe” (kerek egészébe), azaz a felállásához rendelkezésére bocsátott

terébe szervezett fizikai teste révén a földön is fennállóképes maradhat, akár tehát még az igazán valós teljességében is.

Az egészségtelenség illetve betegség akkor alakul ki, amikor az előállítódott sejt, vagy a szervezetbe kívülről bejutott, máshol, más területeken (pl. más testekben), más terekben előállított, tehát már létrehozott, egységnyi részegységet már kitevő sejt(tudat), a már egységgé összeszerveződött tudat számára észrevétlen, ámde kedvezőtlen ráhatásra másképpen kezd el viselkedni. Az ilyen sejt a negatív befolyásolás hatására önmagát kezdi el magán viselni (mint Atlasz is a földgömböt a hátán), vagyis tehát önállósítja magát. Emiatt már nem a hozzá képest összehasonlíthatatlanul nagyobb, már szervezeten felállt egységet képviselő test, hanem inkább még azt is felhasználva, azt is mintegy magára öltve, az egyedüli önmaga min jobb minőségű, és mind nagyobb volumenű kifejeződése, vagyis látható megnyilvánulása érdekében kezd el tevékenykedni. Ezt pedig a test egységéhez való hozzákapcsolódása révén megszerzett kevéske értelme segítségével éri el. Az így viselkedő, a környezetében tehát csak a tulajdon önmagát elviselni képes sejt eredetileg talán nem is önszántából, hanem a testben, vagy annak közvetlen környezetében éppen uralkodó negatív érzelmek, negatív befolyásolások, de akár az életre ártalmas, már kialakult káros, mindenkire nézve ártó fizikai hatások intenzív előretörése miatt tér le a helyes útról, és választja a megszerzett elégtelen értelme révén a helytelen utat. Az az út pedig azért helytelen, mert az ilyen már kezdettől fogva negatív hozzáállással a mindenségben, illetve a „mindentérben” örök érvénnyel nem lehet egyéni teret birtokolni, hanem esetlegesen is csak ideiglenesen, ameddig az ártó tevékenységet a mindenség többi résztvevője elviseli. Ilyen esetben ugyanis végül mindig a mindenség tere, azaz az abban mindenkinek teret adó ösztudat, a „mindentudat” vagyis Isten nyer, azaz nyeri vissza az így már illetéktelenül elfoglalt teret. Az érdemtelenül, tehát jogtalanul helyet foglaló pedig az esetben „megsemmisül”, ami valójában azt jelenti, hogy visszaalakul „üres” téryanaggyá (ürré), vagyis szellemi alapelemmé, miáltal a korábban fizikaivá történő átváltozása által elfoglalt tér újra szabaddá válik felállásra az alapelemek közül újonnan „születő” (elő vagy felállított), helyesen tevékenykedő, tehát mindig csak előre illetve felfele irányban mozgó egyedek számára.

A szervezetbeli változások javarésze az ember, mint érző szellemi tudat, de főképpen a belőle lett testtudat számára többnyire tehát fájdalommal, szenvedéssel, teherviseléssel járnak.

A betegségnek, akár mint csak fogalomnak is, a térhódítása tehát gyakorlatilag úgy történik meg, hogy a magát a rögvést már kezdetekor ért negatív hatásra teljesen önállósítani szándékozó sejt tudat fel akarja mutatni, meg akarja Istennek az „össztudatnak” mutatni, hogy mit tud, mire képes. Tudása azonban a hozzá szükséges kellő mennyiségű értelem híján még nem elégséges a huzamosabb ideig tartó anyagi megnyilvánuláshoz, az „élethez”, mivel a tevékenysége önmagában még életellenes. Az élet egészében tehát inkább még csak kárt okozó, vagyis erőteljesebben romboló hatású, mintsem életet előbbrevívó hatást kifejtő. Ennélfogva pedig egyelőre még nem alkalmas az önálló életre, így tehát a fő célra, az életnek, mint egyfajta folyamatos, anyagi korlátokkal azonban még rendelkező létezésnek a szeretet, vagy szerető gondoskodás általi továbbítására sem.

Ezek a jobb kifejezés híján „sejttudatok” azért képesek ideiglenesen fellépni vagy felállni, vagyis még ha valamilyen alacsony szinten is, de megvalósulni a szervezeten belül, a test felszínén, esetenként azonban még azon túllépve is, mert az illető emberi tudat egészének önkifejezésében (igazi teljessége megvalósításában) külső, illetve belső eredetű zavarok támadnak, nehézségek adódnak, melyekkel a tudat nem bír egymaga megbirkózni. A tudat ilyenkor már sokszor olyannyira belefeledkezik az ellenük való küzdelembe, hogy szinte teljesen megfeledkezik az addig elért eredményeiről. Igen gyakran elfeledkezik azonban még arról is, hogy emberré már felfejlődött. Emiatt pedig a továbbiakban már nem az önmaga tudati előbbrejutása, azaz a fejlődésének egyenes úton történő célirányos előrehaladása érdekében törekszik, hanem helyette már mindig csak valami illetve valaki ismert vagy még

ismeretlen kór illetve károkozó ellen harcol az egész fizikai élete során. A „kórokozó” tehát számunkra nézve elsősorban a fizikai életkorunkban kárt okozó egyed, vagyis a testbéli élettartam, a kor megrövidítője. Mondhatjuk azonban úgy is, hogy a kór-, illetve károkozó nem más, mint az itt a földön elérhető életkor mégtovábbi korlátozója.

Nos, egyedül ennek a károkozásnak az eredménye a sajnos ma már egyre sűrűbben érzett rossz közérzetünk, mely tehát lényegében a nyugodt megelégedettségünk, a lelki (tudati) kiegyensúlyozottságunk hiányának felel meg. A lelki egyensúly hiánya pedig itt ebben a szférában a testünkre éppen olyan erővel képes kihatni, mint a csak kívülről eredő fizikai hatások. Az igazság tehát az, hogy ezen erősködő, hősködő vagy heveskedő tudatok a mindjobbani növekedésükből adódó, testünknek egy pontjából, mint központjuktól kifelé illetve befelé irányban történő terjeszkedésükkel a hatalmat fölöttünk átvéve még akár a testi halál folyamatáig is képesek elvezetni a szervezetünket, még a vele együtt megtörténő saját tudati haláluk árán is.

Azért van tehát szükségünk emberi segítségre (mely igaz valójában többnyire észrevétlenül maradó közvetett isteni segítség), hogy az időnként ránk törő negatív testi-lelki változásokból kigyógyuljunk. Isteni közvetlen segítségre pedig amiatt van szükségünk, hogy végérvényesen kiszállva az egy helyben, vagyis a testi múlandósággal korlátozott térben és időben történő „körözésünkből” örökre egészségesek és teljesek maradhassunk.

MÁNIA, MÁGIA

Mi „tudós” emberek a mániát csak betegségként tartjuk számon, és tartjuk a számon is, vagyis betegségnek mondjuk, vagy „kiáltjuk” ki, azaz állítjuk a kívül világ elé. Mániának a túlságos mozgékonyt, a fokozott izgalmi állapotban való megmaradást, rendkívüli ingerlékenységet, mely már elmezavarnak tűnő „megszállottságot” is jelent, „nevezzük”, mely állapotoknak megszűnését többnyire depresszió követi, majd sok esetben újra ismétlődik a „megszállott állapot”.

A mániás embernek valóban megzavarja „valami” az elméjét, azonban igen valószínű, hogy annyira azért senki sem olyan „hülye”, hogy a saját elméjét, egyedül önmagától indítva az azt megelőző jó állapotában olyannyira meg illetve összezavarja, hogy lényé már mások szemében is bolondnak látszódjon. Ez ugyanis túlságosan is abszurd lenne, még akkor is, ha a zavart valami külső okra is lehetne fogni, mint például valami nem létező, de tárgyi jellegű dologtól való alaptalan félelem, vagy pedig valami oknál fogva a fejére esik valaki, agyrázkódást szenved, és egyedül az okozza az elméje zavarodottságát.

A teljes igazság az, hogy mindkét előbbi példaként felhozott esetben az illető egyén szellemi, fizikai, vagy esetleg még az ezen kettő együttes ok miatt előállott tudatállapota csak jó táptalajt nyújt a tudati befolyásolást végrehajtani képes negatív erőknek. Az egyik példa tehát szellemi úton, a másik pedig fizikai úton (az agy túlzott rázkódása okozta rezgésváltozás révén) segíti elő a megszállást. A megszállás pedig később vagy megszüntethető, vagy pedig visszafordíthatatlan állapotig eljutva már megszüntethetetlen. Az utóbbi esetben tehát többnyire már csak a testi halál révén lehetséges a megszabadulás a megszálló negatív szellemi erőktől.

A mániákus embert, mi magunkat nem mániákusnak vallók is megszállott, rögeszmés, hóbortos, megrögzötten szenvedélyes, bogaras, sőt fanatikus, de elsősorban csak beteg embernek tartjuk. Hiába részletes ez a meghatározás, mégsem nem fed be a fogalom jelentésével kapcsolatos teljes igazságot. A mánia ugyanis bizonyos fokig mágia is, mivel a mánia úgy is megfogalmazható, hogy ugyanannak a rítusnak (cselekvésnek) sorozatos gyakorlásával elért intenzíven kívánt negatív illetve pozitív eredmény.

Az előbbieket fényében (értelmében) tehát nem lehet kétséges többé, hogy a „mágusok” sem üznek (gyakorolnak) mást mint „mániát”, vagyis ők is pozitív illetve negatív befolyásolás alatt állnak, csakhogy ők ezt nyíltan is vállalják. A mániákus mágusok ugyan mindnyájan úgy tüntetik fel magukat, hogy ők csak a jó mágiát, a mágiának csak a hasznos ágát művelik, de ennek még csak a fele sem igaz. Az igaz igazság az, hogy igen kevés kivétellel szinte valamennyien negatív befolyásolás alatt állnak, de kevélységüknél fogva még maguk sem tudnak róla. Másokon esetleg még észre is veszik, hogy negatív befolyásoltság alatt állnak, de magukon ezt már csak az önös, elsősorban anyagi érdekeik miatt sem veszik észre. A legnagyobb probléma azonban ezzel kapcsolatban mégis inkább az, hogy egyetlen mágus sem képes azt a határt felismerni, hogy mikor lép át a fehér mágia a fekete mágiába, mely utóbbi viszont már csak a negatív erők eszköze. A mágusok a legnagyobb többségükben csak úgy hiszik, hogy képesek a tudományuk által, ha a legtöbb esetben akaratlanul is, de a sötétség (tudatlanság) számára is nyitottá vált kisebb-nagyobb kapukat lezárni. Az igazság azonban az, hogy erre teljességgel képtelenek, mert hozzánk hasonlóan elsősorban ők is emberek, és csak azután mágusok, hiszen az életmódjuk ezt világosan megmutatja számunkra. Ők tehát többnyire csak még továbbra is okoznak a tiszta (fehér) fény, az értelem előretörésében, és inkább a negatív erőket, a tudatlanság (sötét) erőit juttatják az általuk „kezelt” emberekben, de velük egyben magukban is hatalomra. A legnagyobb kárt azonban inkább csak maguknak okozzák, mert mindazokat az esetleges ártalmakat, károkat melyet a „tudományuk” helytelen alkalmazásával az egyéneken okoztak, azokat, ha nem is a jelen életükben, de az elkövetkező létezési módjaik során magukon sorra külön-külön egyenként is el kell majd

szenvedniük. Ameddig ugyanis a tevékenységükkel másoknak okozott károkkal ők maguk is nem szembesülnek, addig nem haladhat előbbre a tudati fejlődésük.

A mágusok nagyobb részükben lényegében tehát csak mániákus okoskodók, tudományoskodók, akik néha-néha még tisztán is beleláthatnak a lehetségesek tengerébe. Erre a tudományra azonban minden ember egyaránt képes, ugyanis minden ember képes magát transzba ejteni, csak kevesen ismerik annak a szándék szerint is megvalósítható módját. Ezek a „csodatévő” emberek azonban bármennyire is okoskodnak, az előre látott megvalósulási lehetőségek közül általuk kiválasztottat, vagy esetleg az egyenesen maguktól eredeztetett, előbbieik közé vagy mellé már általuk helyezett megoldási lehetőséget önerejükből soha nem lehetnek képesek megvalósítani. Ők ugyanis az életük legtöbb pillanatában fizikai emberek maradnak, így nem rendelkezhetnek a hozzá szükséges intenzitással, azaz tisztán szellemi erővel.

A mindenség bármely egyéni tagjára, de a mindenség egészére nézve is bármely csekély ártalmat is okozó mágia, helytelen mágiának minősül Isten szemében, így az Istent követő emberek szemében is ártalmasnak kellene lennie.

Ez a fajta, kárt, ártalmat inkább, mintsem jót hozó mágia tulajdonképpen csak annyi erővel rendelkezik, hogy pusztán csak javaslatot tehet a vágyott megvalósítást végrehajtani képes szellemi erőknél. A mágusok tehát egyedül csak annyit tehetnek, hogy ajánlatot tehetnek a szellemi erőknél, hogy azok a nálukénál sokkal hathatósabb befolyásolási képességük révén magával a „kliensükkel” vagy más személyekkel hajtassák végre, illetve ha egyéni erejükből, esetleg a konkrét ártó cél miatt egyesített erőikből telik rá, akkor egyenesen ők maguk hajtassák végre a változást. Az igazság tehát az, hogy a nagy tudományukkal még magában az igazi befolyásolásban is csak a legelején, közvetlenül pedig már egyáltalán nem vehetnek részt, hacsak a saját testüket fel nem ajánlják hozzá. Akkor pedig hol lenne a megfizethetetlen láthatatlan „bűverő”? Ezért hamis, sokszor mindkét irányban is megtévesztő módon még a megvalósulásra irányuló vágyat is a magukénak tulajdonítják, hogy az így létrehozott változással a maguk részére jelentős összegeket csikarhassanak ki a hozzájuk „segítségért” forduló emberek oldaláról.

A magukat mágusoknak, boszorkányoknak, tudósoknak (akik többségükben valóban csak tudósok, tudományos okoskodók, nem pedig „tudók”!) tartó emberek sokszor még csak észre sem veszik, hogy ők tulajdonképpen szellemi prostituáltak, akik a „tudományukkal” (nem pedig a tiszta tudásukkal!) most megszerzett könnyű pénzért a végén súlyos árral fognak majd megfizetni. Ugyan még nem tudják, de ők maguk is oda, azok közé fognak majd lesülyedni, akik az általuk javallt befolyásolásokat éppen most igyekeznek az ártatlan embereken végrehajtani.

A mágusok többségükben valószínűleg a jó erkölcsnél és erénynél számukra sokkal fontosabb anyagi érdekeik miatt, és pedig szándékosan nem veszik észre a saját hibáikat. Ők tehát pontosan az akaratukkal kényszerítik rá magukat arra a nézetre, hogy amit ők „művelnek” (gyakorolnak illetve „űznek”) az mind jó. Csendesen megkérdelem én, hogy például egy nem közös akaraton alapuló „szerelmi oldásnál”, de az egyik oldalról bizonyosan kényszerű „kötésnél” is, hogyan lehet a „bűvös tett” mindkét fél számára egyaránt, vagyis egyetemesen jó? Az „igazán jó” ugyanis az, ami mindenkire, tehát nem csak az oldásban illetve kötésben résztvevőkre nézve egyaránt jó, hanem még a közvetlen, tágabb, és legtágabb környezetükben élőkre, létezőkre nézve is jó, vagyis egyetemesen jó. Amikor tehát valaki vagy valakik dolgaiba, de bármibe is beleavatkozunk, azt helyesen úgy kellene tennünk, hogy vele soha senkinek sem, tehát egyetemesen ne okozzunk ártalmat. Ha tehát én jó mágusnak vallom magamat, akkor hogy létezhet a makulátlan jóságom, ha miközben az egyik félnek jót teszek a másiknak jelentős ártalmat okozok? Hogyan lehet ezt „fehér” azaz jó mágiának akár még csak nevezni is? Hol itt a tisztaság, a tiszta, minden résztvevőre nézve egyenes szándék?

Talán mindezek után már nem lehetetlen elképzelnünk azt sem, hogy egyedül ezek a gondolkodásukban magukat negatív szellemi sugallatra elferdített emberek, valamint a hozzá elegendő erővel rendelkező, az „egyetemes jó” elleni ártalomra magukat már elkötelezett szellemi lények képesek a helyesen gondolkodó embereket akár még kísértetbe ejteni is.

Kísértetbe esni ugyanis annyit tesz, hogy megátalkodottá változni, mely megátalkodottság a józan ész elvesztését, az egyetemes jónak tudását veszítettségét, a tehát a jóról rosszra történő átalakítódottságot jelenti. A megátalkodottság egyszerűbben kifejezve áldástalanság, a tudat áldástalan avagy áldatlan állapota, melyet a tudat azzal ér el, hogy biztató sugallatra leveti magáról a kezdetkor az Istentől minden egyén részére egyaránt juttatott plusz jóságot. Leveti tehát az őt megillető részt Isten közvetlen jóságából, mellyel Istennek minden bizonnyal az volt a célja, hogy megakadályozza az esetlegesen felléphető negatív szellemi erőknél a tudat központjába való bejutását.

A kísértetbe menés, lépés, de vivés is, lényegében tehát a tudatnak az eredeti jó állapotából (és ez kétségtelenül így van, ugyanis mindenki azonosan jónak születik meg) rosszra történő átalakítódása, vagyis ennek a nem jó irányú, helytelen átalakulásnak megtörténi, megvalósulási folyamata. Az igazán jó állapot pedig a tudatnak azon magaviseleti állapota, amikor cselekvéseiben nem csak elsősorban, hanem mindig a Jóság, lényegében tehát maga Isten irányítja.

A Jézustól ismert Miatyánk imánk „ne vígy minket a kísértésbe” kifejezése az eddigi tévhiteinkkel ellentétben igazából azt jelenti, hogy: „Istenem ne tedd lehetővé” (!), ne engedd, hogy lehetséges legyen a rosszra történő átalakulásunk! Uram Istenem ne engedd meg, hogy beleessek a hibába, a hibásan elképzelt formációba, hogy azzal az illúzió illetve fantázia vegyes, világosra és sötétre szétvált világai közül a sötétség világába, és az ott jelenlévő sötétség (ami valójában az örök Istentől, és az örökké kifogyhatatlan jóságáról való tudatlanságot jelenti) fogságába essék!

A földön a gonosz mágusok személyén keresztül részleteiben megjelenített „főgonosz”, akitől való végleges megszabadítást Istentől várjuk, nem más, mint az eredetileg szintén helyes és jó irányultságában már a fizikai szféra létrejötte előtt megbomlott, és attól megromlott, többnyire már oszladozó állapotában lévő nagyobb gondolati (tudati) egység. Lényegében tehát egy Isten szuverenitása ellen lázadó nagyobb egységű szellemi tudat, akinek vagy aminek fennmaradása állandósítása érdekében az a törekvése, hogy minél több jó beállítottságú egyéni, illetve kisebb-nagyobb gondolati egységet (köztük tehát az emberi tudatot és tudatsoportot is) magához hasonlóra megrontson, és magához vonzzon, majd azokat a maga teljességébe beépítse, és a már szinte minden területen csak kárt, rombolást okozni képes önmaga képére, az Istentől tehát eltorzult arculatára átalakítsa. Vele, és a hozzá részeiként tartozó negatív erővel szemben tehát az az „ártatlan” valaki illetve valami, aki vagy ami egyszerűen csak jó, kárt, sem szellemit, sem pedig fizikait még soha senkinek, de semminek sem okozott, még csak gondolatban sem, és várhatóan nem is fog okozni.

A gonosz tehát mindig csak az önmagavalójával hasonul meg, és ehhez neki meg hasonlást, azaz ellenségeskedést kell szítania az isteni jóság ellen, amivel ha nem is tud róla, a földi mágusokhoz hasonlóan maga ellen is támad. A meg hasonlást támasztása tehát, ha az kimondottan az Isten, és az isteni jóság ellen irányul, csak káros, csak ártalmas lehet az egész mindenségre, de annak egyéni résztvevőire nézve is. Minderre nekünk jóérzésű embereknek azért tanácsos nagyon is odafigyelni, mivel egyetlen háznép (pl. család) sem maradhat fenn, amelynek tagjai csak magukkal hajlandóak meg hasonlítani, vagyis ahol az egymással egy egységbe összetartozó családtagok a helytelen egyéni céljaik érdekében egymás ellen támadnak. Az ilyen család ugyanis fel fog bomlani. Először csak oszladozni kezd, majd végleg szét fog hullani. Ugyanígy azonban a nemzet, az ország vagy állam, sőt még a fizikai Világegyetem, mint szintén tagokból álló legnagyobb fizikai család is szétoszolhat.

Ne akarjunk tehát mindenkit és mindenáron olyanná tenni, mint amilyenek mi vagyunk, mert ha ehhez a hibás verzióhoz ragaszkodunk, akkor a vesztesek is csak mi magunk lehetünk. Még tehát akkor is, ha ennek a lelki szemeink előtt most még csak az ellenkezője látszik!

Ha azt minden benne való kételkedés nélkül ki tudjuk jelenteni, hogy egyetlen kórokozó, azaz egy szem fertőző vírus az elterjedésével egy kiterjedésével képes elpusztítani akár még az egész emberiséget is, akkor miért nem vagyunk képesek azt is elismerni, hogy ha a bennünket félrevezető mágusoknak, jósoknak, emberi tömegeinket soha be nem teljesített ígéreteikkel elbűvölni képes vallási vagy világi vezetőinknek magunk is behódolunk, akkor azzal mi is csak a negatív szellemi erők, és azok ezen „jeles” fizikai képviselőik földi térnyerését segítjük mindjobban elő, ahelyett, hogy az isteni egyetemes jóság mindjobbani elterjesztésével egyazon kiterjedése érdekében fáradoznánk. Még mindig nem úgy néz ki, mintha észrevétlenül már mi magunk is magunk ellen dolgoznánk, mint ahogyan azt a „gonosz” is teszi? Nem jobb lenne nekünk magunknak is, ameddig még nem késő, nem kísértetbe lépve, hanem inkább egyszerűen csak „magunkba szállva” utánanéznünk a jelenlegi mániáinknak, káros szokásainknak, hogy hatásukra vajon nem alakulgatunk-e lassan már mi magunk is át a másokban és saját magában is többnyire már csak kárt, ártalmat mintsem jót tenni képes sötét arculatú változatunkra?

KÁROS HAGYOMÁNYOK, SZABÁLYOK

A tiszta értelmet nélkülöző, vagyis Istennek alapul szolgáló rendeleteit, eligazításait mellőző, de leginkább magára az Isten nevére való helyes hivatkozást elhagyó illetve el is utasító, magunk szabta törvények, rendeletek, valamint a káros hagyományok és szokások betartása teljesen hiábavaló, mert azok már a meghozataluk pillanatában elavultakká válnak. Az ilyen rendelkezések Isten szellemi mellőzése miatt csak a fizikai időhöz vannak kötve, vagyis nem időtlen időig érvényesek, mint Istennek a tudati fejlődés helyes irányát eligazításképpen megszabó örökérvényű rendszabályai, határozatai, illetve a minden körülmények között jó irányelvei, eligazításai.

A nem örökidőre szóló rendeletek és hagyományok betartása mellett éppen úgy hiábavaló a miattuk egész életünkben, egészen a fizikai testünk (tévhiteink szerint és miatt még mindig elkerülhetetlen) haláláig végzett teherviselés is. Sajnos azonban egyenlőre még nem vagyunk képesek túllépni rajtuk a társadalmi elvárások kötelességszerű teljesítéséhez való erősebb ragaszkodásunk végett. Pedig ez a miattuk történő teherviselés éppen olyan, mintha az ember egész életében a saját maga hátán cipelné a maga koporsóját. Jézus is a maga hátán cipelte a keresztfáját (Ő viszont többek között azért is, hogy mi emberek végre már szemből is láthassuk önmagunkat), míg annak álló része az ottani és akkori legfelsőbb hatalom által már valószínűleg előre fel volt állítva. Nekünk azonban ezt nem így tanították meg a „tanítóink”, ezért nem értjük meg még ma sem ezt a szimbólumot, mely az eleve elrendelésre utal. (Az általunk a kereszt-fánál jobban ismert akasztófa is már előre felállítva várta az elítéltet.)

Az Isten rendeleteit egyáltalán nem, viszont az emberek hozta rendeleteket pontról pontra betartó emberi tudatok fejlődésének „sebessége” hasonló a „tiszavirág életű” csigáéhoz, aki a maga hátán cipeli a házát. A különbség a csiga és az ember között annyi, hogy a csigának a háza maradandóbb lesz, mint magának a csiga teljességének a lényege, mely lényeg maga a házban lakozó, és onnan ki-kí bújva a meg-megtorpanásai ellenére is mindig csak előrehaladó csiga. Az ember esetében azonban éppen a „háza”, a teste az, amelyik múlandóbb, romlandóbb anyagból van, míg az ember lényege, a lelke vagy tudata ha megnemesedik, akkor örökké fennmaradó lesz, soha el nem múlóvá válik. Ha azonban önmaga döntése illetve akarata szerint nem akar tovább nemesedni, még akkor sem fog elmúlni, mert az esetben hirtelen (pl. „tűz” következtében) az alkotórészeire fog szétmállani, tehát részleteiben (elemi egységeiben) továbbra is a világmindenség részét fogja képezni. Ezen helytelen választás mellett tehát végül a lélek is fel fog emésződni a végetlen „tudati óceánban”, ahogyan a tengerbe vetett emberi test is ugyanúgy jár, melyet szándékosan vetnek bele. Beleveszhet azonban magától is, ámde ha a „belekeveredett” lelket más vagy mások időben nem találják meg benne, akkor viszont már senki emberfia nem tud többé segíteni rajta. Isten a tudaton azonban még akkor is segíthet, ha akarja.

Az ember tehát szabályosan beleveszik a maga alkotta jogszabályai, rendszabályai, káros és fölösleges hagyományai, szokásai sűrű erdejébe, melyből többé már nincs menekvése, mert abból az ember magát talán már soha többé nem tudja egymaga kivezetni. Esetleg már csak valaki emberfeletti hatalommal rendelkező „illető” (tisztán szellemi személyiség) segítségével mászhat ki az egyén ezen saját maga fel illetve előállította korlátokkal, keretekkel megszorongatott helyzetéből, mint ahogyan a népmesék sűrű erdejében eltévedt mesehőst is az erdő szelleme, vagy az általa irányított „manó”, az embernél kisebb termetű, ámde nagyobb szellemi tudású, az erdőt az embernél jobban, hozzá képest kitűnően (mint ahogyan az ember a tenyerét ismeri, olyan jól) ismerő lény tudja csak kivezetni.

Mi emberek tehát még ma is csak ott tartunk, hogy az első, Isten helyett már magunk ültette fától (a testünkől) már nem hogy a többi másik ember ültette fát, de magát az ezen szálas fák együtteséből képződő nagy előerdőt (megtestesült emberiséget) sem látjuk át a mára már szinte állandóvá vált önzésünk, önimádatunk végett. Így hogyan is lehetnénk

képesek a Sűrű Erdő útvesztőkkel is teli akadályain a Legnagyobb Szellem segítségével nélkül átaljutni, vagyis belőle a helyes kivezető utat megtalálni, és a Kerek Erdő valamennyi útját, és rejtett zugát is bejárva az Egész Erdőt mint a tenyerünket megismerni, vagyis a Nagy Erdőt (mindenséget) teljességében és tisztán átlátni.

Nos, a magunk alkotta törvényeink miatt éppen így vagyunk a végtelenül hatalmas, jelenlegi számunkra sötétségbe burkolózott, valójában azonban tündöklő kerek erdőhöz hasonlítható Istenünkkel, mert mi a sajátunkénak vélt fánktól, a magunkkal azonosított anyagi testünk miatt nem látjuk, illetve nem is láthatjuk meg Őt. Istent ugyanis csak szellemileg láthatjuk, mert ha a fizikai testünkben szemtől-szembe, még ha csak egy pillanatra is meglátnánk, akkor ezen anyagi testünk Isten szellemi értelmének ragyogó fényétől és sugárzó hevétől azonnal hamuvá porladna. Viszont az „erdő” zörejeire, vagy magának az erdő tulajdonosának (Istennek) a hangjára, lágy sugallatára figyelve megtalálhatjuk a távolban pislákoló lángocskát a sűrű sötét erdő közepén levő kis tisztáson álló házacska ablakában, melyet testünk esetében a szívünk jelképez, és a házikóban lakozó számunkra fura, tehát emberfeletti lény reggel a felébredésünk után majd kivezet, illetve kivezethet bennünket a sok bolyongás után már igen nagyon vágyott világosságra.

Minden ember arra születik, hogy mindaddig tévutakon bolyongjon a földi „forgatagban”, az élet és halál körforgásában, ameddig meg nem találja az onnan az örök életbe, a tiszta (szellemi) létezésbe vezető, illetve visszavezető utat.

Mi emberi tudatok a mostani állapotunkban még ha nem is tudunk róla, lényegében és valójában a fő neveknek, mint legjelentősebb fogalmaknak, vagyis Isten hét legfőbb szellemi nevének az „Igével” történő nyilvános összekapcsolásán, újszerű egységbe történő egymásbaolvasztásán munkálkodunk elsősorban Isten, de Vele együtt a saját magunk gyönyörűségére, bár ez ma még a többség számára inkább szenvedésnek tűnik, mintsem gyönyörűségnek. Ez azt jelenti, hogy Istennek lényegében a tulajdon neveit is jelentő fő tulajdonságait mintegy szimbolikus jelképszerű lenyomatokként jelölő tulajdon és keresztnévünket (az itteni azonosítóinkat avagy „igazolóinkat”) a szintén isteni eredetű „szeretni” igével többé már elválaszthatatlan egységgé kell összekapcsolnunk az életünk folyamán. Röviden és egyszerűen tehát eggyé, azonossá kellene válnunk a Szeretettel, azaz Istennel, ahogyan Isten is egyazon a Szeretettel. Erre azért van szükségünk, hogy az itt kettő egymástól különbözőnek tűnőnek (melyek az igaz valóságban a közös lényegüknél fogva egyek) itt a földön is egyetlen egységbe történő összekapcsolása révén újra visszanyerhessük a szellemi öröklétünket.

A szeretés tulajdonságának, mint isteni fő tulajdonnévnek a folyamatos cselekvést (lényegi megvalósítást) kifejező igével egyetlen kimondott „Szó”-ba történő összekapcsolása, lényegileg azonban „összhangba hozása” útján kapott új főnév így tehát a mindig elsősorban Istent jelentő és egyben jelölő „Szeretet” lett, remélhetőleg mára már az emberek többsége számára.

Ez a fizikai szférában talán már általunk emberek által megvalósított nyelvtani alkotás (Istenről hangok által alkotott kép) is egyértelműen arra mutat rá, hogy Istennek, aki bennünket embereket a tévelygéseink, a Tőle való elfordulásunk ellenére is folyamatosan szeret, nem is az egyik, hanem inkább a legfőbb tulajdonneve a Szeretet, illetve a legfőbb tulajdonsága az általa létrehozott valamennyi létezőnek minden megkülönböztetés nélküli szeretete (is). A létezők szeretete pedig már törvény vagy természetszerűen azonos az egész létezés szeretetével is.

Az Istentől kapott tulajdonneveinket, valamint a már általunk alkotott főneveinket (fogalmakat) is Istent példaként követve, Őt tehát mintegy utánózva nekünk magunknak is össze kell kapcsolnunk a cselekvést kifejező igéinkkel. Mindenekelőtt azonban mindent a „szeretni” igével, az Isten mindent és mindenkit egyaránt szerető tulajdonságával, hogy azok

is mind örökérvényűvé, vagyis minden értelmes tudat számára egyaránt ismertté, egyértelművé, és állandóan használhatóvá válhassanak a szeretet kifejezésünkhöz hasonlóan.

Bármit is alkotunk tehát, legyen az törvény, vagy bármi anyagi csekélység is, azt Istenhez hasonlóan mind és mindig szeretettel és önzetlenül kell tennünk, nem pedig önző érdekből, azaz egyéni haszon illetve előny reményében. Igazán valóságossá, való igazzá ugyanis egyedül csak az válhat még a mi jelen fizikai állapotú számunkra is, amit igazán szeretünk, ami vagy aki felé valamilyenféle és valamilyen szintű igaz szeretettel fordulunk. Az álmodozásaink „tárgyai” ugyanis, még ha azok kimondottan negatívak is, csak akkor válhatnak valóra, vagyis fizikailag is megfoghatóvá, ha azoknak az itteni megvalósulását igazán szeretnénk.

A szeretet jelenléte tehát bármilyen szintű illetve fajta megvalósuláshoz elengedhetetlenül fontos. Ha akarjuk, akár meg is figyelhetjük, hogy igazán még csak meg sem fogalmazódhat, vagy le sem képződhet a tudatunkban a vágyunk tárgya, ha előtte egyáltalán nem, vagy ha nem elsősorban, hanem csak a kívánság végén használjuk a szeretetet már eleve magában foglaló „szeretnék” kifejezést. A szellemi szeretet tehát igen jelentős meghatározó (lényegében azonban teremtő) erővel is bír, mivel nélküle még meghatározás, azaz elvi tárgyiasítás sincsen. Az igazság ugyanis az, hogy Istennek, a Szeretetnek jelenlétét mellőzve nem hogy képzeleti képet, de még csak egyetlen szót (fogalmat) sem lehetünk képesek alkotni, de ugyanígy az elvileg már megalkotott képet bármi módon külsőleg is megjeleníteni, illetve a gondolatként már létrehozott szót kimondani sem.

Hosszabb időre, de még inkább a sorozatosan megismétlődő igen hosszú intervallumokra nézve, itt a világon tehát semmi létező múlandó dolognak nem lehet olyan fontossága, mint a jelen állapotú számunkra kézzel ugyan megfoghatatlan, ámde az eonok egymás utáni elmúlása ellenére is örök-folyamatosan megmaradó szeretetnek, de a különféle szeretetek közül is az Egyetlen Isten minden feltétel nélküli szeretetének. Ez a fajta szeretet ugyanis ha mindenkiben egyaránt, egy emberként megvan, illetve meg lesz, akkor többé már nekünk emberi tudatoknak sem kell fizikai nehézségekkel, fáradtsággal járó munkával megdolgoznunk a megélhetésünkért, az életben való örök megmaradásunkért. Ha ezt elérnénk, akkor már nem csak fizikailag, de szellemileg sem kellene a mostaninál többet fáradoznunk a tudatunk létezésének örök fennmaradásáért. Az esetben ugyanis inkább már csak örömmámorban úszva, a tökéletes szabadságtól szinte mintegy állandó ekstázisban fogjuk majd végezni, vagy inkább csak folytatni az akkor már a puszta képzeletünk által is minden tudatszinten bármikor végezhető, akarat szerint akár talán még egy ideig fizikai véghez is elvihető „teremtő munkánkat”.

Ha tehát nem elengedhetetlenül szükséges, akkor inkább hallgatván a Szeretetre, fölöslegesen ne szabályozzuk le magunkat értelmetlen rendeletekkel, mert az elsődlegesen magunk által meghozott (és nem pedig az Isten által, mivel egy idő óta már a nevét sem tesszük a rendeletink elé!) törvények és szabályok csak egyre jobban hátráltatni fogják az igazi tudati fejlődésünket. Azon tudati fejlődésünket tehát, mely már nem csak a teljes szellemi, hanem a valóban teljes, és a mostani szabadságunkkal szemben már kézzel is megfogható, fizikailag is érzékelhető szabadságunkkal járhat, ha mi is viszont szeretjük Istent, és ettől indítatva a továbbiakban már mindenben úgy teszünk, ahogyan azt Ő eredetileg elrendelte. Valamint ha úgy is karajuk, hogy minden valóban is úgy legyen, „miképpen” végül is Isten már eredetileg is akarta, csak mi emberek félreértettük Őt, mert félre lettünk vezetve az emberi parancsolatokat, rendeleteket és törvényeket, hagyományokat hozó vezetőink által korról korra.

Bármit is teszünk, akkor cselekszünk jól, ha az Isten helyes irányt mutató eligazításait maradéktalanul betartjuk, ugyanis azok már eleve és örökérvényűen úgy vannak megalkotva, hogy semmiféle általa később engedélyezett emberi törvénnyel soha ne kerülhessenek ellentmondásba. Ha tehát Isten elvárásainak mindenben eleget teszünk, akkor semmiféle

emberi hatalommal sem kerülhetünk összetűzésbe, amennyiben az emberek által meghozott törvények maguk is az igazságosság helyes elvére épülnek fel. Ha azonban ettől az isteni elvtől a vezetőink a többségükben elfordulnak, akkor már csak egyedül Isten menthet meg bennünket az az esetben már fizikailag is elviselhetetlenné válható igazságtalanságtól. A megmentésben pedig akkor már csak reménykedhetünk, ugyanis Isten mindenki számára egyaránt felkínált igazságos hatalma helyett, mi emberek magunk helyeztük a jelen emberi hatalmat is a fejünk fölé.

ALÁZAT

A „humilitas” alázatot jelentő latin szóból ered a „humusz” kifejezésünk, mely számunkra egyszerűen csak termőföldet jelent. A humusz valójában tehát használható illetve újrafelhasználható szerves hulladék egyveleg képezte hasznosító termőföld. E korábban valamilyen élő egységgé összeszerveződött, tövétől viszont már elválasztott szerves „vegyület” mindamellett, hogy közvetlenül és közvetve életben tart, még a hátán is hordoz bennünket embereket, de az állatokat, és az ásványok egy bizonyos részét is. Nyugodtan mondhatjuk tehát, hogy hordozza még önmagát is.

Mi emberek, jelentősebb fizikai mozgást is végezni képes létezők, a szintén élve létező földhöz képest egy halovány fokkal már magasabb szinten állunk, azonban azt már észre sem vesszük, hogy rajta taposunk, hogy a talajt végül is a lábunk „zsámolyának” használjuk. Ezzel pedig még ha tudatlanul is, de valójában minden rálépésünkkel „porig alázzuk” a nekünk ennek ellenére is többnyire csak termő, gyümölcsöző talajt, holott az alázatból akár még példát is vehetnénk róla. A legigazibb alázat mintaképe ugyanis maga a föld, mivel a föld(anya) az, aki mindent kivétel nélkül befogad magába, még a holttesteinket is. Tulajdonképpen minden szemetet, minden szennyeződést magába illetve magára vesz, a hátán cipel, csak hogy mindjobban megalázhassa magát Isten mindenható hatalma előtt. Példát vehetnénk tehát róla mi emberi tudatok, de talán nem is csak az alázat területén, hanem azon kívül még nagyon sok más téren is.

A föld zsíros termőföld rétege, a tökéletes termőtalaj azonban a felszín alatt már oly mélyen fekszik, hogy közvetlenül már semmi sem tudja beszennyezni, még lejjebb alacsonyítani, azaz mégjobban megalázni. De még ebben a legalázottabb állapotában is bármilyen minőségű magot befogad magába, körülveszi azt a legmélyebb sötétsége melegségével, és a magot a korábban megemésztett szennyeződésekkel nyert, folyamatos megújulást biztosító energiájával segíti megtermékenyülni. Így azt a maga részéről mintegy megtermékenyíti, és magából új hajtás meghozatalára ösztökéli. A mag belőle mint sötétségből „kibocsátkozva” (elő vagy kibújva) a napvilágra kerülve pedig már egy másik megnyilvánító erő, a Nap fényerejének és melegének további segítségével már maga is képes kibontakozni. A kibontakozás azt jelenti, hogy a hajtás a földbe az első melegségért cserébe belekapaszkodó, és vele egyben tőle további táplálékot elfogadó gyökerére támaszkodva, és a Nap szintén maga felé vonzó hatására maga is hasznosító magot hozó „gyümölcs” tud felnevelkedni, felnevelődni. Nos hát, ilyen alázattal kellene nekünk emberi tudatoknak is itt a földön élnünk, ez lenne a helyes út. Az lenne tehát a helyes életutunk, hogy mi is a földhöz hasonlóan megalázza magunkat visszanyerjük Istennek, a minket „magához vonzó erőnknek” a bizalmát, és a „hajtásunkkal” mind magasabbra nőve, itt a földön „beérve”, mintegy képzeletbeli tálcán, vagy a testi esetünkben mégközvetlenebbül, a két kezünkben feléje nyújtva magunk is bemutatassuk a már magunk által kialakított, tökéletesre kifejlesztett, érett gyümölcsöket. Legalább is egyet, de inkább mind többet, melyek mind magukban kell hogy tartalmazzák a magunkból származó, nekik továbbadott ősmagot (testünk, de tudatunk esetében is Isten genetikai kódját), és felajánlhatjuk vagyis „áldozhatjuk” Istennek a földéhez illetve a jelen személyünkhöz hasonlóan alázatos szolgálatára. Az Egyetlen Istenünk szolgálatára, aki az ehhez való felnevelkedésünkhöz kívülről is fényt és meleget adó teremtménye a Nap révén, éppen ilyen alázattal viseltetik irányunkban. Azért ugyanilyen alázattal, hogy mintegy a földdel és Vele együtt elért közös eredményként, tehát végül is kölcsönösségen alapuló hármas egységként történő együttműködés hatására jöjjön létre az egymásban történő megújulásunk, a tudásbeli gyarapodásunk.

A jó értelemben vett hallgatás égi erény. Valójában tehát nem más, mint a szelíd türelmesség és alázatosság szavak nélküli kifejezése. Az az ember, aki mindenkinek hallgaton, őszinte szelídséggel veti alá magát, az készségesen, minden panasz,

mentegetődzés és háborgás nélkül viseli el a váratlan megaláztatásokat, az önmegtagadás olykor elkerülhetetlen szükségességét.

A bennünket ért sérelmek alázattal történő elviselése azt jelenti, hogy az illető minden őt ért negatív megnyilvánulásnak szótlanul áll ellen, és inkább arra gondol, hogy az addigi életében (vagy életeiben) a gondolatai, szavai, és cselekedetei által elkövetett vétkei és hibái miatt, annál még jóval több megaláztatást is kiérdemelne.

Az ember akkor jár el helyesen, ha úgy vesz minden őt jogosan, de akár jogtalanul is megalázó szót vagy tettet, mintha azzal őt maga a Teremtője dorgálná.

Dolgozni, tanulni, de hallgatni, vagyis szó nélkül elviselni a magunk és a másik emberek gondolatai vagy tettei miatt magunkra vett szellemi illetve fizikai terheket mindig szeretettel kell, de még a miattuk a véghezvitelükig tartó szenvedésünket is szeretettel kell elfogadnunk.

Ha igazán jót akarunk mindenkinek, akkor az ajkunk szóra elsősorban mindig csak a megbocsátás miatt nyíljon meg, valamint az ellenünk vétkező emberekért szóló imádság érdekében.

Igazán bensőleg, a szívünkben kell hallgatagnak lennünk, kimondanunk tehát semmi fölöslegeset, szóra nem érdemeset nem szabad, inkább keveset beszéljünk az emberekkel, de annál többet Istennel, és mindenben csak az iránta való szeretet miatt fáradozzunk, miatta cselekedjünk, és miatta viseljük el valamennyi megpróbáltatásainkat.

Hallassunk olyankor is, ha éppen van valami, ami az előnyünkre, dicséretünkre szólna, viszont az másokat egyben elmarasztalna, háttérbe szorítana, de hallgatással tartsuk féken az eltúlzott örömtől, és az eltúlzott elégedetlenségtől indított szavainkat is.

Ha valaki minden tevékenységében önmagát feledve, tehát alázattal elsősorban mások javára munkálkodik és gondolkodik, az azzal helyreállítja szívében a szeretet uralmát.

Minden másik embert sem első, sem pedig másodszorban soha nem önmagunk miatt, hanem egyedül és mindig csak az Igaz Istenért kell szeretnünk, mert igazán csak azáltal mutathatjuk ki, hogy Istent valóban szeretjük. Ehhez azonban még meg kell tanulnunk a másik emberben Istent, de legalábbis mint képviselőjét meglátni.

A másik ember részéről bennünket ért kellemetlenségeket, ellentmondásokat, hangulatváltozásokat, mindig csak nyugodtan, szelíd alázattal kell elviselnünk anélkül, hogy akár még csak belülről hangtalanul is bosszankodnánk miattuk. Ilyenkor a hibásan jogosnak vélt felháborodásunk helyett készségesen teljesítenünk kell minden ember követelését, akaratát, persze a lelkiismeret és a józan ész határain belül. Mindezen számunkra kellemetlenségeket jelentő dolgok ugyanis egyedül csak azt jelzik felénk, hogy még mindig nem vagyunk tökéletesen jók, vagyis az egyetemes, mindenki számára jót jelentő jóval a tudatunkban még mindig nem vagyunk kellőképpen feltöltődve.

Éppen a másik ember irányában megnyilvánuló szelídségünk, engedelmességünk, a számukra elvégzett apró szolgáltatásaink tesznek bennünket nagylelkűvé, nagy szívűvé, azaz teljes és vele egyben egyetemlegesen jó lelkekké.

Soha ne viselkedjünk a másik ember irányában keményszívűen, mert érte közvetlen vagy közvetett módon ugyanolyan keménységet, hidegséget kapunk vissza válaszul a Mindenségtől, vagyis Isten bármely emberi, vagy bennünket körbevevő természetbeli képviselőjétől, tehát végül is Istentől. Ugyanígy van ez a makacssággal is. Soha ne legyünk makacsok másokkal szemben, mert azon megnyilvánulásunk ugyanúgy visszafelé is hat ránk, mint ahogyan a köszívűségünk, viszont a makacsság és köszívűség ellentétpárja, a mindenkor helyes készségességünk a másik ember irányunkba előbb-utóbb érvényesülő hasonló szolgálatkészségét fogja eredményezni.

Bármely másik ember szellemi vagy anyagi módon történő támogatását úgy végezzük, mintha azt magáért Istenért tennénk, és pedig titokban, hogy szinte azt még Ő maga se vegye észre. Teljesen önzetlenül hajtsuk tehát végre, vagyis egyszerűen ne tegyünk neki illetve vele semmi olyat, amelyet mi sem kívánnánk, hogy a másik ember nekünk vagy velünk megtegye.

Türelmesnek kell lennünk, hogy a másik ember bizalmát elnyerjük, hogy azok szükségükben őszinte szívvel fordulhassanak hozzánk, így mindenkinek a barátjává, nem pedig az ellenségévé fogunk válni.

Aki a föléje helyezett emberi hatalommal, az igazságosság határát figyelmen kívül hagyva nem folyamatosan engedelmes, az az ezen hozzáállásával szinte állandóan csak bajt, illetve a már abból származó mégtovábbi elégedetlenségeket zúdítja csak önmagára. Az ilyen ember mást sem csinál, mint a tudatában meglévő jót szinte folyamatosan rombolja, tehát lassú folyamatossággal végül talán már teljesen is kiírtja. Ezzel tehát elsősorban mindig csak saját magát teszi tönkre az ember, saját magának inkább okoz fájdalmat, de akár még a közvetlen környezetében is elég jelentős károkat okozhat vele. A helytelen viselkedés ugyanis, de annak további okozatai is fertőzőleg hatnak a másik ember tudatára illetve cselekedeteire, akinek a mástól származó „fertőzés” a tudatán keresztül akár a testi állapotára is kihathat.

Hiú ábrándozás, önámítás az is, hogy egyénileg valóságosan is fellázadhatunk az előjáróink ellen, hogy mi náluknál kisebbek, jogszegényebb helyzetünknel fogva ártani tudunk nekik. A velük szembeni valódi igazságunkat ugyanis esetleg még valamelyest érvényesíthetjük, de sokkal valószínűbb, hogy még azzal is inkább csak a saját lelkünkön fogunk újabb sebeket, esetleg végzetes sebet ejteni.

A rendeletek soha nem arra valók, hogy áthágják, semmibe vegyék őket, hanem hogy következetesen betartsák azokat, feltéve, hogy azok helyesek, vagyis igazságosak.

Az engedetlenségek a feletteseinkkel szemben elkövetett hibáknak minősülnek, melyek részükről a tűrőképességeiknek megfelelően fajtáikként csak bizonyos mennyiségig és ideig engedélyezettek, melyeknek pontos határait mi „alattvalók” többnyire nem ismerhetjük.

Azt az ellenszegülést azonban, amely már a felettes szuverenitását komolyan veszélyezteti, részéről mindenképpen megtorlás vagy komolyabb dorgálás fogja követni. Be kell tehát látnunk, hogy a feletteseink ellen irányuló, számukra szellemi vagy fizikai ártalmat okozó tetteink szinte minden esetben visszahatnak ránk, vagyis a számunkra inkább okoznak ártalmat és fájdalmat, mégújabb kellemetlenségeket, mintsem önekik.

Ha ezen előbbi szabályokat hűen és állhatatosan betartjuk, akkor mintegy egy csapásra elnyerjük mind az Isten, mind pedig minden többnyire jóérzésű ember jóindulatát, maradéktalan bizalmát.

JÓ EMBER

Egyetlen ember sem születik kimondottan jónak, sem pedig rossznak. Az életbe mindenki ugyanazzal a „tisztá lappal” azaz jó alappal indul, melyhez a már kihangsúlyozható jóság adomány Isten részéről. Ez a jóság a tudattal együttműködve viszont már képes önmagát fejleszteni, még a tudathoz annak esetleges hajlamossága miatt hozzá csapódó, vagy neki csak ütköző ártalmas tulajdonságokkal, de akár az innét nézve teljes negatívumok (rosszaságok) egyedeivel, és esetleg még azok összességével is. Mindez azonban csak akkor áll fenn, ha az ezen előbbi árthatóságok az adott tudatban „táptalajra” lelnek. Ha pedig a tudat még csak a megfogalmazódó szándék formájukban találkozik is velük, azok már akkor is fejlesztőleg hathatnak a rajta keresztül kibontakozó jóságra.

A mi földi emberi tudatszintünkénél magasabb tudatszinteken minden más fogalmakkal, és egymással is meglévő harmonikus egységből az itt most közülük kiemelten kezelt, egymástól kettő különbözőre, jóra és rosszra kettévált, e földi síkon tehát már eleve az elnevezésükből adódóan sem harmonikus egységet képező fogalom illetve tulajdonság, jóval nagyobb intenzitással viszi előre a tiszta tudat mindig felfelé ívelő fejlődésének nemes ügyét, mint „idelenn”. Itt az ellentétek világában ugyanis a jó és a rossz fogalmát külön-külön is alkalmazhatja a tudatos tudatunk. A helyzet azonban az, hogy nekünk, emberré már felfejlődött tudatoknak a különbözőséget is meg kell tapasztalnunk, hogy még előbbre juthassunk a tudati fejlődésünkben.

A 7-8 liternél több mennyiségűre sohasem képződő vérről csak kifejezett, önmaga „vérkörében”, azaz a tudattartamán, a sajátjaként fenntartott tudása körén, avagy tehát a tudása tartalmán belül keringő emberi testtudat (ön)tudatos ösztönénné válik. Ez az élő testtudatosság „az ember”-en nem csak belülről, hanem már kívülről is megjelenülő tudatosodása után többé már nem minden területen veti alá magát az ember tisztán szelleminek mindig megmaradó akaratának. Kiszolgálja ugyan az ember szellemi akaratát, de azzal minduntalan ellenkezik, mert inkább veszi figyelembe a magával önszándékából azonosított fizikai test kívánságait, mintsem a tiszta, a testtel közvetlenül nem érintkező szellemének, illetve a szelleminek megmaradt tudatának kívánalmait. Ettől az egyszerre kétfelé tartozástól, vagyis szellemi és testi tudatra való kettéválástól fárad ki, és esetenként betegszik (valójában egyre jobban „el-egészségtelenedik”) is meg a szellemi tudat is. Mindez azt jelenti, hogy a szellemi tudat már nem tudja teljesen szabadon kibontakoztatni minden jó képességét, valamennyi jó és helyes tudását. Veszít ugyanis a fizikai test javára az eredeti teljességéből. Lelki vagy tudati „beteg” lesz, mivel a spontán teremtő képességéből, a lényegi szellemi hatalmából, egy részt önszántából átad a fizikaivá átalakult testi forma önállósodása számára. Az átadott résszel a fizikai forma a maga anyagi korlátai, és az ugyanazon alapanyagú dimenzió adta lehetőségei szerint magát, illetve a környezetét továbbteremti, vagyis igazából csak továbbalakítja. Legelőször is tehát magát teremti fizikai testté, mivel az átadott tiszta tudat azonosul vele, mint földi emberi kinézetű formával. Erre használja tehát fel a tiszta szellemi tudat teremtő erejét, a lényegi hatalmát. Ezzel pedig az egész szellemi tudat meggyengíti magát, ugyanis elveszíti a korábbi igazi teljessége adta tökéletesen jól teremteni tudását, mivel a forma (test) fizikai támogatásához átadott részével már csak anyagi úton lehet képes újat teremteni. Mentális képeket ugyan továbbra is szabadon teremthet, viszont közülük már nem mindegyiket képes anyagi úton, a test mint egyetlen lehetséges kifejező eszköze útján megvalósítani, azaz megnyilvánítani.

Tulajdonképpen tehát éppen a korábban a tudat és test között is már meglévő harmonikus egységből itt a külvilágban kialakult ezen egymástól kettő különbözőféltre való kettéválás lehetősége miatt korlátozódott le a teremtő képességünk is. Emiatt itt sok mindenről többnyire csak fantáziálgathatunk, igazán megvalósítani azonban azokat soha nem vagyunk képesek,

még itt a „durva” anyagi szinten sem. Az igazi teljességünk hiányában tehát a szabadon teremtésben jelentősen korlátozva vagyunk.

Az igazság az, hogy ha az eredetileg szellemiből fizikaivá átváltozott tudatrészünket, a testtudatunkat annak megzabolázásával önerőből képesek lennénk újra szellemivé visszaváltoztatni, akkor az alapvetően jóságos tudatunk akár itt a földön is kiteljesedhetne, ami egyenlő a szellemi tudat lényegi beteljesedésével is, és ezen állapotának elérésétől fogva az már újra szabadon szárnyalhatna. Az így már tisztává („igazzá”), és valóban teljessé visszaváltoztatott tudat akár már itt a földön is azonnal teremthetne, tehát mellőzhetné a megszületés, illetve megcsinálás esetenként kínos fizikai terheit, fáradságait. Jézus képes volt erre az önerőből történő átváltozásra, ezért példakép értékű számunkra nézve az egész rövid élete. Neki egy fél emberöltő is elegendő volt ehhez az átváltozáshoz illetve visszaváltozáshoz.

A tudat attól lesz újra Isten jó gyermeke, ha Istennel újra hasonlóan azonos, de sohasem magasabbra törő értékű, vagyis Isten legelsőségéből származó legmagasabbrendűségével jogosan kiérdemelt Vele szembeni alázatát és tiszteletét örökre megtartva, Istennel az Ő kegyelméből mondottan egyenértékű lesz. Ezt az „egyenlőséget” az emberi tudat úgy érheti el, hogy mindent, ami az atyjától vagyis az Atyától különbözővé teszi őt, gyökerestől és végérvényesen kizár, kiírt, kigyomlál mind a szellemi, mind pedig a szellemiből fizikaivá átváltozott testtudatából. Csak ekkor fogja őt Isten újra a „fiának” nevezni, és fiaként üdvözölni a mennyben, illetve akár már itt a földön is, ahogyan ezt Jézussal már meg is tette. Csak ebben az esetben örökölni, illetve örökítheti tehát át az igazi atyja (Isten) összes, mindig csak jó tulajdonságait magába. Ez az Istenben való újjászületésünk igaz története, illetve egyetlen igazán helyeselt elérhetési lehetősége.

A jó, a jóság nem csak mint megalkotott fogalom létezik, mint ahogyan a szeretet sem. Ezek a „dolgok” (itt tulajdonságok, képességek) nem egyszerűen csak kaphatók, adhatók és eladhatók, mint itt a földön minden más dolog. Ezek ugyanis azok az egyedüli „dolgaink”, melyeknek a továbbítása, továbbadása, illetve viszonzása egyedül csak az egyéni akaratunktól függ. Ezt a jogot ugyanis a szabad akaratnak kezünkbe adásával Istentől örökérvénnyel megkaptuk, és még Ő maga sem veheti el tőlünk, mert Ő ezt így akarja.

A „Legelső Jóság” szintén olyan isteni alaptulajdonság, mely a „Legelső Szeretet”-hez hasonlóan képes önmagából újabb, magával azonosan mindig csak felfelé vagy előre haladó irányban fejlődő, önmagával közel egyenértékűvé, illetve magával majd teljesen azonosá is válható alapegységeket kivetni. Képes tehát önmagát önmagától nem különböző, ámde az eredeti nálánál mindig csak, még ha csak egy halovány árnyalattal is, de kisebb és kisebb méreteken illetve mértékegységekben, végtelen számban szellemi alapon reprodukálni, úgy, hogy eközben az örök elsőségét, az eredeti önmagát tükrözéssel úton bennük megismerni képes minta vagy példakép mivoltát örökre megtarthassa.

A Jót legtisztább önmagában felfoghatjuk minden teremtetett dolog származtatójának, mely Teremtő egyedül csak a legelső és legutolsó önmagát legelőször jónak megteremtő Jóisten lehet. Az a Jó Isten tehát, akit mindenben, így a jóságabeli elsőségénél is fogva, egyetlen teremtménye sem lehet képes felülmúlni, tehát még egyetlen ilyen rá örökérvénnyel jellemző eredeti tulajdonságában sem, így a jelen esetben az értelmünkkel megragadott ezen alapvető jóságában sem.

A Jóság (Isten) a mindenütt jelenlévő áramlás (ami szintén Isten) révén árasztja önmagából a jóságot a teremtményei felé, illetve a teremtményeibe bele is, mint valamiféle képletes edényeibe. Isten azonban a saját lényét akarata szerint az Őt magát személyesen képviselő egyénbe közvetlenül és teljesen is áthelyezheti. Az önakaratukból rajta kívül álló, saját maguk számára önállónak tűnő egyénekbe viszont az eredeti önmagát részleteiben és fokozatosan, de az ilyen egyénbe, egyének kisebb-nagyobb csoportjaiba, vagy azok összességébe, szűk illetve széleskörű előzetes arról szóló híreszteléssel, esetleg minden

előzetes híresztelés nélkül, egyszerre hirtelen is behelyezheti. Ugyanígy egy-egy alapvető tulajdonságát időlegesen vagy örök jelleggel akár részlegesen avagy teljesen, még teljesen váratlanul is beléáraszthatja egyetlen teremtményébe, de minden teremtményébe is. E helyezkedései és magából kiáradása közben azonban sem Isten maga, sem pedig egyetlen (jobb kifejezés híján) „Tőle más” teremtménye sem szenved hiányt a teljes jelenlétének minden alkotáshoz, minden megvalósuláshoz nélkülözhetetlen szükségességéből. De ugyanígy nem szenved hiányt még a magából kiárasztott tulajdonságokból sem, ugyanis Ő önmagából és minden tulajdonságából akkora többlettel rendelkezik, hogy a többi teremtménye ezt a plusz kihelyezést és kiáradást észre sem veszi. Ez tehát az igazi isteni erő és képesség, mely már valóban felülmúlhatatlan!

A Jóság (Isten) a szellemi szívéből kiinduló fénysugár, mint tiszta értelmet jelképező fényszál vagy fény-nyaláb útján, tehát mintegy (aranysárga) fény-sugárúton keresztül árasztja teremtményei szellemi szívébe a tudását, vágyait, akaratát, törekvéseinek irányát és lényegét. Lényegileg tehát minden teremtmény ezen az úton (az „Őz”-i „sárga úton”) kap Istennek kivétel nélkül egyaránt fontos minden jó tulajdonságából mintegy alapot vagy ízelítőt, a hozzá kapott szabad akarat (tudati szabadság) révén velük mintegy együtt járva, vagy azokat könnyű teherként magán hordozva önállóan is végezhető, de Istenével egyező akarat szerint végtelenné illetve újra végtelenné is tehető helyes irányú fejlődéséhez. Isten tehát fokozatosan árasztja a teremtményeibe a tulajdon kifogyhatatlan lényegét, a mindenkit egyaránt szerető, és mindenkire egyaránt jóságosan, és nem utolsósorban mindezekkel egyetemben mindig könyörületesen is forduló lényét.

A jó ember önmagán keresztül ismeri meg a jóságot. Benne ugyanis már nem csak „lakozik”, hanem már munkálkodik is az isteni jóság. Az ilyen ember már a jóságban él, tehát ő viszont benne lakozik a jóságban. Így a jóság és a „jó ember” között lényegi különbség már nem is igen létezik. Csak egyetlen lényeges különbség van, amely nem is különbséget, hanem inkább már csak az egymáshoz való viszonyulást fejez ki. Ez a „különbség” csak annyi, és kizárólag csak azt fejezi ki, hogy ki „született”, ki létezett előbb, illetve ki teremtdött a „másikból”, vagyis hogy az innét nézve kettő közül ki a teremtő, illetve ki a teremtmény. Mindennek az a lényege, hogy elsődlegesen egyedül csak a mindig jóságos Atyaisten az, aki benne lehet a másokban. A másik viszont az Atyától való megteremtdése után, és akkor is csak akkor lehet viszont az Atyában, ha azt az Atya is úgy akarja. Ez tehát a szintiszta igazság.

A „jó” önmagában csak annyit jelent, hogy valaki vagy valami egyszerűen csak jó, tehát egyaránt minden és mindenki számára minden feltétel, minden elvárás nélkül elfogadható úgy ahogy van, vagyis elfogadhatóan kiegyensúlyozott állapotban van.

A „jó ember” kifejezés azonban már jóval több jelentőséggel, tehát már igen jelentős mennyiségű jó jelentéstartalommal bír. Azt fejezi ugyanis ki, hogy az illető ember a jóságát, vagyis a lényegi jóságtöbbletét, mintegy őt a tudati fejlődésének jobb és gyorsabb előrehaladására ösztökélő ajándékot, már egyenes úton, vagyis közvetlenül Istentől kapta. Ez a jóság pedig már minden körülmények között él és munkálkodik őbenne, még tehát akkor is, ha az illetőt az élete során kizárólag csak negatív (valójában azonban jóságban nagyon hiányos) külső és belső hatások érik. Az örökös sérelmek valós fennállása persze már önmagában is lehetetlen, mivel a jóság mindent, tehát még a legnegatívabb dolgot is képes ezen előző rossz állapotából jóvá, vagyis önmagához hasonlóvá tenni illetve átalakítani. Még helyesebben kifejezve visszaváltoztatni, ugyanis eredetileg mindenki és minden kiegyensúlyozott jónak teremtdik meg. Egyedül tehát a saját szabad akarat az, amely ezt az egyensúlyi állapotot bármely ettől más irányban megváltoztathatja.

Akit a másik emberek jó embernek tartanak, az maradjon is minden körülmények között jó, tehát ne csak hagyja, hogy a jóság „egymaga” munkálkodjon benne, hanem az „én (jó) vagyok”-sága a testével együtt, mintegy készséges egységként működjön együtt a benne

tevékenykedő isteni jósággal, annak benne történő mindjobbani elterjedését jelentő és követő kiteljesedése, azaz az önmaga személye által is történő mindtökéletesebb megnyilvánítása, illetve esetleges kinyilatkoztatása érdekében.

Ha tehát valaki mindig csak jót cselekszik, akkor az magán előbb-utóbb észre fogja venni, hogy ezen érdeméért Istentől újabb jutalmat nyert, mégpedig Istennek valamely mégújabb kegyelmi ajándékát. Egy bizonyos benne eddig még nem kibontakozott képességet, mely új képessége viszont már minden világi kincsnél, a pénznél, aranyból is többet fog érni, a mellette továbbra is megmaradó jóságával együtt. Az újabb képesség viszont már csak egyetlen feltétellel adatik meg folyamatosan neki, mégpedig azzal, hogy ezzel a képességgel soha nem szabad visszaélnie, mert akkor az illető azonnal elveszetté, vagyis kegyvesztetté, kegyelemvesztetté válik.

Az igazán jó embert, ha akármilyen kisebb baj, de bármi nagy kár is éri, annak ellenére sem veszíti el a jókedvét, tehát semmi tragédia nem rendíti meg különösebben, hanem az esetlegesen rá mért csapást még jogosnak is tartja, és inkább örül neki, mintsem azt igazságtalannak véli. Az ilyen ember minden kétséget, minden bizonytalanságot magától tökéletesen elutasítva tudja, hogy egyedül csak Istennek lehet mindenben, mindig, és igazán igaza, mivel Isten egyedül maga mindennek, minden létezőnek az egyetlen élő forrása.

Ami tehát nem jóság és igazság, vagyis nem Isten, csak az lehet teljesen telített, vagyis beteljesedett kínszenvedésekkel. Az ilyen ember már rendkívüli módon makacs, önmagából semmivel sem járul hozzá az egyetemes jósághoz. Semennyit sem viszonz vissza a pedig feléje is éppen úgy, mint mindenki más felé áradó isteni jóságból, tehát nem ad viszont vissza belőle szemernyit sem, sem a származatója felé, de senki más embertársa felé sem.

Mindenki, akit nem a jóság irányít, azért szenved és kínlódik az életben, mert a helyes irányítás hiányában mindig olyan valami kerül tőle távol, amit igazán, azaz a tiszta szívéből szeret. Az igazság az, hogy valójában a szeretett dolog vagy személy hiányérzete okozza a szenvedést. Ha valamit elveszítünk, és szenvedünk miatta, pl. ha elveszítjük az egészségünket, és kínlódunk a fájdalomtól, akkor az biztos jele annak, hogy szeretjük az egészséget. Ugyanígy vagyunk azonban minden külső, rajtunk kívül álló, ámde saját tulajdonunknak érzett vagy tartott (viselt) tárgyi, de még a szellemi dolgainkkal is, mert pl. az is rosszul érint bennünket, ha elfelejtünk, vagyis elvesztünk valamely megszerzett ismeretet vagy információt a tudatunk emlékezetéből.

Ha pedig teljesen őszinték akarunk lenni, akkor el kell ismernünk, hogy egy kicsit szeretünk is szenvedni a megvigasztalásért, a kiengesztelés simogató jóságának élvezetért is. Ez is csak arra mutat rá, hogy igencsak gyarló, vagyis önző az ember. Kihasználja azt, hogy a jóságnak megvan az a tulajdonsága is, hogy folyton vigasztal. Még tehát ezt is, mint ahogyan minden más tulajdonságot is, igyekszik az ember a saját maga javára kihasználni a másikkal szemben.

Aki azonban teljesen elfordul a jóságtól, vagyis Istentől, az előbb-utóbb telve is lesz különféle kínokkal. Tele lesz vigasztalansággal, keserőséggel, mindenféle egyéb lelki és fizikai bajokkal, lényegileg tehát „jótalanságokkal”, mert amikor megtehetette volna nem adott, nem továbbított a születését követően pedig még jó ideig bizonyosan meglévő jóságából, sem a Teremtője felé, sem pedig mások felé. Így a jósága ahelyett hogy növekedett, és már többletté is halmozódott volna, vesztére szinte már teljesen kiveszett belőle. A hibát az ilyen ember ott követte el, hogy véglegesen és teljesen elfordult Istentől, aki pedig az örök jóságánál fogva mindig csak örömet és boldogságot árasztott volna feléje, a jóságának viszonzásáért cserébe. Jézus ezt úgy magyarázta meg az embereknek, hogy ha valaki az emberek közül egyetlen éhezőnek önzetlenül ad enni, inni, vagy ha közülük bánatában csak egyet is megvigasztal, az olyan mintha magának Istennek viszonzta, illetve Isten felé nyújtotta volna azt, aki neki ezen jó cselekedetért cserébe legalább az ezerszeresét fogja majd visszaadni az eljövendő országában.

Mi magunkat jónak csak tartó, vagy inkább jónak vélő emberek is el-el fordulunk Istentől, és aztán értetlenül csodálkozni kezdünk, hogy miért is vagyunk oly sokszor szomorúak, elesettek, betegek, vigaszra szorulóak. A hiba ott van, hogy még mindig nem jó a szemléletünk. Mi ugyanis a vigasztalásunkat egyelőre még nem Istentől várjuk, még nem Istennek a Teremtőnknek a közvetlen vigasztalására vágyódunk, hanem elsősorban az emberek, a teremtmények vigasztalására áhítózunk, de amiatt azt is kapjuk meg elsősorban. Itt lövünk tehát bakot, ugyanis Isten vigasztalása annak legalább a tízezerszeresét éri, de itt igazán nem is a számnak van jelentősége.

Az igaz jóságból fakadó vigasztalást ugyanis csak akkor nyerhetünk, ha az embereket Isten élő teremtményeinek fogjuk fel, és elsősorban amiatt szeretjük az embertársainkat, mert bennük Istent szerethetjük. Ez esetben pedig már mindegy is lesz, hogy a teremtmények közül ki is vigasztal meg bennünket, mert akkor már tudatosan is tudni fogjuk, hogy ha igazán jó ember vigasztal meg bennünket, akkor az, ha benne nem a teremtetten emberre, a teremtményre figyelünk, éppen olyan, mintha maga Isten a mennyei jóságával vigasztalna meg bennünket, önmagukat a maguk (nem pedig az Isten!) akarata, makacs, önző akaratossága bajba juttatta gyermekeit.

Ha lehet, márpedig lehet, inkább valamennyien legyünk jók mindhalálig, ugyanis a testi halálunk után már egyáltalán nem lehet, és nem is lesz többé kérdéses, hogy mit is kellett volna választanunk: a jóságot, avagy a rosszasságot-e. Ott, a halálon „túli” világban ugyanis az itteni döntéseinkért a felelősséget már nem háríthatjuk át sem más okokra, sem másokra, sem pedig a Jó Istenre, hanem ott már valóban saját magunknak kell érte vállalnunk a felelősséget, és persze azok minden következményét is.

ÁLDÁS

Megáldott avagy megkeresztelt állapot, és az isteni átok

A közhasználatban az „áldott” kifejezést is hibásan, legtöbbször és elsősorban csak az emberre értve használjuk. Leginkább ugyanis azt igyekszünk az áldás szó által egymásnak világossá tenni, hogy milyen jószágos is a jószággal közvetlenül az Isten által megáldott ember.

Az áldott állapot azonban valójában a tudatunknak Isten által helyeselt állapota, mely helyes állapot a tudatunk sziklaszilárd hite, vagyis a szilárd, a többé már soha meg nem ingadozó meggyőződése az Igazságról, mely Igazság lényegében az Egyetlen Igazság, Isten igazságának, azaz Istennek mindenekelőtti és mindenekfölötti igazán valós létezése.

Ember által felszentelni, megszentelni vagy felkenni valakit csak egyetlen módon lehet, mégpedig úgy, hogy az illetőt személyesen „megáldjuk”, ha már mi magunk személyesen az Isten által meg vagyunk áldva. Ez igazán azt jelenti, hogy először is megtisztítjuk az illetőt a tudatában összegyülemlett tévhiteitől, azokat mintegy lemossuk a tudatáról, majd értelmes szavakon keresztül átadjuk neki valamennyi igaz ismeretünket az Igazságról, végül is tehát Istenről.

A megszentelés végül is tehát a tudat szentséges, azaz tiszta állapotba való hozása az Igazság azaz Isten megismertetésével egyszerre történő megértetése által.

Amikor János evangéliumában (17:17) Jézus azt kéri Istentől, hogy : „Áldd meg őket az igazság által”, vagy : „Szenteld meg őket a te igazságoddal : A te igéd igazság.”, akkor Jézus tulajdonképpen arra kéri Istent, hogy adja meg nekik is a magáról szóló igazságot (helyes ismereteket), hogy az emberek végre már higgyenek az Egyetlen Igazságban, vagyis higgyenek a benne vagy rajta keresztül megnyilvánuló Istenben.

Feláldozni, „oda-szentelni” magunkat pedig azt jelenti, hogy megszentelni, helyesebben megszentelési azaz megtisztítani magunkat minden Isten létezésével kapcsolatos kétségeinktől, minden bizonytalanságtól az egész emberiség érdekében. Minderre tehát azért van szükség, hogy az Igaz Istent rajtunk keresztül (is) minden ember egyenként, de egyként is megismerje és megértse a Krisztus Jézus által magával szintén szimbolizált Teljes Énünk felől megközelítve, és pedig Vele egyetemben. Az ismereteket tehát oly módon kell átadnunk a másik embernek (embereknek), hogy azok az általa vagy róla is történő el-, át-, illetve továbbterjedése révén végül már az egész emberiség is meg legyen áldva, meg legyen szentelve. Lényegében tehát mindenki fel legyen „kenve” az igazság átadása által. (Ez lenne ugyanis az igazi „mindenszent” állapot!)

Az igazi cél tehát az, hogy legyen az egész emberiség áldott állapotban, legyen mindenki megáldva az igazsággal Istenről, és az Istenben lakozó, benne egy nagyobb jelentőségű részegységet kitevő Teljes Énünkről, és az abban lakozó, őt részeként képviselő személyiségünkről, hogy a továbbiakban már mindhárman egységben legyünk. A „legyen áldva” illetve „legyen áldott mindenki” kifejezés így tehát egész egyszerűen csak azt jelenti, hogy az egyén, de az egész emberiség az átadott ismeretek révén együtt is higgyen végre már az igazságban, vagyis Istenben. Ehhez azonban mindenkit, mégpedig a valós illetve helyes ismeretekkel kellene „felkenni”, vagyis mindenkivel egyaránt meg kellene ismertetni az igaz és teljes igazságot Istenről.

A „megszentesítés” lényegében tehát az illető egyénnek vagy csoportnak az Isten-tudatában való megtisztítása. Megtisztítása a tudatnak az anyagi szennyeződésektől, vagyis a tudatnak újra tisztává, azaz szentté, átlátható tisztaságúvá való tétele.

A korábbi pápa, II. János Pál is abban fáradozott, hogy átláthatóvá, tisztává, azaz valóban „szentté” tegye az anyaszentegyházat, de talán már túl későn kezdte el az ebbéli igyekezetét. A pápai hivatalban a „hivatalosok” ugyanis túl sokáig vették körül magukat a titkolódzás sűrű-fekete ködével, melyből megtisztulniuk Isteni segítség nélkül talán már nem is

lehetséges. A Vatikán tevékenységéről szóló újságcikkeket például még ma is csak a bíborosi „szűrőn” keresztül átjutva engedik a napvilágra jutni, vagyis a nagynyilvánosság előtt megjelenni. Hol van ettől még a „külvilág” igaz, őszinte és hiteles tájékoztatása, de akár csak a közvetlen érintkezés lehetősége is, mely az igazi átláthatóságot lehetővé teszi?

Az átláthatóság egyenlő a térhatású ábrázolással, melyet az egyházaknak mára már javarészükből el kellett volna érniük, azaz meg kellett volna valósítaniuk. Isten teljességének a szavakon keresztül történő térhatású elképzelhetőségét biztosító megismertetését tehát már régen el kellett volna hogy végezzék az összes hívők felé. Az egyházak azonban a többségükben ezt még mindig szentséges titokként megtartva továbbra is elleplezik a hívő emberek előtt, mint ahogyan az „oltáriszentséget”, Isten térbeli de síkszerű fizikai ábrázolását is többnyire elrejtgetve, elzárva tartják, még az őszintén kíváncsi emberi tekintetek előtt is. Talán ezen tanítóink nem emlékeznek rá, hogy „Jézus –Isten” a kíváncsi tekintetek előtt nem volt elrejtve zárt ajtók mögé már még csak a csecsemőkorában sem?

Amikor a papok azt mondják, hogy : „áldjon meg téged a Mindenható Isten”, akkor az áldásuknak azt kellene jelentenie, hogy : „könyörgöm ismertesse meg, és már azon nyomban hitesse is el veled Isten az igazságát, hogy te is el ne vész a hitetlenekhez hasonlóan”! Lényegében tehát erre irányuló könyörgő kérelemnek kellene lennie, amit tulajdonképpen mindenki maga is kérhetne Istentől, hisz Jézus is megmondta, hogy csak kérni kell és megadatik mindenkinek, aki azt igaz szívvvel kéri.

Sajnálatos módon a „szolgálatos” papok, de a „hivatalosok” legtöbbje is, az áldást csak önmagában mint fogalmat (de azt aztán mindenre, fűre fára, még a fegyverekre is!) osztogatja, viszont nem sok mindent tesz meg azért, hogy nyíltan, minden köntörfalazás, mindenféle misztikus elleplezés nélkül is feltárja az általa már megismert tiszta igazságot Istentől. Az ilyen „tanító” valószínűleg félti feladni az Isten és emberek közötti közvetítői szerepét, ugyanis mára már maga is tévesen azt hiszi, hogy a megélhetése egyedül csak ettől a közvetítői állástól függ. Igen nagy tisztelet a kivételnek, de a legnagyobb és örökké legelső tisztelet azonban mindig csak Istennek! Istent illeti ugyanis meg mindenben a legelső, de az első hely is, még tehát akkor is, ha Ő többnyire nem is él vele! Példát vehetnénk róla még ebben is, mert mi még mindig, és sajnos egyre jobban visszaélünk ezzel a szintén Tőle kapott „tisztelő” képességünkkel is.

Az „áld” kifejezésünk igaz valójában tehát azt jelenti, hogy valaki (aki természetesen és mindig elsősorban lehet közvetlenül Isten is) akár egyetlen hang, hangzó, szótag, szó, beszéd, esetleg velük együttesen, illetve csak önmagában alkalmazott kézrátétel vagy egyszerűen csak „érintés” és „írás” által, azaz hozzá valamilyen jelet (pl. a kereszt jelét), jeleket felhasználva, minden általa ismert beszédet, mely Istentől származik átvisz avagy átmásol a másik ember, vagy emberek tudatába, de akár csak tárgyi dolgokba is.

Az igen nagyon sajnálatos, hogy az egyházak, és az egyéb más vallási szervezetek buzgó és látványos fáradozásai ellenére itt a földön igazából csak nagyon kevés ember van megkeresztelve illetve „megszentesítve”. Igen kevesen vagyunk tehát megtisztítva az Isten-tudatunkban, amit számunkra földi emberek számára az egyetlen és igaz Istentől való, itt a földön elérhető igaz tudás, helyes ismeret jelent.

Maga a megkeresztelés pedig eredetileg azt jelenti, hogy valamely személyt már csecsemőként, tehát még a tudatos tudta nélkül, vagy felnőttként, esetében tehát már tudtával, a már korábban beavatottak illetve „felkentek” (de elsősorban mindig az Isten, és nem pedig az emberek által felkentek!) „feláldoznak” Istennek, Istennek szentelnek. Megszentelnek tehát, vagyis a csecsemő esetében a 7 napig az anyagtól még teljesen tiszta tudatát, és a csak belülről jövő anyatejjel táplált, és ezért még teljesen tisztának mondható anyagi testét helyettük felajánlják Istennek. (Jézus „kisdéd”-ként való felajánlását Simeon és Anna hitelesítette avagy szentesítette, akik a Szent Lélek által maguk már „felkentek”, vagyis már „megáldott” állapotban voltak.) Felnőtt esetében pedig a beavatottaktól vagy egyenesen az

Istentől szerzett Istenről szóló tiszta tudását már maga a felnőtt ajánlja fel minden feltétel nélkül Istennek. Ezért emelik és nyújtják tehát egyes keresztlő papok még ma is a megszületett csecsemőt az Istent szimbolikusan képviselő Nap felé a két kezükkel, aminek pedig még külön jelentése is van. Azonban annak is meg van a külön jelentése, hogy az orvosok a szüléskor miért is fogják csak a lábuknál fogva fejreállítva, és ráadásul többnyire csak fél kézzel, valamint miért fordítják mindjárt 180 fokkal el a megszületéskori „fejenállásából” az újszülöttet. Az ezen utóbbi dolgok megmagyarázása viszont már nem ide tartozik, és úgy is tűnik, hogy egyelőre még nem is igazán megengedett Isten részéről.

A megkereszelés ceremóniája azonban a felajánlás illetve az Istennek áldozás mellett egyben azt a tanítói, beavatói (esetünkben papi) fogadalmat is magában foglalja (és éppen a fogadalom az, ami ezt az egész misztériumot mintegy megszentesi, azaz tisztává teszi), hogy a tanító vagy szellemi vezető Isten színe előtt vállalja, hogy a felajánlott személy tudatának növekedése, vagyis további fejlődése folyamán minden durva kényszerűséget mellőzve megismerteti vele Isten igazságát, Isten teljes valóságát, és neki mint egyénnek jelenlegi helyzetét az Isteni Egységben.

Mivel ezen előbbieket a legfelsőbb vezetői szinten történő sorozatos eltitkolás végett a mai tanító papok és szellemi vezetők a többségükben talán még maguk sem ismerik igazán, nem is tudják teljes mértékben átadni Isten helyes ismeretét a tanítványaiknak. Emiatt kell majd újra eljönnie Jézusnak, a krisztusi teljes önmagavalójából e célra feláldozott, Isten által elküldött jézusi tiszta lelkének (szent tudatának, tiszta tudásának), mely lélek apró részekre oszolva az isteni igazságot megismerteti minden olyan egyénnel, aki igazán vágyódik Isten e földi nézőpontból is való igaz megismerésére és megértésére.

Az Igazság avagy ISTEN teljes emberiség általi megismerésének és kétségnélküli elismerésének, akkor sokak számára valószínűleg még kényszerűnek is tűnő pillanata azonban a következő alkalommal már nem a víz által, a még mindig csak a testiek és anyagiak felé hajló emberiségnek vízözön általi elpusztításával, hanem a már mindent megtisztító, még tehát a vizet is „fertő-teleníteni” azaz fertőtleníteni képes tűzözön mindent felégető hője és fénye által fog eljönni. Ezért írja tehát Lukács evangélista a 3:16-ban, hogy Jézus majd Szent Lélekkel és tűzzel fog kereszteni, és nem pedig vízzel, mint János a „vízzel keresztlő”. Ez az égi tűz azonban már nem csak a testieket fogja megsemmisíteni, azaz porrá változtatni, hanem már a lelket is képes lesz „megégetni”, akár még gyógyíthatatlanul is. A mindezen előbbiekből talán most már könnyebben kikövetkeztethető lényegi igazság tehát az, hogy sokkal jobb volna előtte, még tehát ezen mostani életünkben megtisztulnunk, hogy még csak meg se égethessük magunkat, ha netán ennek a tűz általi keresztlésnek a mi életünkben jönne el az ideje!

Nem elég azonban, hogy az áldással, de még az „átokkal” kapcsolatban is jócskán félre vagyunk vezetve. Isten ugyanis a Tőle való elfordulásunk miatt soha nem átkozott meg, és nem is fog elátkozni senkit sem, legalábbis a mi általunk szintén tévesen felfogott értelemben. A világi pápák, püspökök, papok tehát, mint Isten legnagyobb fontosságú földi képviselői, senkit sem átkozhatnak ki illetve el, úgy ahogyan ők azt gondolták és gondolják. Az isteni átok ugyanis teljesen mást jelent, egyáltalán nem az Isten kegyelméből való kitagadást jelenti. Ezen kegyvesztettséget az igaz valójában tehát egyedül csak Isten gyakoroltathatja minden teremtményével szemben. Isten, a „Hibátlan” azonban nem az a „fajta”, aki ezt minden széreszóra megteszi, mint mi, ellentétben Vele, szinte szüntelenül hibázó emberek.

A hibát ezek az elvilágiasodott nagy és kisebb méltóságú vallási emberek elsősorban ott követték el, hogy az Istenét itt a földön is csak követhető fontosságukat Péter apostol helytartóságát követően (aki Isten mindenek előtti fontosságát, a mindenbeni első helyét a világban még megtartotta) Isten fontossága elé helyezték. Isten fontosságát tehát a maguk fontossága mögé utasították, és utasítják sokan még ma is, sajnos sokunkkal, mint még ezzel is félrevezetett hívőkkel egyetemben. A legrosszabb azonban mindebben az, hogy nagyon

könnyen előfordulhat az is, hogy most már a közös vesztünkre. A magukénak tulajdonított fontosságot tehát sürgősen a helyére kellene rakniuk, főképpen a bennünket tanító ezen embereknek, hogy a helyes példájukat követve mi egyszerű emberek is megigazulhassunk, ne pedig mi is velük együtt egyre jobban csak elvilágiasodjunk. Ha ők nem akarnak bemenni Isten birodalmába, mert magukat fontosabbnak tartják Istennél, akkor legalább bennünket hagyjanak bemenni, akik Istent még magunknál és a közvetlen hozzátartozóinknál is fontosabbnak tartjuk, ők pedig maradjanak csak kívül, és élvezzék a hitegetésen és pénzen szerzett elsőségüket, fontosságukat. Itt aztán Isten után már valóban minden tisztelet minden nem ezen a módon, hanem elsősorban az Isten, de az ember irányában is igaz alázatban mindig megmaradva gondolkodó és tanító jó papoknak, vallási, lelki illetve szellemi vezetőknek!

Miért nem veszik észre, akiknek észre kellene venni, hogy Isten székébe nem lehet csak úgy egyszerűen beleülni? A széktartás, a székfoglalás azt jelenti ugyanis, hogy Isten székét az ember csak tarthatja, a feje fölé való feltartásával csak lefoglalhatja azt Isten számára, bele azonban maga az ember soha nem ülhet. A helyesen értelmezett helytartóság (Isten székének Isten számára történő lefoglalása) tehát egyedül csak abban nyilvánulhat meg, ha Istennek az Őt mindenben megillető első helyét minden körülmények között fenntartjuk. „Átkozott legyen, aki ezt a szabályt nem tarja be!”, mondhatná tehát még ma is Mózes.

Az igazi átok azonban nem az isteni áldásban való nem részesítés, mert amit mi hibásan átoknak vélünk, az pusztán csak az Istenről szóló igaz ismeretek bizonyos emberek részére emberek által történő átadásának a megtagadása, azaz előlük történő eltitkolása. „Átkozottak” értelemszerűen tehát egyedül csak a helyesen „tudó” igaz emberek részéről lehetünk, a maguk is tudatlanok igazán tehát még csak meg sem átkozhatnak bennünket. A nem vagy nem helyesen tudó emberek ugyanis nem tilthatnak el minket attól illetve azzal, amit helyesen még maguk sem ismertek meg!

Az általunk tévesen szó szerint átoknak vélt átok így tulajdonképpen nem más, mint egyszerűen csak tiltás, vagyis lényegében erőteljes közvetlen vagy közvetett isteni figyelmeztetés, hogy azt a bizonyos cselekedetet azért már mégsem szabad megtenni, még ha a szabad akaratunknál fogva megtehetjük is, ugyanis az igen nagy, akár még végzetes bajt is zúdíthat a nyakunkba. Az isteni átok valójában tehát tilalom arra vonatkozólag, hogy ne tévelyegjünk el mindjobban az anyagi világban. Az igazság az, hogy pontosan a tévelygés kiküszöbölése végett adatott meg Isten által az állatokénál jóval magasabb szintű, azaz észrevehetően is több mennyiségű és finomabb minőségű értelmünk. Ezért kaptuk tehát a „spirituszt”, a spirituális plusz értelmet, mely értelem lényegében nem más, mint (e szférában is rúd, vagy oszlopszerű) vezetőke az intelligenciának, mely vezetőke egyben a lényege is ennek az erőnek avagy energiának. A tehát tiszta azaz szellemi értelemről származó, és ettől vele egy intelligencia, a szálával mintegy száloptikával akkor is szorosan összekapcsol bennünket a Legfelsőbb Intelligenciával, Istennel, ha tudatosan nem is tudunk róla. Ezért mondogatják gyakran még az ateista emberek is önmaguk számára szinte észrevétlenül, öntudatlanul, hogy: „Jajj Istenem!”, vagy „Jézusom!”, és a leggyakrabban pedig azt, hogy: „Istenien finom!”, illetve „Istenien jó!”. Az igaz Istent jelentő „Jeu” szóból ered még a sokat használt „jajj” kifejezésünk is. Azért mondogatjuk tehát önkéntelenül is ezeket a kifejezéseket, mert azt az „Azzal” való kapcsolatot, akitől mi egyénenként azt a legelső értelmes információt kaptuk magunkról, hogy : „én vagyok”, vagyis hogy „létezem” illetve „élek”, már nem lehet még csak letagadni sem, nem hogy Azt avagy Őt magunktól elvetni, mert az egyenesen az értelmünk magunktól való elvetését jelentené, illetve vonná maga után. Erre az értelemelvonásra pedig egyetlen földi „átkozódó” sem lehet képes, ugyanis ez a dolog is egyedül csak az Egyetlen Isten hatalmában áll, mivel az ehhez való képességgel is egyedül csak Ő rendelkezik. Az értelem szála elvágásának műveletére tehát csak az Isten kardja, az

akarata (akinek van füle, az most talán már érti!) alkalmas, emberi szájalás tehát Isten vele egyező akarata nélkül soha nem lehet képes erre.

Számunkra nézve tehát az a legjobb állapot, illetve az a legjobb állapota a tudatunknak, ha az örökké áldott állapotba kerül, és abban is marad, ugyanis az már az igazi mennyország, ahová eljutni most itt a fizikai földön élve igyekszünk, isteni segítség nélkül azonban most már úgy néz ki, hogy hasztalan.

A NAGY LEHETŐSÉG,

valamint Isten tulajdonságai, erői, eredeti formai képei,
és a róluk való helyes képalkotás szükségessége

Vélhetőleg hamarosan újra alkalma lesz a tudatnak az „újra-anyagiasodáskor”, hogy a szellemi alapú és tartalmú „anyagba”, a „legfinomabb lényegbe” való visszaváltozást válassza, és azáltal visszakerülhessen az eredeti helyére, ahonnan származott, illetve ahonnan „leesett” a fizikai tömeg szellemi, innét nézve azonban fizikailag ható vonzerejének hatására.

A jelen helyzet és tudatállapot egyértelműen azt mutatja, hogy a tudat meg akarta tapasztalni a „különbözőséget”. Külön akarta tehát érezni a hideget és meleget, a sósat és édeset, a szárazat és nedveset, de ugyanígy a jót és a rosszat is.

A várhatóan közeli elkövetkezőkben tehát lehetőség fog adódni arra, hogy a tudat fölé emelkedhessen illetve végül emelkedjen is a fizikai önmagának, ha akar. A bibliai „ház tetejére való mászás” is a tudatnak vagy léleknek az emberi fejtetőn található „koronacsakra”, azaz a teljes test fölé való emelését jelenti. Mégpedig a célból, hogy a magasabb illetve felsőbb rendű szellemi tudat az emberi tudatot a teljes fizikai végkor „magával ragadhassa”.

A földből a Nap fénye vonzza elő a földre gyökeret eresztettek növekedését. Aki azonban képessé válik a gyökereit a földből kiszakítani, az bízván biztos lehet abban, hogy azután a Nap szellemi vonzereje segítségével képes is lesz a felemelkedésre.

Az egyéni tudatok szellemi „etetés” (tanítás) útján épülnek fel fejlett, azaz felemelkedésre, de ugyanakkor, ha szükséges, esetlegesen alászállásra is képes szellemi tudatokká. Akik a „táplálékot”, vagyis az értelmes szellemi ismereteket visszautasítják, azok fejletlenek maradnak, mint azok a növények a földön, melyek nem kapnak elég vizet és napfényt a felnövekedésükhöz.

Istennek pontosan az előbbiek miatt kerül a hét fő aspektusa, vagyis a hét fő tulajdonsága egymással váltakozván előtérbe. Ez pedig ugyanígy van a szellemi tudásával is, amibe elsősorban a beszéde, a hallása, és a látása tartozik bele. Emiatt vannak tehát a földi emberek között is „beszélők”, „látók”, és „hallók”, akik maguk is beszélnek, látják, illetve hallják Isten szellemi igazságait.

Az igazság tehát az, hogy nem csak egyenesen Istentől, a hatalmasaitól, és az angyalaitól, hanem az előbbi, Isten szelleme által már megérintett emberektől is megtudhatjuk, hogy Istennek lényegében három fő ereje van. Az első erő a hatalmának ereje, mely tulajdonképpen Isten értelmi fénye révén érvényesül, illetve annak is felel meg. Ez az erő tehát egy mindent áthatni és átváltoztatni képes erő.

Isten második ereje a legtisztább tudatának „fénye”, mely a könnyű nyomás elvén ható erő, és egyben „mozgató” azaz éltető erő is.

Isten harmadik erejét pedig a szellemének ereje képezi, mely erő a legkönnyebben Isten „testi erejeként” fogható fel, mivel ez az erő adja, illetve egyben biztosítja is az „alakot” avagy „formát”. Ez az erő tehát alakot adó és egyben formázó, viszont ugyanakkor összetömörítő képességgel rendelkező is.

Istennek a hét fő arculatából következik az is, hogy a napjainak száma is hét. E hét nap közül a „szombat” nevű „dologtalan pihenőnap” Istennek a nyugalmi (nyugodt folytonossággal teremtő) állapotát fejezi ki. Eppen ezért ez az Isten igazi, azaz eredeti képe. E napon Isten ugyanis csak tisztán szellemileg teremt, vagyis csak a legmagasabb szintű eszmeiek létrehozásával egyszerre történő élvezetével foglalkozik, mely eszmei „dolgok” fizikailag soha nem valósulhatnak meg. Igazából tehát ezért ünnepnap a zsidó vallásban minden szombat, melyen az Isteni példára ők is többnyire csak szellemi dolgokkal, elsőként a maguk szellemi irányultságú képzésével foglalkoznak. Az ünneplés így egyben tiszteletadás

is Istennek, Istenen keresztül pedig már az embereknek, a lényegi Istent a „Vagyok” Istent, a személyükön („vagyok”) keresztül képviselő emberi teremtményeinek is.

Isten hét fő arculata hét fő megnyilvánulási formát is biztosít. Az első formája a „minden lényeg”, elsősorban azonban az önmaga lényegének illetve lényegi mivoltának (lényegek Lényegének) eredete és okozójaként jeleníti meg Istent. Ezt a megnyilvánulási formát a földön a szilárd „só”, a hidegen égető illetve maró „fehér tűz” jelképezi le a számunkra. A nagyon régi időkben a nagyobb tömegű só felett rendelkezők igen nagy hatalommal bírtak a só tulajdonlásával nem bírók fölött. Só nélkül ugyanis itt a földön nem is létezhetne élet. A mesében is ezért szereti a legkisebb királylány a királyi apját úgy, mint az emberek a sót, vagyis isteni hatalomként szereti őt.

Istennek második megnyilvánulási formája pedig nem más, mint az érzékelés illetve érzékenység forrása, vagyis a léterzés illetve maga a létezés okozója. Ezt a tehát szintén lényegi formát a víz, és annak különböző halmazállapotai jelenítik meg a földön.

A harmadik lényegi forma pedig már az előző kettő szellemében kialakult mindenlét, és az öröklét fogalmának eredetállapota, mely Istennek az ezen állapotokra törekvő vágyát, sóvárgását, a mindenlét és öröklét felé való szüntelen vonzódását, és tehát a kívánsukat, a rájuk való szomjazását foglalja magába. Istennek ezen megnyilvánulási formájával egységben megnyilvánuló formációját a Nap –hála érte Istennek- még ma is gyönyörűen teszi elképzelhetővé számunkra, földön élő emberek számára.

A negyedik forma azonban már pusztá erőként, mintegy szétválasztó-erőként fogható csak fel, mely erő (és ezért a megtapasztalása is) viszont már gyötrellemmel, szenvedéssel jár együtt, ami azonban egyben tüzei is vágyat az újra egyesülésre, és ezt a vágyat újra meg újra lángra is lobbantja. Isten ezen formáját a szétválasztódás világa, vagyis maga a jelen földi valóságunk, a különbözőség, az elkülönülhetőség világa, valamint a bűvös vonzerővel rendelkező Hold teszi láthatóvá.

Az ötödik érzékelhető formája az isteni jelenlétnek a bölcsesség, az értelmes tudatot teremteni tudásnak az ereje, mely erő tulajdonképpen az Isten felülmúlhatatlan dicsőségének felel meg.

Ez a fajta dicsőség itt a földön igazából már csak ízként és illatként fogható fel. Ezt a már szavakkal sem kifejezhető ízt és illatot azonban inkább már csak a tiszta értelmünk, mintsem a fizikai érzelmekre alapozó észlelésünk révén vagyunk képesek érzékelni.

A hatodik megnyilvánulási forma pedig a hangerő, mely kifejező hangereje Istennek a hallhatatlan hangoktól kezdődően egészen a hegyeket is kettészakítani képes „oroszlánordításig” terjed. Vélhetőleg már mindenki ismer néhány hangformát e széles skálából.

A hetedik forma viszont már az univerzális formája Istennek, amelyikben mind az előbbi hat formája egységben, azaz egyszerre benne van. A „Bhavagad-Gita” érzékelhető szépségben tárja elénk Istennek ezen „csudálatos” univerzális képét.

Ezek a formai támpontok Istentől egyedül csak azért adatnak meg mindenki számára egyaránt elérhetően, hogy ezeket az érzékszervein keresztül megismerve magában mindenki helyes képet alkothasson Róla. E fizikailag (is) látható képek arra szolgálnak tehát, hogy még csak véletlenül se alkothassunk helytelen képet, vagyis szedett-vedett vagy csak össze-vissza „rajzolatot” Isten személyéről, de az egyben az abszolútságát adó igaz Teljességéről sem.

Itt a földön ezért az emberi tudatnak semmilyen helytelenül értelmezett (a magából művi értelemmel ellátott), és állandó jelleggel felállított (emlékezetével folyamatosan ébren tartott) szellemi képet, de még ilyen jellegű vágyképet sem érdemes a tudata tartalmaként megtartania. Az emberi tudatnak ugyan szabad a tartalmaként ilyen Istenről vagy akár magáról is alkotott helytelen képet magában tartania, viszont egyáltalán nem érdemes. Istennek ugyanis a nyugalmból történő felállását azonnal követő „Nagy Felvillanásával” egyidejűleg beálló örökkévalóság adta „nagy átváltozási lehetőség” bekövetkeztekor az élő

tudat könnyen örökre is azt a képet vagy vágyott formát veheti fel magára, amire éppen akkor gondol, vagyis amelyet abban a szent pillanatban a tudata figyelmének központi előterébe helyez. Az örökkévalóság valós beállta után pedig már valóban végtelen hosszúságúnak tűnő ideig nem lesz módja a tudatnak azt a magáról alkotott képet a teljességében átváltoztatni, esetleg csak jobbnál is jobb minőségűvé, szebbnél is szebbé formálni, azaz mindig csak pozitív irányban továbbalakítani. Ezen folyamatos megvalósulásával egyidejűleg megnyilvánult állapotú, mindig csak készülő, de igazán sohasem befejezett képével tehát már csak ezt teheti, vagyis azt már csak folyamatosan továbbteremtheti. Ezért a létező legjobb felvehető kép a fejlődő tudat számára az Isten által kedvelt, Istent mindig alázattal és hűen szolgáló, Isten mindenbeni elsőbbségét mindenkor, mindenhol, vagyis minden körülmények között megtartó, az Ő isteni lényét, az igazi és egyetlen „Őszentségét” őszintén, minden feltétel nélkül szerető, tisztelő és imádó igaz ember képe. Ebben a képben ugyanis Isten elsősorban a benne itt rejtve jelenlévő isteni lényegre ránézve, tulajdonképpen, de a tulajdonaképpen is, a tiszta tudásában örökké fejlődő valódi (eredeti) képének kis léptékű hasonmását, az egészével tiszta, illetve a teljességével megtisztult szellemi „szikráját” láthatja. Ezt a helyes „Emberfia” vagy „Istenfia” képet szereti és kedveli tehát, az ezt vagy azt a képet magán, vagy az egyéni viselkedésén keresztül megnyilvánító emberekben Isten, mivel Ő is szerető alázatossággal és figyelmességgel viseltetik egyaránt minden ember iránt. Nagyon sajnálatos, hogy mi ezt egyenlőre még sem egyénileg, sem pedig csoportosan, nem nagyon akarjuk észrevenni. Minderre egyértelműen az utal, hogy az emberek többsége a viszont alázatos tisztelet helyett, még ma is egyre csak mosolyogva elnéz Isten mellett, vagy ha a gondolataival rá is tekint, többnyire gúnyosan tekint rá. Az utóbbiak közül pedig sokan talán már véglegesen is hátat fordítottak a Teremtő(jük)nek. Az Istentől való elfordulásukkal azonban saját maguk juttatják halálra magukat. A „halálra juttatás” lényegében azt jelenti, hogy a szellemi eredetű, de fizikaivá változott tudataikkal többé már nem űzhetik az igazi képalkotást, vagyis tehát többé már nem gyakorolhatják a teljesen szabad teremtetést. Ez tulajdonképpen a tudatnak végül is a saját maga általi, azaz az önrendelkezése alapján történő mozdulatlanságra ítéltése, vagyis minden egyéni vagy közös alkotó irányú tevékenységtől való, remélhetőleg többnyire csak részleges és ideiglenes, esetenként azonban már teljes és végleges eltiltása. Ezen utóbbi maga magának kialakította teljes „tehetetlenség” viszont már tényleg egyenlő lehet az itt a földön sokat emlegetett pokollal. Az egyedüli tétlenség azonban még talán a pokolnál is rosszabb állapotot jelenthet az örök folyamatossággal egyedül csak teremteni szerető és tudó képzelet számára, ami vagy aki tehát lényegileg az értelmes tudattal azonos. Képzeljük csak el, hogy mi lenne velünk, ha többé nem gondolkodhatnánk, de valahogyan mégiscsak léteznünk kellene! Elégé kinos lenne, nemde?

Isten a teremtményeihez azonban olyan kegyes, hogy ennek a szörnyű állapotnak az elkerüléséhez a reményt, mint utolsó lehetőséget mégis egyaránt megadja nekik, hogy még ha csak az utolsó pillanatban is, de a jelen helytelen nézetükből megigazulhassanak, vagyis a lényegükkel „helyrerázódjanak”. Isten irgalma viszont még tovább is elér, ugyanis a „legvégén” még egy plusz nekifutási lehetőséget is biztosít, vagyis egy ráadás cselekvési lehetőséget is ad az emberi tudatok számára. Ezt azért adja, hogy a tudatok már az itteni formájukban élve is begyakorolhassák, és azáltal mintegy bebiztosítva már örökérvénnyel meg is érthessék a folyamatos értelmes (eszmei) gondolkodás szükségességét, mely elengedhetetlen követelménye az itteni termékeny alkotói tevékenységnek, de javarészával, mely a tiszta értelem egymagában, az alkotó teremtetésnek is. A „durva” (tárgyi) gondolkodásra a tiszta szellemi szférákban ugyan már egyáltalán nincsen szükség, azonban a tudatok között ott használt kommunikációnál a gondolkodás itteni felsőbb elvi (eszmei) részére, és az ahhoz is a „leglényegesebb hozzávaló” helyes használatára viszont nagyon is szükség van. Ez a legfontosabb és leglényegesebb hozzávaló, amihez ott tulajdonképpen már semmi töle „más” adalék nem szükségeltetik, tehát nem más, mint a tiszta értelem, melynek egészséges

használatát gyakorolhatjuk mi emberi tudatok most itt a földön is. Ki több, ki kevesebb sikerrel, sokunk először, sokunk sokadszor, sokunk pedig itt talán már utoljára. Lehet tehát még az is, hogy egyesek itt a földön már véglegesen is elutasítják magukat tőle, másoktól pedig a tiszta értelem valószínűleg már egyenesen az Isten által lesz visszavonva, mivel az életük során többnyire csak visszaéltek illetve visszaélnek ezzel a szeretettel együtt legfontosabb tisztán szellemi adományával. (A számunkra is létező legjobb tehát az értelemből folyamatosan mind többel megáldatni!)

Isten valamennyi tevékenységében mindig is, és elsősorban is csak az mutatkozik vagy nyilvánul meg, hogy részéről felénk minden segítőkészsége állandóan fennáll, azaz Ő mindig a rendelkezésünkre áll. Az Ő részéről tehát szüntelenül megvan a mi irányunkban érzett szeretet, alázat, de még a hűség is, valamit a minden jó tulajdonságából, képességéből való önzetlen ajándékozás, a részéről felénk mindig csak a kölcsönös öröm létrejöttének (kialakulásának) reményével irányított adományozás. Inkább tehát mi emberek vagyunk azok, akik a viszont kölcsönösséget nagyon is mellőzve viszonyulunk Hozzá. Közülünk pedig sokan már semmilyen értelmes szinten sem viszonyulnak Istenhez. Hiába is mutogatunk máris másokra, egyedül csak mi magunk vagyunk azok, akik a saját akaratuknak köszönhetően sokszor még csak nem is nyúlunk Istennek ezen örökké helyes és jó, felénk mindig is önzetlenül nyújtott „dolgai” felé, mert már helyettük is csak valami „más”, valami még jobbat, még szebbet akarunk. Igazából tehát nem tudjuk még csak elfogadni sem azt a mérhetetlenül nagy isteni kegyet. Talán azért, mert nem tanultuk meg, hogy hogyan kell gyakorolni az elfogadást, vagy pedig egyszerűen csak még mindig nem akarjuk megtanulni.

A másik lényeges hibánk pedig az, hogy ha el is vesszük az isteni adományt, köszönetet vagy hálát már elfelejtünk mondani érte. Nem mondunk érte köszönetet tehát még csak magunkban sem, holott a magunkban történő értelmes gondolkodás képessége is Isten által adatott meg a részünkre.

A harmadik és talán a legnagyobb hibánk pedig az, hogy az adományokat nem hogy ténylegesen, de még csak képletesen sem viszonzozzuk Isten felé, vagyis a „magunkéból” a Teremtőnknek értük cserébe a legtöbbször nem ajánlunk fel semmit sem. Sajnos van olyan ember, aki az eddigi életében a magáéból tudatosan még semmit sem ajánlott illetve áldozott fel Istennek, de van olyan is, aki valószínűleg soha nem is fog. Az igazság az, hogy a szájunkkal esetleg még fogadkozunk felőle, de a valóságban többnyire semmit sem teljesítünk az erre irányuló fogadalmainkból.

Az Istentől való teljes elfordulásról pedig már nem is érdemes beszélni, mert az már olyan „rémes”, olyan szörnyű, olyan mérvű szörnyűködésre okot adó cselekedete a tudatnak, hogy miatta már még csak ránézni sem jó az ilyen, Istentől már végérvényesen elfordult, elvetemült emberre. Az elfordulásának köszönhetően ugyanis a formai részleteiben, esetleg az alakja egészével is, jól észrevehetően, azaz már külső szemmel láthatóan is elkorcsosul az ember. Az istentelenségnek tehát nagyon is jól látható jelei vannak, melyeket a tisztán látó emberek észre is vehetnek, ha akarják.

Jó lesz tehát mindezen előbbiekre odafigyelnünk, mert könnyen úgy járhatunk, hogy egyetlen pillanat alatt már mi is Isten nélkül leszünk, és a Vele való „járás” (itt azonban még csak a Vele való gondolkodás) hiányában, egy Isten képére már szinte semmiben sem hasonlító szörnyszerű formában, mintsem továbbra is emberi alakban találhatjuk majd magunkat a „nagy lehetőség” pillanatát követően!

FÜGEFA

Máté evangéliumában a terméketlensége miatt elszáraztott fügefa egy igen nagy jelentőségű szimbólum, ahogyan a másik, az egy év haladékot kapó, szintén bibliai fügefa szimbólum is az.

A csak leveleket, termést pedig nem termő, az írás szerint tehát termés vagy terméktelen fügefa lényegében szinte „semmit” (se) teremt, mert önmagában a levél semmi az ízletes, édes gyümölcshöz képest, amennyiben a „fa” gyümölcsöt is hoz.

Nos, ez az igen fontos szimbólum azt jelenti, hogy a földön gyökeret vert fügefa maga az emberiség, fájának levelei az emberek teste, gyümölcsei pedig az érett, igaz emberré kifejllett vagy felfejlődött emberi tudatok lennének, amelyek, mint ahogyan a búzakarász szimbólumban is, „éretté” váltak az Isten „magtárába” való begyűjtésükhöz. Az emberi jó gyümölcs betakarítása szükségessé teszi az isteni magtárnak a föld területére is kiterjedő kibővítését, illetve ezen új gyümölcsöket is befogadó új magtár építését, de ez már szintén egy másik szimbólumhoz kapcsolódik. Azért csak jól gondoljunk bele, hogy mi is történik azokkal a magokkal (tehát emberi tudatokkal), akik a külső, zord időjárásban a magtáron (Isten közvetlen terein) kívül maradnak!

Jézus a fügefa leveleinek, ágainak, törzsének, vagyis a gyökér kivételével teljes egészében történő elszárazztatásával arra utalt, hogy ha az emberiség az Istent képviselő Napon, és a szintén Istent képviselő gyökéren keresztül, mintegy belülről is jövően kapott életáram, a létenergia fogyasztását kizárólag csak a levelek, vagyis csak a fizikai testek létrehozására fordítja, tehát egyetlen olyan szellemi gyümölcsöt, azaz értelmes tudatot sem terem, mely kifejlődésével, a földön történő kibontakozásával képes lesz az értelmes szellemi tudást az utána földre került, és ott egy részével fizikaivá szintén átváltozott másik tudatnak átadni, akkor a „fa” egy bizonyos idő elteltével már nem érdemi meg, hogy tovább éljen, mivel csak használója, és nem pedig továbbítója lett az életáramnak illetve életenergiának.

Mi emberiség az anyagcentrikus, testcentrikus, földcentrikus felfogásunkkal csak megakasztjuk, mintegy lekötjük, végül is tehát megakadályozzuk a mindent behálózó lét illetve életenergia szabad áramlását, és ezzel mindaddig megtorpanásra kényszerítjük a mindig szabadon szárnyaló teremtés ezen földi irányvonalának vagy ágának a folyamatosságát, ameddig ezen hibás nézőpontunkat gyökeresen meg nem változtatjuk.

Ha tehát idejében nem térünk észre, akkor a fontoskodásunknak köszönhetően előbb vagy utóbb Isten legnagyobb sajnálatára el leszünk pusztítva, hacsak a pusztulás idejének eljövetele előtt már mi magunk az önkezőnkkel el nem végezzük helyette a pusztítást magunkon. A pusztítást azonban közvetlenül Isten maga valószínűleg soha nem is tenné meg. Ha nem mi magunk végzünk magunkkal, akkor a mindenség értelmes lényének közössége fogja majd a többség továbbfennmaradása érdekében elvégezni a megsemmisítésünket Isten helyett.

Ez utóbbi esetben azonban talán még Isten sem fog bennünket megtartani a jó emlékezetében.

Isten ugyanis emlékezetében csak akkor tartja meg örökre a földi emberiséget, ha az méltó, azaz érdemes lesz rá, ha azonban nem, akkor végleg ki fogja törölni az egész emberiséget az emlékezetéből.

A helyzet az, hogy az esetleges megmaradáshoz szükséges bizonyos számú megigazulást lassan már fel kellene tudnunk mutatnunk Isten felé. Vélhetőleg ez lett volna az egyházak feladata, viszont ők eddig csak kevés számú „igazat” avagy „tisztát” tudtak a mindaddig többnyire hiányos és félrevezető tanításaiknak köszönhetően felmutatni, vagyis Istennek élő, „égő”, azaz egyedül csak Istenért vagy Isten nevéért lelkesedő áldozatként felajánlani. Mindaddig tehát csak pár „érett gyümölcsöt” (kevés számú szentéletű embert) tudtak Isten „magtára” számára adományozni.

A fő cél tehát az, hogy örökké fennállva, vagyis felállva maradjunk Isten emlékezetében, mert az igazság az, hogy Isten memóriája egyenlő az akaratával, helyesebben annak lényegi részével.

Ha azonban mi nem azt akarjuk, amit Isten akar, akkor ellenkezünk Isten akaratával. Isten pedig azt akarja, hogy ha már egyszer a földre gyökerezett a lábunk, teremjünk, illetve teremtsünk a leveleken (testeinken) kívül mézédés szellemi gyümölcsöket is, mint amilyen a füge, hogy a teremtés ezen ága is újra nekilódulhasson a szellemi-tudati fejlődésének az eddigi meg-meg torpanásaiból.

Milyen egyszerű, és mennyivel jobb lenne minden a továbbiakban, ha mindenki egyaránt megértené, és akarná is az ezen szimbólumok mögé elrejtett igazságot!

Egyes apokrif iratokban még a tudás fáját is fügefának tartották, melynek olyan gyümölcssei is vannak, mint a mohóság és irigység, melyekre még az egyedüli önmaguk ízében is történhet meg tapasztalásra irányuló buja vágyakozás is „rákenődött”, vagy mintegy rájuk tekerődött, mint a gonoszság mérgé, mételye. Azért lett az eltúlzott kéjvágy, a vad bujaság, a földön elterjedő, azt mintegy lassan körbefonó gonoszságnak minden oka, mert minden tudat meg akarta tapasztalni, vagyis maga is viselni, önmagán is hordozni akarta ezeket az itt „érzelmeket” (lényegüket nézve azonban tulajdonságokat), és akarja sajnos még ma is. A tudat ugyanis az önálló magában, és külsőleg azaz fizikailag is, ráadásul egymagukban is meg akarta tapasztalni ezeket az önmagukban itt negatív hatású „dolgokat”. Éppen ezért tehát megnyilvánította, azaz megvalósította azokat, hogy fizikailag is megismerhesse őket.

Az igazság az, hogy a létrejöttékor mind egyaránt tiszta és jó irányultságú szellemi tudat mindaddig nem veszíti el az eredeti tiszta azaz igaz állapotát, ameddig fel nem nyílik a fizikai szeme a saját mezítelensége meglátására. Ha úgy vesszük, akkor tehát még a meztelenség is szimbolikus jelentőséggel bír, ugyanis azt jelenti, ha azt valaki észreveszi (vagyis ha az egója már olyannyira megerősödik, hogy már maga is érzékelti tudja a szégyen érzetét), hogy az azzal már el is veszítette az igazságosságát, az igaz emberségét. Sajnos mindez többnyire a hozzá hasonló többi ember rossz irányú befolyásolására történik meg.

Az igazán jó „illatú”, és csak jó „ízű” gyümölcsöket hozó „életfát” az igaz valójában mindaddig azonban még csak meg sem érinthetjük, ameddig be nem köszönt a végső beteljesedést megelőző itt kiteljesedés, amikor is a „fát” már „örök jogú használatra” adja át Isten az igazaknak, a Hozzá mindig hűeknek és alázatosoknak. A fa „gyümölcsői”, az itt gondolatokból lett szavaknak, ott és akkor viszont már csak eszmei mondanivalóknak (még tömörebben eszméknek) a tiszta értelme már csak a kiválasztottak szellemi eledelét fogja szolgálni. Azonban csak azután, miután a fa szimbolikusan át lesz ültetve a mindig is szent vagyis tiszta helyre, az Örök Igazság Királyának „házába”, tehát attól fogva már soha többé nem fog kikerülni, az itt szintén csak szimbólumok segítségével megérthető „kertjébe”. Attól kezdődően pedig ezek a „gyümölcsök” tehát már nekünk, emberi tudatoknak is ételünkül fognak szolgálni, ha a földi életünk során kiérdemljük, hogy újra szakíthassunk belőlük. Ez a tiszta eledel, mely helyesen használva „ambrózia”, helytelen használata esetén pedig méreg, többé tehát már nem lesz elérhető az Isten kertjéből történő leszakítás útján, hanem egyedül csak Isten személyétől lesz kapható. Ez azt jelenti, hogy ezeket az itt negatívumokat jelentő tiszta érzelmeket csak az arra kipróbáltan érdemesek használhatják, de még ők is egyedül csak arra, hogy a helyes irányú, a rombolást tökéletesen mellőző alkotó teremtés örök folyamának mindjobbani előrehaladását, és az eközbeni együttes ki és beteljesedését, vagyis az értelmes tudat terjeszkedésével egyazon mindnagyobb arányú mindenirányú előretörését mindjobban elősegítsék.

Most ki-ki gondolkodjon el, hogy kiállta-e már a személyes próbatételét, vagy esetleg még magának is újra, vagy újra meg újra neki kell rugaszkodnia, hogy majd a maga személye is joggal szakíthassa le ezeket a gyümölcsöket is a tudás fájáról.

Jelen anyagi világunkban bármennyire is szeretnénk, még csak nem is reménykedhetünk semmiféle huzamosabb ideig tartó gyönyörben, de az anyagi „dolgokkal” kapcsolatos legjelentősebb vágyaink maradéktalan kielégülésében sem.

Amit mi emberek a mai világban szeretetnek nevezünk, az valójában nem az igazi szeretet, hanem javarészában inkább csak kék, vagy méginkább kéjes vágy az érzéseink mind és mégtökéletesebb, sajnos többnyire csak fizikai kielégítésére. Ez a fajta szeretet, mely mindig elsősorban a mi saját megelégedettségünket szolgálja, egyben a számunkra létező egyik legnagyobb ellenségünk is. Az ilyen szeretet ugyanis nem hogy előre vinné, hanem inkább csak hátráltatja, vagyis megtorpanásra, mintegy egy helyben történő járása közbeni apró előrelépegetésre kényszeríti az egyént, de vele együtt a szükségszerűen választott, ámde talán mégfontosabb csoportos tudati fejlődésünket is.

Az elsősorban anyagi szintre, a többnyire csak az anyagi dolgokhoz kapcsolódó szintre saját magunk által lekorlátozott szeretet tehát inkább csak az anyag utáni kéjvágyat nyilvánítja meg, ezt ma már még csak le sem tagadhatjuk. Ezzel ellentétben viszont az igazi szeretetet az anyagtól mindjobban eltávolodva felfelé, az eredeti szellemi szintje, a lényegi vagy eszmei („értelmi anyag”) mivolta felé törő, vagyis az anyagon keresztül törve, abból végérvényesen kiszabadulva már az Igaz Isten szelleme felé irányuló, vagy legalábbis feléje visszaforduló szeretetünket jelenti.

A mindenséget, de még az anyai mivoltát is magából származtató, vagyis maga magából megteremtő Isten szeretetén kívül nincsen, de igaz mivolttal és örök érvénnyel még csak nem is létezhet „más” szeretet, de „más” öröm, „más” gyönyör sem. A kék tehát nem lehet az igaz szeretetnek a része, de még csak a közelségébe sem férközhet, mert ebbe a „Fő”-től eredő szeretetbe egyedül csak az igaz, az őszinte, még az anyagot is tökéletesen mellőzni képes szeretet férhet csak bele, csak az növelheti egyre nagyobbra. Kéjesen szeretni ugyanis egyedül csak az anyagot, a kimondottan anyagit, vagyis a kimondásával anyagivá vált dolgokat, fogalmakat lehet. Csak az ideiglenes fennmaradású anyagi világban van illetve lehet létjogosultsága a kéjnek, melynek hatása (ugyanis mindennek hatása van a másakra) sajnos minden földi ember cselekedetére, így az ember „szeretésére” is érvényesíthető. Ha ezt az itt egymagában is létező kéjt a szintén rendelkezésünkre álló vágygal még fel is gerjesztjük, akkor az egy bizonyos szint elérése után akár még vonzóvá is válhat (mint ahogyan Isten szeretete is vonzerővel rendelkezik, viszont az már rendkívülivel is!), sőt a közvetlen vagy tágabb környezetünkben el is uralkodhat, el is terjedhet. Még akár tehát az egész univerzumunk területén is. Ennek az utóbbinak azonban már komoly veszélyei is lehetnek, ráadásul mindkét irányban. Az egyik irányban ugyanis a féktelen egyesülésből (melyet mi ellentétes módon az „elemek összecsapásának” nevezünk) származó környezeti ártalom jelentkezik mint veszély, a másikban pedig az elválás, az elkülönülés, a korábbi vonzalom elvesztése okozhat, tehát akár már végzetes ártalmakat is, még mindnyájunkra nézve is. A kéjnek az igaz szeretet helyetti előtérbe helyezése esetében ezekkel az ártalmakkal, ha tetszik, ha nem, mindenképpen számolnunk kell. Az egyedülien helyes és örök Isten-szeretet mellőzése, vagyis az itteni önmagunktól való elutasítása tehát inkább csak a kék, az eltúlzott szexuális vágy egyre intenzívebb, ámde csak ideiglenes lehetőségű terjedésének kedvez, és mint szomorúan tapasztalhatjuk, szinte már csak a szex és a pénz körül forog a mi jelenlegi életünk is. Ugyanakkor azonban még mindig nem vesszük észre, hogy mitől is szenvedünk, minek is érezzük szinte már fájdalmasnak a hiányát. Hát a kéjes, a magunk fajta kéjes szeretettel még mindig felcserélt igaz szeretetnek, ugyanis nagyon is úgy néz ki, hogy helyette mára szinte már majd mindannyian többnyire a rossz „fügét”, a romlandó gyümölcsöket választottuk a fáról! Mi a nekünk a magunk részéről Istent megcsúfolva, meghazudtolva is csak „fügét mutató” eltúlzott vágyerőt választottuk, az igaz szeretet ereje helyett, mely kéjvágy, és a hozzá hasonló eltúlzott érzelmek a számunkra tehát semmi jót nem képesek adni, de igazán még csak felénk nyújtani sem. Ezeknek a hamis tulajdonságoknak ugyanis

rossz az eredetük, mert már nem egyenesen az Istentől, hanem az Ő eredeti és örök jóságától elfajzott teremtményeitől származnak. Az igazi „füge (tehát) nem terem tövisen”, ahogyan az egyik szólásunk is azt mondja. Talán nem is véletlenül?

AMIT A HÍVŐ EMBEREKNEK A „MIATYÁNK” IMÁNKRÓL MÁRA MÁR TUDNIUK KELLENE

Az emberek közül nagyon sokan nincsenek is tisztában annak igazi értelmével, amit az igaz áhítattal átítatott imáik során néha szinte már gépiesen is mondogatnak.

Ezen gyönyörű, elsősorban az egyetlen Istennel szembeni alázatunkat, feltétel nélküli imádatunkat, tiszteletünket, és szeretetünket kifejező fohászkban tulajdonképpen már a legelső „mi” szó is igen komoly jelentéstartalommal bír. Nem csak azt jelenti ugyanis, hogy mi emberek, mint személyek, egyedül szólunk a bennünket teremtő Atyánkhoz, hanem „minden ami van” nevében fordulunk Hozzá. Egyedül mi emberek vagyunk ugyanis azok, akik Isten hasonlatosságára szólni illetve beszélni is tudunk. Így tehát minden egyes imában mintegy mindnyájan együtt imádkozunk a közös Atyánkhoz, mi értelmes gondolatokat szavak által is kifejezni képes, mindennek ellenére azonban a legtisztább szellemi tudatszférákban, a mennyekben lakozó Istenünkhöz képest, saját akaratunkból illetve szükségből legalább egyszer igen csak alsóbbrendű helyzetbe került, mára már majd teljesen fizikai tudatállapotúvá vált emberek.

A legelső sor igen nagy jelentőséggel bíró „vagy” szava arra mutat rá, hogy Isten Atyánk nem csak az ugyanezt az imát Jézus óta több ezer éve mondogató emberek számára van jelen, hanem Ő mindenek előtt is időtlenül jelen van, és a mindenkori továbbiakban pedig végtelen ideig, azaz szellemileg örökké van jelen mindenki és minden számára.

Az ima „szenteltessék meg a te neved” sora a fordításoknak köszönhetően könnyen félreérthető. Itt ugyanis éppen hogy nem arról van szó, hogy nem mi magunk, hanem helyettünk valaki más, arra alkalmasabb egyén vagy egyének szenteljék, illetve még ők is továbbadva a jogot, más hatalmasságok által szenteltessék meg a mi Atyánk nevét. Nem az a cél tehát, hogy ők, mint bennünket egyre magasabb szinten helyettesítő személyek, általunk megismerhetetlenül titokzatos módon, de nevünkben és helyettünk mossák tisztára, tegyék megérthetővé, közérthetővé Isten fogalmát, Isten nevét, pontosabban az Isten nevébe földi szavainkkal befoglalható legjelentősebb, eredetileg csupa jó, de az Istenről való tudatlanságunk miatt sajnos általunk földi emberek által negatívumokkal is beszennyezett jellemző tulajdonságait. E sor igazi jelentése tehát nem az, hogy előszeretettel hárítsuk át más személyekre Isten nevének a megtisztítását, hanem inkább az, hogy mi magunk egyénenként tegyük meg mindezt. Azzal tegyük mennyei Atyánk nevét újra tisztává, igazán szentté, hogy Istennek a szellemi utak mellett itt a földön bizonyos fokig anyagi úton is elérhető igaz ismeretét, minden további kételkedés nélkül befogadjuk a tudatunkba. Az igaz ismeret elsajátítása során ugyanis valamennyien ráébredhetünk Isten legtisztább, leghatalmasabb és legtündöklőbb szellemiségére, az örök és mindenbeni kizárólagos jóságára, végtelen igazságosságára, türelmére, valamint irgalmára és kegyelmére. Az általunk tévesen hitt elsősorban anyagiasságunktól megszabadító Igaz Istenről szóló helyes ismeret megszerzését követő már mindig csak jó gondolataink, és az abból következő jó cselekedeteink által akár már itt a földön is bekövetkezhető egyéni tudati megtisztulásunk útján tehetjük Őt a fizikailag is megismerhető, mindenkori és mindenbeni abszolútságát kifejező valamennyi névvel együtt „Szent”-té, vagyis újra tisztává. A lényeg tehát az, hogy még az itteni merev racionalitásunkat is felhasználva magunk, minden félrevezető közvetítőt mellőzve tegyük a tökéletes abszolútságában legvégül azonban mégiscsak szellemileg elérhető és megérthető legeslegtisztább eredeti nevét, a szellemi teljes önmagunk földi megnyilvánításán keresztül mindenki számára megérthetően ismertté és elismertté. A földön ez tudomásunk szerint egészen a mai időkig egyedül csak Jézusnak sikerült. Ő ugyanis fizikai szemek láttára is átszellemült, vagyis Ő valóban önmaga által valósította meg az emberek számára az önmagát az „írások szerint” egyszerűen csak „VAGYOK”-nak elnevező Isten-Atyánkat. Jézus tehát önmaga személyén és cselekedetein keresztül igyekezett az emberek számára megismerhetővé

tenni Istent, de sajnos az adott korban általa végzett Isten-megismertetést szemmel is jól látható, füllel is jól hallható mivolta ellenére nem csak akkor, hanem még máig sem sokan értették meg.

A „legyen meg a te akaratod” kezdetű sor azt igyekszik a leghitelesebben kifejezni, hogy arra kérjük Istent, hogy itt és MOST, tehát már a kimondás pillanatában teremtsen meg annak a számunkra eddig megélténél, megismerténél valóban létezhető igazán jobb, gyönyörűsegeesebb és igazán örök világnak már ne csak a lehetőségét, hanem az igaz valóságát is, amelyben a továbbiakban elsősorban és teljes mértékben egyedül már csak az Ő akarat, hatalma és uralma érvényesül. Többé tehát ne legyen e síkon sem, hogy a földi atyáinktól örökölt hibáink, jelenleg is tartó tévelygéseink, és mások általi újabb félrevezetéseink miatt a magunk fölött vágyott, Isten kegyelméből bizonyos ideig engedélyezett emberi uralmunk továbbra is érvényesüljön a Róla való nem elégséges tudásunk miatt megerősödött, Tőle egyre jobban elforduló akaratunknak megfelelően. A kérésünk így egyúttal arra is irányul, hogy legyünk végre újra egy akaraton Istennel, tehát úgy legyen minden, ahogyan azt Ő akarja, ne pedig úgy legyen, ahogyan azt mi Tőle eltévelyedett emberek akarjuk. Jézus is ugyanezt kérte Istentől a Getszemáni kertben.

A rá fontossága miatt közvetlenül következő „mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma” sorban írt szimbolikus jelentésű kenyérnek pedig, ahogyan egykoron Jézus is megmondta (és meg is mutatta), nem csak úgy van jelentősége, mint a kenyérnek, amit megfoghatunk és megehetünk, hanem e szóban elsősorban a kézzel megfoghatatlan szellemi kenyerünknek van leginkább, és lehangsúlyosabban jelentése és jelentősége. E számunkra földi eledelünkénél is fontosabb kenyér, az Igaz Istenről szóló igaz ismeretről Tőle magától megkapható, naponként érdem szerint közvetlenül, vagy a kialakult érdemtelenységünk miatt a többség számára mára inkább már csak közvetetten magához vehető, vagyis Istentől bizonyos mértékig megengedetten közvetlen vagy közvetett úton elsajátítható (időtlen, kortalan tudatunkba akaratunk szerint akár örökre is befogadható) szellemi információkat jelenti. A könyörgés tehát egyben az értük való könyörgést is magában foglalja.

A fordításokból eredően a „ne vígy minket a kísértésbe” kérésünk is könnyen félreérthető, ugyanis Isten soha nem személyesen maga visz bennünket a kísértésbe. Ilyet Isten a végtelen mennyiségű, örökérvényű és kizárólagos jóságából fakadóan soha nem is tenne meg egyetlenegy teremtményével sem. A kísértésbe, a kételkedésbe, a „bizony”-talanságba mindig tehát csak valaki más által, vagy mással együtt mi magunktól megyünk, esetleg „esünk”, tehát ha mi is akarjuk, ha úgy „határozzunk”, vagyis ha a kétségeink, nem pedig a már meglévő tudásunk szerint határozzuk meg a következő illetve eljövendő cselekedeteinket. Kísértésbe pedig más vagy mások egyedül csak szellemileg „vihetnek” bennünket, de akár vihetünk mi magunk is kísértésbe másokat, és persze önmagunktól, önszántunkból is képesek vagyunk kételkedésbe esni. Kísérteni valójában tehát annyi, mint valakit hitében, vagyis az addigi szilárd meggyőződése szerinti elkötelezettségében, illetve annak további helyes irányában megingatni, hogy azzal az illetővel más érdek vagy érdekcsoport szolgálatába lehessen állítani.

Az eredetileg mindig szellemi kísértést pedig fizikailag, ha kezdetben még csak szavakkal is, de már mi magunk egyénenként valósítjuk meg, tehát a kimondást (ami itt a földön már eleve tettnek minősül) követően már mi magunk vesszük azt a saját cselekedeteink által véghez. Jézus is, mint kísértésekor elsősorban még földi ember az Isten ellen lázadó szellemteremtmény által, nem pedig közvetlenül Isten által lett megkísértve a földön. Az ördög Őt is csak szellemileg „vitte” illetve vihette fel a magas hegyre, mely magaslat már eleve nem is lehetett földi hegy, mivel a földön az egyszerű logika szerint sem létezhet olyan anyagi hegy, amelyről a föld összes országa egyszerre látható lenne. Itt az igazi kérésünk tehát valójában arra irányul, hogy Isten ne engedje tovább, hogy az önző vágyaink kísérthessenek bennünket a tárgyaiknak testünk általi mindenároni anyagi megvalósítására.

A következő végső, de számunkra mégis a legnagyobb jelentőséggel bíró rimánkodásunk viszont már teljesen egyértelmű. Abban ugyanis már konkrétan azért esedezünk, hogy Isten attól a sok felhalmozott fizikai vagy fizikailag érzékelhető rossztól, gonosztól szabadítson meg bennünket, ami ide a földre közvetlenül már nem az Ő keze, hanem a mi szavaink, illetve kezeink által lett megteremtve, azaz megvalósítva. A rossz, gonosz személyeket és dolgokat ugyanis már mi saját magunk teremtettük, mi emberek szültük meg, illetve hoztuk tárgyként létre az Isten örökké egyetemes jóságától való, egyesek részéről mára már szinte teljes mértékű elfordulásunknak köszönhetően. E jótól általunk elkülönített rosszat, a gonoszt, tehát már a legelső kimondásával is mi magunk emberek hoztuk és hozzuk folyamatosan létre ide a földre. A „kimondottan” negatívumokról való ismeretünk pedig a megszületésünket követően az evilágra ráébredő tudatainkban fokozatosan terjed el a felnövekedésünk során. A szüleinknél, nevelőinknél, tanítóinknál sajnos még mindig örökletes úton fennmaradó tudatlanságukból fakadó, egyre gyarapodó és erősödő félrevezetések okozta saját, vagy mások által sugallt kételkedések tudatunkban való felmerülése, annak előterébe, majd onnan pedig a külvilágba való kikerülése miatt terjed tehát el a rosszról, gonosztól való ismeret. Ha tehát a földi kezdetektől fogva az ember fülein keresztül tudatába befogadott, és attól fogva már a saját magáéként kezelt, vagy hatására önmaga keltette újabb kételkedő gondolatnak maga általi kimondásával, illetve mások általi kimondatásával senki emberfia nem ismerte volna meg a gonosz vagy a rossz fogalmát, akkor az semmilyen formában nem létezhetne a jelen fizikai világunkban sem. Az igazság tehát az, hogy ezen földi, általunk kifejezetten negatív személyeket, vagy hibás meggyőződésünkből kimondottan rossznak tartott anyagi dolgokat, szavakat, egyedül csak mi, magunkat a tévhitek miatt elsősorban szintén csak földinek, csak anyaginak, és nem pedig szelleminek tartó emberek keltettük, keltjük és kelthetjük itt életre. Azért kelhetnek itt életre, mert azok a kimondásukkal, mint Isten által teljesített kívánságaink bizonyos mértékig és ideig Istennek irántunk való, általunk ki nem érdemelt kedvességéből fakadóan „élvezetül”, avagy ezek inkább már csak tanulságul szolgáló használatra megengedettek lesznek. Ez azt jelenti, hogy Isten által e valóságban ideiglenes létjogosultságot nyernek, tehát ha tudati fejlődésünk érdekében Isten által is szükségesnek találtnak, akkor részéről néha akár még azonnal is megadatnak nekünk.

Az eredeti világunkból az igazi „kísértésbe”, tehát magába e elsősorban fizikai földön való életbe Isten nem úgy vitt bele bennünket az ehhez képest számunkra most már mennyországot jelentő paradicsomi életből, hanem a szabad akaratunknak megfelelően engedett el ide bennünket, s mintegy úgy „estünk” bele ebbe a létbe. Azért engedett át, és enged vagy küld át legalább egyszer Isten bennünket e látszatvalóságba, hogy szabadon választhassunk, melyik uralom is a jobb számunkra: az időkig, ideig, vagy óráig, esetenként pedig percekig, másodpercekig tartó, Tőle önkezünkbe szabad akaratunknál fogva átvett uralom, avagy az örökké valóságos, fizikailag időtlen, teljesen szenvedésmentes, gyönyörűségesteni uralom.

Éppen maguk az önmagunktól eredő kételkedéseink azok, amelyek leginkább utat nyitnak a negatív szellemi befolyások, ártó szellemi erők számára, amelyek arról igyekeznek bennünket meggyőzni, hogy nekünk teljesen egyedül, önállóan kell cselekednünk, hogy megkapjunk mindent, amire csak vágyunk. Az igazság pedig az, hogy ha még tudatosan nem is tudunk róla, akkor is úgy van, hogy Isten akarata nélkül nem hogy az élet, de abban számunkra semmiféle eszme illetve dolog nem érhető el, így tehát semmilyen tárgy sem kapható meg, és még csak egy szó sem mondható ki, bármennyire is vágyódunk rá. Ezért kellene kivétel nélkül mindenért hangosan is hálát adnunk Istennek. A régebbi korokban élt jó emberek még megtették ezt, és jóval nyugalmasabban, és hosszabb ideig is éltek. Mi igazán talán már nem is akarjuk, hogy a magunknak magunk okozta szenvedéseink 70-80 életévnél tovább tartsanak.

A jelenlegi gonosz, rossz, amitől kérjük Istent, hogy szabadítson meg bennünket, az tehát egyedül rajtunk keresztül, mégpedig a saját kételkedő gondolataink által, nem pedig Isten által

lett jelen a valóságunkban. A „rossz” mint ahogyan minden más jó fogalom ugyanis nekünk földi embereknek Isten irányunkban érzett végtelen szeretetéből és jóságából fakadóan már a kimondása pillanatában, mint közvetlenül teljesülő kívánságunkként valósul meg a világunkban. Az evilágban ugyanis egyedül a szó az, ami úgy tűnik, hogy kedvünk szerint akár azonnal is manifesztálódhat. A szintén csak egyedül magunk által választható rossz tehát az eredeti kívánsághoz kapcsolódó mindjobban megismerésére, majd megismert állapotában történő megnyilvánítására ösztökélő mégtovábbi saját, vagy mástól eredő gondolatok illetve szavak eredményezte hatásos testi közreműködésünk révén, Isten akaratával egyezően már még a közvetlen testieknél is látványosabb fizikai cselekedetekként, illetve történéseként is megvalósulhat a világunkban.

A valóban létezhető legrosszabb dolog pedig az, hogy itt az egész fizikai szférában a gonosz ezúton akár még önmaga teljes teljességében is képes lenne megnyilvánulni, ha Isten ezt megengedné, akkor tehát akár még hosszabb ideig is. (Hála Istennek, hogy ezt az időt rövidnek ígérte meg a jó akaratú emberekre való tekintettel.)

Az Isten igaz ismeretében alig csökkenő tudatlanságunk, és a Tőle való egyre jobban eltévelyedésünk miatt, az Isten által bizonyos mértékig és ideig tanulás céljából mégiscsak megengedett, mára egyesek részéről azonban talán már még Istennél is jobban megismert negatívum (úgy is mint személyes erő, és úgy is mint alaptörekvésénél fogva egyre jobban megnyilvánulni vágyó fizikai energia) szellemi részleteiben továbbra is folyamatosan szivárogozik le a világunkba, ahol már a közvetlenül általunk elvégezhető, és eddig szorgalmasan el is végzett valóságossá tétele révén immár anyagilag is itt lakozhat közöttünk. Ha egyáltalán még lehetséges, akkor jobb lenne elkerülni a gonosz remélhetőleg egyenlőre még csak földi méreteiben végrehajtandó kiteljesedési próbálkozásához szükséges, mára már talán csak kisebbik, Isten mellett még mindig visszatartott, fizikailag még soha meg nem nyilvánult részének Isten általi földre való levettetését.

Egyenlőre még, mint földön élők, vagyis az anyagi dolgokkal együtt Isten alkotásaiként étellel illetve élve létezők, az általa megszabott testi halállal, azaz fizikai megsemmisüléssel behatárolt ideig szinte teljes szabadsággal rendelkezünk. Ezért a kapott szabad akaratunk szerint az itteni látszatnak megfelelően akár önállóan, egymagunkban, tehát mintegy egymagában is megteremthetjük, azaz megvalósíthatjuk itt a földön a gonoszt. Éppen úgy tehát, ahogyan Jézus is egymagán keresztül valósította meg a Jó Istent.

Kétség tehát nem férhet hozzá, hogy egyedül csak ebben a fizikai érzékszervvel látható, és más egyéb anyagi módon is érzékelhető szférában valósítható meg a rossznak a jótól szabad akarat szerint való akár teljes elkülönítése is. Csak e fizikai dimenzióban lehetséges tehát az Isten országában elválaszthatatlan harmonikus egységet képező jónak és rossznak egymástól való különállóságú állapotában történő megtapasztalása, illetve bizonyos szintű megismerése. Az erre vágyó tudataink számára Isten az általa korábban egyszerűen csak az élvezet, gyönyör és mámoros boldogság céljára biztosított, az igaz valóságában már örökérvényű valóságot nyert paradicsomi szellemi-fizikai létezéshez mérten, egy mégújabbyszerűen illuzionált anyagi alapúnak tűnő, tehát elsősorban már fizikai, mintsem szellemi létérzetet jelentő földi életet hozott létre magában a teremtető képzeletével. Egy mégújabb, elsősorban anyagi alapú látszatú földi dimenziót alkotott tehát meg, melyben már nem csak az itteni természetben, hanem magában az anyagban, anyagi testben is benne való élés útján akartuk és vágytuk Istennek legteljesebb tökéletességét jelentő mindenbeni abszolútságát mindjobban megismerni, majd az itteni nézőpontból történő megismerése által Őt itt Jézushoz hasonlóan a teljes önmagunkon keresztül megnyilvánítani. Ezen eredetileg helyes törekvésünk legnagyobb hibája az volt, hogy mi figyelmünket Istenről és a Vele közös eredeti valóságunktól mindinkább elfordítottuk. Emiatt azonban Tőle egyre inkább elkülönülő földi emberré váltunk, vagyis az addigi elsősorban szellemiségünkben szabad akaratunknak megfelelően elanyagiasodott emberek letértünk Isten fizikai szempontból is lehetséges megismerésének

általa eredetileg teljesen szabadnak eltervezett, de mára a mégtovábbi tévelygéseink miatt talán már mégújabb fizikai korlátokkal (mint születés, halál, majd az elérhető életéveink számának fokozatos csökkentése) módosított, helyes irányba visszaterelő útvjáról is. Az történt ugyanis, hogy az emberek feletti hatalom és az anyagi javak egyénileg, vagy akár kisebb emberi csoportokként is megszerezhető, mindtöbb mennyiségben és mindjobb minőségben történő birtoklási lehetőségének itt a földön már előre is mámort okozó élvezete miatt, fokozatosan elfordultunk Isten fizikai nézőpontból is elérhető megismerését és megnyilvánítását velünk közösen megcélzó eredeti akaratától, s azzal együtt magától az Igaz Istentől is. Bármennyire is szomorú, el kell ismernünk, hogy ezen a világon látszólag többnyire már csak a pénz és az emberi hatalom uralkodik Isten helyett.

Istentől tehát imánk utolsó sorában valójában azt kérjük, hogy mindattól a rossztól és gonosztól, amit ide a földre előbbi hibáink miatt fizikailag létrehoztunk, most már bármi áron is, de szabadítson meg bennünket.

Végül az alázattal teli imádati fohászunkat záró „ámen” szó pedig azt fejezi ki, hogy az Igaz Istenbe vetett állhatatos és rendíthetetlen, azaz sziklaszilárd hitünkkel és bizalmunkkal erősítünk meg minden ezen imánkba befoglaltakat, vagyis, hogy valóban őszinte alázattal azt akarjuk, hogy minden már most, amikor kimondjuk úgy legyen, ahogyan ezt az igaz, és minden körülmények között Hozzá hűséges szívünköl kérjük. Ámen, úgy legyen!

A „MIATYÁNK” IMÁNK MÁSKÉPPEN

Mindenséget átható Teremtő Atyánk-Anyánk, aki a fizikai tudatállapotú számunkra láthatatlan mennyekben lakozol.

Szívből vágyjuk, hogy váljon előttünk tisztán megérthetővé a Te „Szent” neved.

Jöjjön el itt a földön is az egyedül a Te legfelsőbb hatalmadon alapuló uralkodásod.

Legyen minden a Te akaratod, a Te vágyaid szerint.

Úgy legyen minden, miképpen a felülmúlhatatlan értelmed fényétől örökké tisztán ragyogó eredeti mennyei valóságodban van.

Éppen úgy legyen tehát itt a földön is, ahogyan az minden, eredeti világodtól ugyan más és más képű, más formátumú, de annak ellenére Veled mégis egylényegű, örökké fennmaradó antianyagi dimenzióidban van.

Kérünk Téged, hogy minden nap add meg nekünk a teljes megismerésedhez és elérhetésedhez szükséges testi, még inkább azonban a lelki táplálékainkat,

És bocsásd meg a mi vétkeinket, közöttük a legnagyobbat, a Tőled való eltévelyedésünket.

Kérünk Téged, oldozd ki eddigi tudatlanságunk okozta hibáink szálait, hogy mi is eloldozhassuk azokat a kötelékeket, melyekkel másokat megkötve, elsősorban önmagunktól való függőségben tartunk, és hogy mi is megbocsáthassunk mindazoknak, akik bennünket viszont ugyanígy fogva tartanak.

Kérünk Téged, ne engedd meg nekünk, ne tedd lehetővé, hogy folyton csak az önző, helytelen vágyaink, a mindig elsődlegesen felmerülő önös kívánságaink bennünket mintegy állandóan kísértve, a mindenároni tárgyi (fizikai) megvalósításukra is ösztökélhessenek.

Kérünk Téged, hogy a Tőled való elfordulásunk, a Hozzád való engedetlenségünk miatt a földön már közvetlenül saját magunk által megvalósított rossztól, gonosztól, minden ide létrehozott ártó negatívumtól tégy szabaddá, szabadíts meg bennünket!

Igaz szívvel kijelentjük, hogy egyedül Tiéd a minden láthatatlannal és láthatóval együttesen teljes, egyetlen harmonikus egységet képező mindenség világa, a valóban teljes valóság, és a fölötte egyedül csak általad birtokolható abszolút szuverén hatalom, és annak mindent felülmúló dicsősége mindörökkön örökké!

Ámen! Bizony, mindig így legyen!

Mindezeket egész lényünkkel, és az Irántad való rendíthetetlen hitünk nyílt megvallásával és vállalásával, a Benned való sziklaszilárd bizalmunkkal megerősítjük, mert csak ezúton érhetjük el a Te vágyaddal egyező, azonban a Rólad való tudatlanságunk miatt tudatunkban egyenlőre még elrejtőzködő igazi célunkat : a Menny és a Föld egyesítését.

Írányítsuk hát mindannyian együtt a vágyainkat a láthatónak a láthatatlannal való újbóli egyesítésére, teljesítsük végre Istennel közös magasztos célunkat: Egyesítsük Mennyet és a Földet (!), és akkor remélhetőleg meglátjuk majd, hogy a Valóságos Istenben igaz valóságot nyert, Életet, Békességet, Szeretetet, Igazságot és Igazságosságot is önmagába befoglaló Krisztus fejedelmünk, az Istennel való, attól kezdve már örökre elválaszthatatlan egységét mintegy megújulva leképező szellemi Napunk képében mindörökre velünk lesz.

Ámen! Úgy legyen!

IMÁINK LÉNYEGE ÉS EREDMÉNYE

Azért kell imádkoznunk, hogy a szellemi tudatunk (lelkünk) mihamarabb visszajuthasson a földi durvánál jóval finomabb lelki, majd a tiszta lelkit követő mégtisztább szellemi, vagyis az eredeti állapotába. Imádkozzunk tehát, hogy minél gyorsabban fel illetve visszaemelkedhessünk az eredetünk helyére, azaz a felhőtlen szabadságunk örömteljes állapotába.

A hála bármiféle szintű megnyilvánulása, vagy kinyilvánítása már imádkozásnak minősül, ahogyan a létezés illetve az élet (Isten és Jézus) egészének a jelen tudatállapotunkat tükröző földi fizikai életünkben is való szüntelen szolgálata is egy állandó, szakadatlan imádkozás.

Az itteni nézőpontunkból nézve tökéletesre csak fokozatosan kitisztuló szellemi szférában a lelki (szellemi tudatként való) fejlődést szolgáló tanulás elsősorban már csak megfigyelésen alapul, persze ott is minden tudatszinten vannak tanítók. Ők a Bibliából jól ismert „magyarázó angyalok”, akik a tanítói (papi) feladatot választották maguknak az adott tudatszint elérését követően, vagy ott egyszerűen csak a magasabb szintekről alászállva önzetlenül végzik bizonyos ideig a tanítást. Ezzel a munkájukkal minden más létezőt egyszerre csoportosan és egyenként, azaz egyéenként is kívánnak segíteni az Istenről, a Létezés és Élet „szent”-ségéről, azaz a Lét tisztaságáról szóló tudásban való, az esetleges korábbi kisebb-nagyobb bukásaik ellenére is mindig csak folyamatos lehetőségű előrehaladásukban.

A földön a jelenleg rendelkezésünkre álló, Isten által Noé óta újólag megszabott idő, a 70-80 évet jelentő földi életéveink miatt talán már egyre kevesebb időnk jut a mindenség dolgainak teljes tökéletes mértékű, Isten igazságán alapuló tanulmányozására és megértésére. Az igazság azonban az, hogy egy bizonyos idő óta elsősorban inkább már csak a testünk dolgaival, fizikai kíváncsival vagyunk elfoglalva. Sajnos az emberek többsége emiatt elsősorban (és többnyire is) az anyagi dolgai végett imádkozik, holott a felemelkedéséhez az anyagiaknál szükségesebb szellemi eledelért, a tiszta értelmű szellemi ismeretekért, a tiszta szellemi tudásért való könyörgés sokkal de sokkal fontosabb lenne.

Megcáfолhatatlan igazság, hogy Isten teljes megértése kétségtelenül felváltja a fölösleges érzelmességet, amennyiben mindenkit és mindent egyaránt, mintegy egyforma kis Istenfiakként szeretünk. A majd tökéletes e földi nézőpontbeli megértést eredményező megismeréshez tehát már az is elég lenne, ha minden látható és nem látható létezőt egyaránt, minden különösebb megkülönböztetés nélkül egyszerűen csak szeretnénk, és elfogadnánk úgy, ahogyan ő vagy az van. Elfogadnánk tehát feltétel nélkül a másikat, és soha nem próbálnánk meg megváltoztatni, soha nem akarnánk magunkhoz teljesen hasonlóvá átalakítani, és soha még csak gondolatban sem vágynánk a saját önző akaratumk bármilyen szintű megvalósítását magunk helyett a másikkal elvégeztetni, vagyis akaratumkat akaratával ellentétben rákényszeríteni, de vele akár csak ütköztetni is. Csupán csak ennyi lenne a földi nyugodt, békés, örömteli boldogságunk, a szenvedésmentességünk ára, azonban úgy néz ki, hogy ezt az árat, ezt az áldozatot egyenlőre még csak nagyon kevesen vagyunk képesek megadni illetve meghozni a felhőtlen boldogságunkért.

Isten dimenziói, a mennyei birodalmak a „mentális víz”, vagyis az Isten akarata által elködösített vagy elhomályosított tiszta értelem „testével” (mely a jelen fizikai nézőpontunkból sötétségnek tűnik), egy tudati-belsőleg fátyolként, gátként vagy szakadékként érzékelhető valamivel, szimbolikusan kifejezve pedig a feledés mindig lebegő fátyolával, vagy a feledés folyóvízével („Léthe folyamával”) vannak egymástól elválasztva, egységnyi részekre felosztva.

Istenhez viszonyítva minél alacsonyabb, minél durvább az általunk eredetileg tiszta szellemi tudatok által mindig szabadon választott és megélt dimenzióbeli tudatszint, annál magasabb a föltte elhelyezkedő magasabbrendű tudatszinttől elválasztó „vízfűgöny”, illetve annál vastagabb a feledés fátyla, vagy annál szélesebb a feledés állandó mozgásban lévő

(örvénylő) szellemi folyóvize. Ha belegondolunk, akkor a tiszta vizű tenger mélyére, fenekére sem látunk le, csak homályt illetve sötétséget látunk helyette.

A testi halálunkon kívül azonban az itt a földön megszerzett, vagyis Istentől közvetve vagy közvetlenül érdemeink szerint megkapott kellő tudásunk, vagy a már igen nagy áldozatot követelő, mindenkit, az egész emberiséget, és vele együtt közvetetten minden más létezőt is csak pozitívan érintő cselekedeteink alapján kiérdemelten a legmagasabb szintű tudati hatalmak segítsége, azoknak ezen előbbi érdemeink miatti magávalragadása, magukhoz, illetve általuk magához Istenhez való felemelése („felkarolása”), esetleg egyenesen Isten általi magához való felemelés útján akár még a halált mellőzve is átjuthatunk a hozzánk most legközelebb eső legszélesebb „szakadékon”. Ilyenkor kezdetben inkább már lelkebb mintsem fizikai, majd a tisztán lelkit követő mindinkább tisztább szellemi birodalmakba is felkerülhetünk, persze mindig csak az Igaz Isten egyetértésével. Minél jobbak tehát a földi cselekedeteink, annál emelkedettebb (magasabb) szintű tudati birodalmába kerülhetünk Istennek. Jézus önfeláldozó halálával Isten legközvetlenebb szintjére, Jahve minden alárendeltje fölötti társuralkodói szintre került fel, vagyis Atyja felemelte korábbi tartózkodási tudatszintjéről az Ő saját tulajdonú szintjére. (Az Igazsággal is egy Istent az Ő isteni felsége szintjén, vagyis nyíltan, tisztán és őszintén képviselő Jézus tehát már sokkal inkább nevezhető „Öszentségének”, mintsem a világi pápa!) Jézusnak az Isten jobbán való helyet foglalása pedig azt fejezi ki, hogy az Igaz Istennel azért még mindig nem vált abszolút tökéletesen egyenértékűvé, hanem Neki csak az igen sokat jelentő jobbjavá, azaz „szent lelkévé” vált. Jézus imája Istennél tehát meghallgatásra talált! A mi imáinknak is lassan már el kellene érniük egy bizonyos szintet, hogy azok eredményeképpen, még ha kezdetben csak pillanatokra is, de újra együtt járassunk Istennel. Hogy tehát néha-néha egy-egy pillanatra mi is melléje, a „jobbára” kerülhessünk, ahonnan Ő már közvetítők nélkül is meghallja a beszédünket, ahhoz az életünkben legalább annyi jót kellene tennünk, és legalább olyan őszintén kellene Hozzá fohászkodnunk, és pedig sohasem elsősorban magunk miatt, vagyis mindig önzetlenül és minden feltétel nélkül, mint ahogyan azt Jézus a személyes példájával megmutatta nekünk. Ha jól megfigyeljük Jézus beszédeit, akkor belőlük még azt is észrevehetjük, hogy Jézus a maga, és a „dolgai” anyagi mivoltával mindig csak másodsorban gondolt, vagyis ha tehetett, akkor a tárgyi dolgokat, azokba tehát beleértve a testét is, csak az Istennek, és Isten szellemi dolgainak mind tökéletesebb megfigyelhetősége és megértése érdekében használta.

Jézustól tudjuk azt is, hogy a „tudati tiszta menny-ország”, illetve az alatta elhelyezkedő mennyek szintjei gyakorlatilag a gondolatokon alapuló jelen fizikai világunknak felfelé ívelő magasabbrendű folytatásai, nem pedig valamiféle Földtől elérhetetlen távolságban elhelyezkedő birodalom.

Isten igazi „országát” számunkra Jézus után talán Pál apostol határozta meg a legjobban megérthetően a Rómabeliekhez írt levelében (14:17) : „Mert Isten országa nem evés, nem ivás, hanem igazság, békesség és a Szent Lélek által való öröm.” Mindez azt jelenti, hogy a mennyekben nincsen semmi fizikai dolog, de igazán mégiscsak ott „igaz” (valóságos) minden, ott nincsen semmi ellentét, ott örök a béke, a békesség, és egyedül csak ott adatik meg a csak a tiszta tudat által igazán és szüntelenül élvezhető örök létezés öröme.

Az ember a „mennyben” mindig is azokon a helyeken, azokon a tudatszinteken vagy Istenről való igaz tudás azon szintjein fog lakozni, amelyet a mindenkori lelki fejlődése során kiérdemel. Jézus maga is sokszor kijelentette, hogy a mennyben számtalan sok lakóhely van.

A hozzánk mérten már valóban teljes lélek (a tiszta, anyaggal többé már nem szennyezett „kerek egész” szellemi tudat) tulajdonképpen a fizikailag még valamelyest hallható csöndben lakik. Olyan harmóniával teli csöndben, mint amelyet az ember még az üres templomokban is sajnos egyenlőre még csak néha érez. Keressük meg ezt a csendet a saját templomunkban,

azaz a testünkben is, és meglátjuk, hogy minden imánk attól kezdődően már meghallgatásra talál Istennél!

LUCIFER BIRODALMA

A „LÉNYEG”-től, Istentől kiindulva, és a róluk való eszmélkedés során és után is Hozzá visszakanyarodva, az angyaloknak három fő, de valószínűleg közöttük rengeteg átmeneti birodalma van. A legelső fő birodalom az Atyaisten örök birodalma, az erő (akarat), a láthatatlan tűz, az örök fennmaradásra törekvő vágy, a teremtmény értelem, a „Lényeg” birodalma, mely az isteni természet (a legfőbb isteni tulajdonságok) tiszta megjelenítésére szolgál.

A második birodalom a fény birodalma, mely a láthatóvá illetve nyilvánvalóvá tevő fény melegségének (mely fény azonos a szeretettel is) lényegében áll fenn az örök természetben belül. Ez a hely valójában a szintiszta teremtés színtere, és emiatt ez a legszentebb tartománya („fenntartása”) Istennek. Azért a legszentebb, mert megteremtés nélkül nem lehetne semmi sem, ami az első birodalomban örökérvénnyel, a többi birodalomfajtában pedig öröknek tűnő, esetenként tehát igen hosszú, ámde mégiscsak ideiglenes ideig van, azaz végesen létezik vagy él.

A harmadik birodalom azonban inkább már csak sajátos, mintsem saját énnel rendelkező birodalma Istennek. E természet sajátosságossá, öntudatossá, a maga részéről önrendelkezővé vált a viszont már valóban saját, eredeti akaratából, mely szabad akarat az ő esetében is tehát a Lényegtől, az egyetlen Istentől származik. Emiatt ebben a birodalomban a tehát eredetileg szintén isteni természet véres harcokban végződő, fizikailag is manifesztálódó játékot játszik a benne egymással ellenkezni is képes tulajdonságokkal. Ezt azért teheti meg, mert az eredetileg egymással harmóniában álló isteni tulajdonságok ott (azaz itt) egymással ellenkező szélsőségekként is megnyilvánulhatnak. Ez a birodalom, mellyel igazán már a benne élő angyalok sem bírnak, egy részével az Isten fantáziája által elképzelhetővé tett, és lehetséges (csak látszatvalóságú) dologként megalkotott sötétség (lényegében mindezen előbbi és következő dolgokról való tudatlanság) középpontjaként, az Istentől való kizárólagos függőségben nyilvánul meg. Létezése tehát elsősorban Isten függvénye, vagyis egyedül csak Isten személyétől függ a fennmaradásának ideje. Ennek ellenére valamennyi saját természetes fénnel, azaz inkább csak sajátos fénnel rendelkezik, mely kifejezés teljes tökéletesen önállóan csak tűnő, felszínes értelmet takar. A benne létező vagy élő teremtmények a saját akaratuk szerint sajátjukénak hitt értelemmel is rendelkeznek. Helyesebben kifejezve csak bírhatnak vele azaz birtokolhatják azt, mint egyféle szintén isteni adományt, melyről tehát nem tudják vagy nem akarják elhinni, hogy az is isteni adomány. (Pedig az értelemnek eredete egyedül csak Istenre vezethető vissza. Az értelem az élethez hasonlóan ugyanis még az ember esetében is csak esetlegesen továbbadható, embertől tehát semmiképpen nem származtatható. Viszont az ember számára nagyon is használható, ugyanis képes vele alkotni, azaz akár szellemileg, akár fizikailag teremteni.)

Mintájára a benne ellentétesen is megjelenülhető dolgoknak, a szabad akarat adta lehetőségénél fogva ez a birodalom, mint ahogyan azt magunk is érzékelhetjük, maga is két világbirodalomra osztotta fel magát. Ez a két világ így lett a korábban egységes, egymással, és a másik két fő birodalommal is egyaránt harmonikus világból a fantázia világos és sötét, lényegében tehát „kettős” birodalma illetve világa.

Az Isten képzelete (fantáziája) alkotta központja révén azonban ez a 'kettős világ' is rendelkezik a felvillanás képességével, mely értelmi fényvillanás alatt átváltozás illetve átalakulás (transzmutáció) benne önállóan is létrejöhet. A teremtmények tehát ebben a tartományban is képesek magukat más formákba átváltoztatni, főképpen a világostól teljesen különvált sötét részében. A sötét részben létezők részéről indított változásokat azonban az elsődleges és ezért igaz természetben létezők, de a „világosságban” élők is hamis mágának nevezik. Ebbe a sötét birodalomba a szabad akaratánál fogva lépett bele, majd azonosult is vele az általunk Luciferként ismert egykori angyalfejedeleme, elhagyván az igazi, a lényegi

birodalmat. A sötét birodalomrésszel való azonosulásától kezdve és révén rendelkezik tehát az ottani felvillanás lehetőségének véghezvihetőségével illetve megvalósításával.

Ezt a sötét országot azért nevezik pokolnak, vagy föld alatti mélységek, kutak, üregek birodalmának, mert bennük mintegy a korábbi önmaga alá süllyedt önmagának központjában lakozik Lucifer.

Isten a képzeletébéli, azaz csak a fantáziája által megalkotott, a maga lényegi valóságos központjával ellentétes központját, a tehát nem igazán valós, hanem csak lehetséges viszonyítási pontját tette tehát magáévá Lucifer. Éppen úgy tehát, mint ahogyan mi emberek is a magunkévá tehetjük mások elképzeléseit, ideáit, és magunkénak vallhatjuk, magunkénak tulajdoníthatjuk azokat, vagy közülük akár csak egyet is. Mi magunk is ugyanígy tesszük magunkévá még a testeinket is, csak a saját akaratunkból nem veszünk tudomást róla. Nos, Lucifer is valahogy így lehetett, illetve nagyon is elképzelhetően még mindig így van ezzel. Ő azonban elsősorban inkább már csak a vélt hatalmával van így, melyet Istentől irigyelt el.

Mivel ez a központ ellentétben Isten központjával nem igazán valóságos, hanem Isten fantáziájának csak egy szüleménye a többi közül, csak hamis azaz mesterkélt fénnel rendelkezhet. E mesterséges fény, vagyis csak művi, mesterkélt, tettetett vagy látszólagos értelem pedig nem a lényegi dolgok örök fenntartására, hanem az építést követő rombolást követő újjáépítés, majd megint csak rombolás körforgására tüzel a saját akaratukból benne létező és élő teremtmények vágyát. Ebben a szétvált állapotú világban azonban a teremtet forma soha nem lehet maradandó, különösen a sötét, csak szellemileg megnyilvánulható részében. Ott ugyanis mihelyt a forma vagy alak kiformalódik, az azt egységbe összefogó tiszta értelem hiányában már hamarosan szét is törik, darabokra hullik, és mindjárt egy mássikká kényszerül azt a benne élő tudat átváltoztatni. Ezt a sötét birodalmat „lakóhelyül” választó teremtmények (éntudatok) azonban a külső világban, a világosságban is képesek formákat, alakzatokat, jelenségeket (de nem valós jelenéseket, mert az csak a tiszta isteni természetnek a privilégiuma!) létrehozni, többnyire azonban csak az ott élők segítségével, akiktől ahhoz megnyilvánító hatalmat, vagyis tiszta értelemet nyernek. Igaz ott sem sokáig fennmaradó formákat hozhatnak csak létre, de a már megvalósult (már meglévő) formákra „rászállva”, illetve bennük belül észrevétlenül elrejtőzve, mintegy velük együtt hozhatják létre, illetve velük hajtják végre maguk helyett az általuk kivitelezésre (megvalósításra) szánt sötét dolgaikat, avagy cselekedeteiket. Tulajdonképpen ez tehát a sötét értelemben vett „megszállás”, illetve káros befolyásolás.

Ezen nyugodtan mondhatni, hogy ördögi teremtmények (lényegileg tehát „DÖG”-lött, azaz az egykori fényességükben már halott „ÖR”-angyalok, vagyis még a magyar nyelvi szójáték szerint is „ör-dögök”), a maguk választotta jelen állapotukban tulajdonképpen már csak „a fantázia sötét szellemei”, képesek tehát az általunk is jól ismert négy elembe, azok bármely kombinációjába beleköltözni, és bennük akár huzamosabb ideig lakni is, és az azokéhoz hozzáadódó erejükkel azokat túlzottan hatékonyabbá tenni is. Viszont azoknak elutasításakor illetve természetszerű vagy erőszakos elmúlásakor törvényszerűen vissza kell költözniük a sötétség birodalmába.

A Nap külső, sötétség ellen ható fénye, és a víz, azaz a lényegében az Isten által mesterkéltté tett értelem létezése nélkül ez a sötét birodalom minden tudati teremtmény részére nyilvánvalóvá válna, így azonban csak a benne létezők avagy élők számára létezik illetve látható. Létjogosultsága a fantázia sötét, de éppen így a világos világának is, azonban csak addig van, ameddig azt egyedül Isten úgy akarja, hogy azok létezzenek.

Ezen sötét árnybirodalom tagjai, mivel önakaratukból a valós isteni természet helyett annak részeivé váltak, már csak részeikkel és rejtetten vehetnek részt a külső világ, a világos világ formálásában. Ezért a maguk egészének további formálása és gyarapodása (a valamilyen szinten még tehát ott is lehetséges fejlődése) érdekében csak olyan növényekben, fákban, bokrokban, kövületekben és többnyire nehézfémekben ölthetnek magukra testet, illetve

olyanokba települhetnek bele, melyek tehát nem állandóan folyamatos fennmaradásúak, és az összetartó erő (tisztá értelem) hiányában egyáltalán nem bírják, nem állják az erős tüzet, de a tűznek még csak a fényét se.

Nagyobb részekkel, vagy ilyen rész-többedmagukkal azonban beköltözhetnek olyan teremtményekbe is, melyekben az illúzionálás, a képzelgés képessége, azaz a „hamis mágia” alkalmazási képessége, illetve annak kialakulásának lehetősége már megvan. Tehát elsősorban olyan egyénekbe költözhetnek bele, akik ha úgy akarják, akkor élni tudnak vele, vagyis képesek ezt a fajta mágiát gyakorlatilag is alkalmazni.

Nos, az olyan embereken keresztül, akik élnek is ezen képességükkel, és a mágiát nem csak a jó illetve helyes célra használják, hanem többnyire csak a rombolás - építés – rombolás körforgás gyakorlatát követik vele, nevezte Jézus is Lucifert az e világ fejedelmének.

Lucifer azért lett „bukott” angyal, mert a második birodalom, a fény-birodalom angyalai az illúzionált központtal való azonosulásával véghezvitt tettéért Isten helyett kitaszították maguk közül, hogy az ottmaradása esetén már csak az isteni, mindenkire egyaránt ható visszavonás erejéből gyűjthasson magának hamis fényt. Arra szorították tehát hogy attól fogva már csak azáltal élhessen, és abban lakozhasson a kedvére, míg rá nem ébred, hogy abban a fényben történő élve létezése csak még több feltétellel korlátozott lehet. Az a fajta létezése ráadásul pedig mindig csak feltételes lehet, amennyiben nem képes másoktól elvont energiákkal magát táplálni, melyek ott szintén mind végesek. Ott maradván tehát mindenképpen pusztulásra van ítélve, még akkor is, ha minden ottani feltételes és végesen létezőtől egyszer egyszerre is képes lenne elvonni az összes energiát az egyedüli önmaga számára. Ez viszont remélhetőleg már eleve kizárta tett lehetőség Isten részéről. Ez ugyanis egyedül csak Isten privilégiuma lehet és van is, mivel éppen emiatt megtámadhatatlan és egyedüli Isten szuverenitása.

Az egykori „fényangyal” bukásának oka tehát az volt, hogy az egészével való azonosulás révén a saját lényegi lényében, azaz a tudatos önmagán, az egyéni öntudata alapján, vagy az egy szem ősmagján keresztül egymaga nyilvánította meg fizikai szemekkel is láthatóan a fantázia egész világát. E tettéért lett tehát annak a sötét részébe száműzve, illetve annak is központjába mintegy leszögezve vagy lecövekelve. A „Mihály arkangyal legyőzi a sárkányt” című kép hűen szemlélteti ezt a (fény)dárdával a „földszintre” való leszorítást, vagyis a korábbi helyzeténél két hellyel lejjebbre történő kiutasítását az egykori angyalból lett „sárkányördögnek”. A ló a képen ugyanis éppen a köztes szintet (a középső birodalom, és a kettévált harmadik birodalom közötti szintet) szimbolizálja, a földhöz való szegezés pedig azt, hogy ezen helyzeténél fogva a „lázaónak” még a földön is korlátozott a tevékenységi lehetősége. Ez tehát azt jelenti, hogy a „lázaón” nyíltan a teljességében önerejéből sohasem lehet képes megjelenni, de még a teljessége legkisebb arányában sem, esetleg egyedül csak az arányszáma révén, ha azt Isten megengedi neki.

Tulajdonképpen mi emberek is ugyanezt a magunkon keresztüli megnyilvánítását tesszük illetve végezzük a fantázia világos világának, mint annak részeként abban egységben benne élők. Nekünk igazán azonban csak a közös, a mindnyájan egyként fellépő ellensúlyozás végett illene benne tevékenységet kifejtenuk, nem pedig a magunk egyéni javára kellene kihasználnunk e másíknál világosabb értelmű világot, mint ahogyan azt még most is hibásan tesszük.

Lucifer a tevékenységével Isten eredeti elképzelését, a két világ, a világos és sötét kezdeti harmonikus egységességét, a két irányba szétváló öntudatossá lett tudatának akarata révén, két egymástól különbözőre, vagyis két egymással ellentétes világra választotta szét. Ezzel a fantázia eredetileg tehát még egységes világát élettérül választó gondolatformákat (tudatokat), de a még csak formációkat (alakulató tudatokat) is, egymással való ellenségeskedésbe, egymással való versenyzésre, egymással szembeni irigységre, és nem utolsósorban egymás elleni harcba is vezette. Ez a kezdetben csak játékosnak indult harc viszont mára már még a

korábbiaknál is komolyabb véres háborúskodásokba torkollott, mint ahogyan mindezt már mi magunk is jól érzékeljük, illetve többnyire el is szenvedjük. A harc tehát már a kezdetétől fogva itt a fizikai szinten is manifesztálódott, azaz megvalósult, viszont az itteni megvalósulás mindig csak később követheti az égi (szellemi) eseményeket, mivel itt a megvalósuláshoz fizikai időre van szükség. Legalábbis innét nézve ez így igaz.

Az Isteni természet „haragos” oldala, amely valójában az isteni erő túlcsoportulásának létezése, tehát így, csak a bukott angyalfejedelmén és seregén keresztül válhatott megnyilvánulttá. Azok a tudatok pedig, akik abba a birodalomba önkaratukból beleléptek, abban benne élve már csak annak sajátosságai és korlátai szerint képesek cselekedni. Lényegében tehát többnyire csak fantáziálgathatnak mint valójában cselekedhetnek, ezért magukat folyton át kell változtatgatniuk az éppen választott (elképzelt) forma szerint. Mégpedig arra a formára, melyet az adott helyen valamilyen szinten megvalósítani még lehetséges, vagyis amilyen minőségű alakításra ott lehetőség nyílik. Azért kell folyamatosan átváltozniuk, mivel az ott felvehető formák az ott érvényes törvényszerűségek miatt az ottani teljes tökéletes kifejezésükre alkalmatlanok. Ennek köszönhetően nem lehetnek maradandóak, legfeljebb csak rendkívüli, azaz Isten előtt kiérdemelt esetben. Egy bizonyos idő eltelte után ott ugyanis szétbomlik, illetve széthullik, szertefoszlik, köddé válik a forma, s a tudatoknak újat kell helyettük teremteniük a választható, az igazi teremtetéshez való elégséges értelem híján főleg a sötét oldalon nem valami túlságosan megnyerő (szörnyszerű) formák közül. Ezek a bukott angyalok (szellemek) viszont képesek a már létező lényt szétrombolni, a magára formát felvenni képes tudatát egészen az alapokig is lerombolni. Képesek tehát a tudatok eredeti jó irányultságát (mely a létrehozatalakor minden tudatnak egyaránt megadatik) rossz irányba befolyásolni, ez okból a tudatokat „megszállni”, és negatív dolgok megvalósítására hajlamossá vagy hajlamosabbá tenni. Képesek azonban őket többé-kevésbé, de akár még a földi teljességükben is negatívvá tenni, amivel viszont már a szellemi teljességükre is komolyan ráhathatnak, és talán még a maguk oldalára is állíthatják. Így növekedhet és erősödhet ugyanis a táboruk.

Ezen szinte teljesen elnegatívult teremtmények célja a jó angyalok fölé felemelkedni, és az élükön járó vezetőjüktől eredő kegyetlenkedést, gőgöt, kevélységet, mohóságot, irigységet, vad bujaságot (csupa negatív tulajdonságokat) erényként megnyilvánítani.

Lucifer ott követte el a hibát, hogy nem is csak a harmadik birodalom fölött, hanem minden lét fölött, tehát még a mennyei világok fölött, a bennük lakozó angyalok összessége fölött is Úr akart lenni. Ez azonban mint tudjuk, eddig egyedül csak Krisztus Jézus Urunknak sikerült, és csakis Isten akaratából. A mindenben „úrrá levés” ugyanis, mint Jézus példáján láthatjuk, egyedül csak az Isten által helyeselt út, a teljes önfeláldozás (öntudatunknak Isten szolgálatára történő teljes azaz maradéktalan felajánlása) révén, nem pedig a más tudatokban illetve tudatoknak szüntelenül történő kárt okozás révén érhető el. (A zsidóság által alkalmazott „körülmetélkedés” egyébként ennek az alázatos és önzetlen felajánlásnak az Isten felé felmutatott testi „jele”.)

A „lázádo angyalfejedelem” a tetteivel tehát elfordult Istentől, az Ő helyes útmutatásaitól, de egyben Isten szeretetétől is, és a maga keltette irigységéből fakadó nagyra törő vágyai miatt feladta még az addigi Isten iránti alázatát is. Ez volt azonban a legnagyobb hiba a részéről.

Isten amiért a lázádo így már a szuverenitása ellen is tört, kivetette magából, és elvette vagyis visszavonta tőle az isteni hatalmat, ami tehát azt jelentette, hogy a teremtető értelméből jelentős, pontosabban a „jelentősebbik” azaz lényegi részét visszavonta magába. Mivel Istenen kívül egyetlenegy olyan hely van, amely ha még csak feltételesen is, de közvetlennek mondható kapcsolatban áll Istennel, a lázádo a teljességének nagyobbik részével oda menekült Isten számonkérése elől. Ez a hely Isten képzeletében egyenlőre még élő helyzetben levő sötétség középpontja, mint az abszolútsága kinyilatkoztatásához feltehetően ideiglenes

jelleggel megalkotott, azonban nagyon is szükséges viszonyítási pont, mely térségre Istennek a teljes tökéletes kinyilatkozása megtörténte után jó ideig megint csak nem lesz szüksége.

A teljes kinyilatkozása után ugyanis a képzelgését a tudatlanságot jelképező sötétségnek rajta kívül, és esetleg Tőle függetlenül még létezhető lényéről illetve lényegéről a tudatában igen hosszú intervallumra lezárja. Tovább tehát nem fantáziálgat felőle, mivel a felvillanásakor (nyugalmából történő felállásakor) meggyőződik róla, vagyis leszögezi magában, hogy minden ami van, az mind egyedül csak Ő lehet. Ezen minden egyénileg, vagy egyénileg is létezőre nézve is igen hatásos megállapításával pedig mindaddig, ameddig a sötétség lehetséges igazi magja létezésének gondolata újra fel nem merül a képzelgése, fantáziálgatásai során, addig a téma, és a vele kapcsolatos valamennyi dolog a tudatában nem mozdulhat. Az abban tehát mintegy leszögezve, leláncolva, vagy lecővekeztve marad az emlékezete legmélyén. (A Sátán ezer évre tehát megint csak „megkötöztetik”.)

Ameddig viszont Lucifer emiatt még nincsen tétlenségre ítélve illetve kényszerítve, addig a részére Isten által biztosított keretek között ténykedhet, és ténykednie is kell, különben maga is végleg feloszlana a semmiben, azaz a tudatlanságban. Az ő személyének, és a maga oldalára állított híveinek azonban csak egyetlen igazi hibájuk van, mégpedig az, hogy nem akarnak tudni, de nem akarnak még csak hallani sem Istenről. Pedig ha a helyes tudást Isten igazságáról (beleértve az önmaguk valós, és hiábavaló ténykedését is), igazságosságáról, és a mindenki irányában egyaránt végtelen kegyelméről megszereznék, vagyis ha Isten helyes ismeretét akarattal befogadnák a tudatukba, akkor megértenék ők maguk is, hogy a lázadás, a harc Isten ellen, de egymás ellen is, minden szinten teljesen hiábavaló. A harc ugyanis mindig csak az Isten ellen vétkezőkre, illetve a másik ellen vétkezőre hathat egyre keményebben vissza. Isten tehát akár még háromszorosan, így a három „áttételen” (birodalmon) keresztül egyenesen, de azoknak akármelyik pontjából kiindítottnak, és még a képzelete béli végétől visszafelé fordítottan előretörve is felerősödő erejével is képes az Őt támadókra hatni. Isten pedig azért hat még így visszafelé is, hogy minden teremtménye örökre a tudatába vésesse, hogy a múlandó, vagyis az ideig-óráig tartó, ráadásul pedig hamis csillogás semmit sem ér, a valóban teljesen szabad, igazán fényes és igaz örökléttel szemben. Az anyag, az arany csillogása tehát nem érhet még csak a nyomába sem a tiszta értelem tündöklésének.

A fantázia világa eredetileg azonban Isten, nem pedig az ördög műve. A „lázkodó” ugyanis valójában csak ingerelte Istent, hogy hozza létre alapjaiban az anyagi világot. Az addig teljes nyugalomban lévő, egyetlen egységet képviselő, minden tekintetben egységes isteni természet egésze fölött egy kézben tartott uralkodása ellen történő, irigységből fakadó lázadás hatására Isten a felindultságában rendkívül nagy energiákat, szinte valamennyi energiáját felhasználva megmozdult. Ezen roppant erőhatásra, lényegében tehát a tulajdon Teljessége rá nehezedő nyomásának kényszerétől Istenben a fantázia birodalma összesűrűsödött, azaz kívülről is láthatóvá, és vele egyben megfoghatóvá is lett. A teljes Isteni Egységen belüli összesűrűsödésével így egy többtől látszatra elkülönült természeti létforma jött létre, melynek legsűrűbbre összeszerkesztődött vagy összetömörített része a tömeges anyag, az anyagi vagy elemi tömegű Világegyetem. (Az innét nézve nagy robbanás valójában tehát Isten eredeti szellemi világa egy részének összetömörítését azonnal követő „kifordítása” volt! A tudósok igazából tehát az „összesajtolást”, illetve a vele egyidejűleg megtörténő kifordulást vélnek robbanásként „felfedezni”!) Ezen fizikai Világegyetemen belül pedig minden bizonnyal az Isten (és nem pedig egykori tudósok) által „Föld”-nek elnevezett, és szabályozott útján elindított bolygójának térségében elhelyezett központi magja képezi az Ő igaz valóságú központjával ellentétben létrehozott képzeletbeli viszonyítási pontját. Ez a lényegileg egy „pont” tehát a mindenki által egyaránt megkapott szabad akarat révén vált ketté, vagyis változott világos és sötét félre. Így talán most már jobban megérthető a kínai „jang-jin” jel is, mely ennek a szétválás ellenére is szerves összetartozásnak az isteni jele, mely tehát ugyanezen előbbieket igyekszik egyetlen jelbe leegyszerűsítetten kifejezni. Egyébként

ugyanígy, egyetlen jelben leegyszerűsíthető a valóban egész világmindenség is, csak mi ezt a jelet annak ellenére, hogy szüntelenül látjuk, még nem ismerjük, vagy egyenlőre még nem ismerhetjük meg, legalábbis az igaz valójában.

Mielőtt azonban ennek a „pont”-nak a „lázkodó” általi elsajátítását követő, általa okozott szétválasztódása lényegileg (központilag, Isten által jóváhagyottan) is létrejött azaz megtörtént volna, Isten okulás céljából minden teremtményének megengedte, hogy a saját akarta szerint választhasson a három birodalma közül. A harmadik birodalom esetében pedig az önmagában is megvalósult szétválasztódás révén még azon belül is adódott lehetőség az azt élettérül választó tudatok számára. Választhatták tehát a fény, a tűz, vagyis a világosság albirodalmát, illetve helyette a sötétség, hamisság, az elégtelen fény, az elégtelen értelmes tudás, vagyis a tudatlanság „alávaló” birodalmát. Ez az utóbbi birodalom azonban egyedül csak a talpazatát képezheti a teljes egész egységében „háromemeletes” jelenlegi „felépítménynek”, melynek sátoralakú csúcán tehát maga a Mindenható Isten áll. (Lényegében tehát ezt jelképezi a legtöbb „piramis” is. Alap, felépítmény, és a legfontosabb: a csúcs.)

Az egész angysereg tagjainál akkor is tehát egyedül az egyéni akarat dönthette el, hogy Istennek melyik birodalmába is vágyódik, hol akar létezni illetve élni, vagyis hogy melyikben kíván lakni, és egyben alázattal szolgálni e hatalmas Isteni Egységet.

Abban a szent pillanatban így mindenki oda mehetett ahová akart, és a világ vagy birodalom pedig, ahova az illető tudat ment, köteles volt a „jövevényt” befogadni magába, és őt a szerves részévé tenni. (Ezért nevezik magukat a próféták és az apostolok is jövevényeknek az e világban, különös fontossággal pedig maga Jézus az isteni „hírnök” utalt rá, hogy Ő nem az evilágból való.)

Egyetlen villanásnyi ideig tartó választási lehetőségük adódott tehát a teremtményeknek, hogy eldöntsék, hogy melyik birodalomban és milyen minőségben kívánnak az adott helyen létezhető keretek között megtestesülni, és annak aszerinti tagja lenni.

A tulajdonképpeni igazság azonban az volt, hogy minden tudat, azaz mi mindnyájan, oda kerültünk, amelyik anyagalapú vagy testalapú (tisztá szellemi, lelki vagy szellemi tudati, illetve fizikai) birodalomba kerülésre az adott pillanatban, az akkori fényvillanás idején éppen hajlamunk volt. Igazából attól függött tehát, hogy hova kerülünk, hogy a teljes tudattartalmunk előterébe éppen melyik örökölt, és ahhoz még magunkra szedett (tudattartalmunk összességébe befogadott) isteni tulajdonság került, az akkor, és attól fogva már minden testi halálakor minden tudat számára kötelességszerűen jelentkező, vagyis kötelezően elvégzendő önvizsgálat állapotakor.

Azt viszont, hogy pontosan mikor lesz az újabb isteni felvillanás ideje, azt egyedül csak a Mindenható Atyaisten tudja, de ha lesz, akkor majd mindenki újra eldöntheti, hogy hová akar kerülni, illetve az eddigi érdemi alapján hova kerülhet. Ennek tehát nem kis, hanem nagyon is nagy fontossága van, s talán a közeljövőben már várható is a bekövetkezése az újabb felvillanásnak. Azért kell az életünk minden pillanatában jó embernek, igazságos embernek, Istenhez mindig hűeknek maradnunk, mert nem tudhatjuk, hogy mikor következik be, mikor is jön el ez a már valóban sorsdöntő, és vitathatatlanul szentséges pillanat.

A fantázia világa a fellángolás, fellobbanás világa, tehát lényegében a „tűz”, a vágy, a kívánság, a sóvárgás birodalma. Aki a fantázia Istennel egységes, kettő egymástól különbözőre még nem kettévált világába került, azt az édennek vagy paradicsomnak is nevezett világa fogadta be legelőször, illetve még most is az fogadja be magába. A tudat azonban amikor ott már megerősödik, történik meg az addigi gyönyörűséges állapotából Ádám óta legalább egyszer okító céllal történő kitaszítása oda, ahová a lélek (tudat) lényege vagy magja a szabad akaratánál fogva fordul. Ha a sötétség, az Istenről és dolgairól való tudatlanság felé fordul, azaz arra van hajlama, akkor az ragadja meg, és így Lucifer csapatát fogja gyarapítani, helyesebben erősíteni. Ha pedig a fantázia világos világa felé fordul, akkor a napvilágra, a

világosság, az értelem, az Istenről való tudás világába kerül, mivel a pillanatnyi hajlama, lényegében azonban az akarata oda, azaz ide az evilágba vezette.

Lucifer és csapata a világosság világának dolgaiba azonban csak rajtunk, a világosságban élőkön keresztül képes komolyabban beleavatkozni, és az egyéneken, illetve az ösztökélésükre az itt élő egyének vagy csoportok által megvalósított dolgokon keresztül igyekszik is magának ebből a világból is minél nagyobb teret illetve területet elfoglalni, a maga uralma alá helyezni, ezen tehát hozzá hű lett serege által.

Isten számára azonban ez az angyalból lett ördögfejedelem még így is jónak mondható, ugyanis neki a lázadása óta már csak azt kell és lehet tennie, amit Isten akar. Így Isten arra használja fel, hogy a jókat próbára tegye. Isten hagyja, hogy maradjon csak örökre a jó ellensége, hagyja, hogy a szeretet maradjon csak utálatos dolog a számára, ugyanis e hibás szemléletével csak még hívebbekké, még szeretetteljesebbé teszi a jókat, az igazakat. Mindezzel tehát végül is segít Istennek abban, hogy Őt közvetlenül csak az olyan teremtményei vegyék körül, akik minden körülmények között hűek hozzá, védik, szeretik, imádják, tisztelik Őt, és ennél fogva pedig soha nem támadják meg a szuverenitását, és az örök fennmaradását sem.

A lázadó vagy ördög kapcsolata a Nappal pedig azért rossz, mert a Nap értelmet, tudást sugároz Istenről, akiről ő a gőgjétől és irigységétől vezérelve egyáltalán nem akar még csak hallani sem. Az ő ezen ronda negatívumai azonban már mind olyan tulajdonságok, melyek nem Istentől erednek, ezért örökké soha nem is lehet létjogosultságuk. Mivel azonban alapvető képességgel rendelkező tulajdonságok, aki bír velük, az akár még birodalmat is építhet rájuk. Az ilyen birodalomnak azonban egy bizonyos idő eltelte után örök törvényszerűen össze kell omolnia, mivel az gyökértelen marad, mert nem az örökkévaló Istentől ered. Ami pedig nem Istentől ered, annak soha nem lehet örök fennmaradása, legfeljebb csak ideiglenes, azonban még így feltételesen is csak addig létezhet, ameddig azt Isten akarja.

E sötét birodalom tehát teljesen önmagára maradván nem bír és nem is bírhat örökre fennmaradni, vagyis fennállva és láthatóan létezni, még hosszú fizikai időre sem. A szellemi, és a szóhajóhető esetleges fizikai alapelvei is ugyanis Isten alapelveivel minden tekintetben ellentétesek, mivel eredetileg nem Tőle származnak. Isten emiatt minden energiáját bármikor visszavonhatná tőle, és azzal máris lehetetlenné tenné a további bármely irányú működését. Ha a „gonosz” esetleg ideig-óráig hatalomra is jutna a fantázia két birodalma fölött, az tehát csak Isten által engedélyezetten történhet meg, és csak annyi ideig, ameddig azt Isten akarja.

A fantázia világa Isten által eredetileg csak játékként lett indítva a gyermek-teremtmények („csecsemő” tudatok) számára, melyben illetve mellyel kedvükre játszhattak az akaratukkal, az akaratot csak önmagában, a vágyat és az értelmet mintegy mellőzve használva.

Az értelem és vágy nélküli akarat előtérbe kerülésével viszont már az egész anyagi természet is az önnön akaratába zárulhatott, és a teljességével már maga is teremtmény játékbá, fantáziálgatásba kezdett. Mint jól is láthatjuk, a természet szinte kimeríthetetlen fantáziával alkotja meg a maga szépséges dolgait, melyben annak ellenére, hogy a testeinkkel egyben a részei is vagyunk, kedvünkre gyönyörködhetünk. (Nem egy különleges privilégium ez a számunkra?)

Mivel azonban a szellemi akarat a kezdettől, vagyis Istentől a Kezdetből, avagy az Isten kezdetétől (ha egyáltalán még lehet, szabad, vagy illik Isten örök felállását Isten kezdetének nevezni) fogva az alapja a természetnek, az anyagi természet ennél a szellemi akartnál fogva, azt mintegy szilárd alapként megragadva volt képes rá felépíteni a számunkra nagyon is jól látható változatos, gyönyörűséges felépítményét. Tiszta értelmű irányítás nélkül azonban ez az „épület” is akármikor összeomolhatna, ezért állt, és áll még most is Isten a teljes és legtisztább szellemi lényegével mellette, azt a fennállásában mintegy magával megtámasztva,

előrehaladó fejlődésében folyton támogatva. Egyedül csak emiatt lett képes ez a játékos színes világ az értelmes életet is magába fogadni, és a teljes önmagát az életnek átadni, és vele azonosulni. Így lett tehát egység a fantázia és az élet, és lett a fantázia az élet „velejárója”, és viszont lett az élet „velejárója” a fantázia. Valószínűleg mindenki érzékeli is ennek a kettőnek az együtt járását illetve szerves összefonódását. Olykor azonban már az egymásbafonódását is, nemde?

Ebbe az önmagába záródott rendszerben azonban Isten maga közvetlenül nem teremődik tovább, így itt a teremtés e részével mintegy önmagában és egy helyben toporog.

Mivel az önmagabazártság miatt Isten nyíltan nem nyilvánulhat meg az e világ számára, hatol bele rejtve, de benne semleges, tétlen, viszont minden egyes résztvevőre egyszerre ránéző, nagyon is szemlélődő, érdeklődő állapotban marad. Az anyagi természet fennmaradását pedig még kívülről is segíti az álló, és a már általa szabályozottan mozgó csillagokon, mint szellemi és szellemi-fizikai napokon keresztül, melyek lényegileg összekötő kapuk a tiszta isteni természet világaival. Innen ered tehát a számunkra egyenlőre még fantasztikusnak tűnő „csillagkapu” elnevezés is, csak még nem igazán tudatosan, azaz nem valóságosként érzékeljük és használjuk ezt a fogalmat sem. (Vigaszul legyen mondván, hogy egykoron még Verne „tengeralattjáróját” is csak fantasztikumként, nem pedig valóságos dologként ismerték az emberek!)

Az isteni rejtett jelenlét az anyagi természet és a benne élő teremtmények számára nem felfogható, ugyanis nem érzékelhető. Viszont amit ebben a természetben a teremtmény cselekszik, azt közvetlenül már nem Isten cselekszi, hanem a teremtmény életenergiájának irányultsága, vagyis az Istentől kapott tulajdon szabad akarata. Isten a rejtett részvételével így már csak a megvalósítást segíti elő, de mindig csak addig a határig, ameddig annak még valamennyi helyes értelme van.

Isten minden segítséget megad az „övéinek”. Mint tehát láthatjuk is, mindent megad nekik, amit csak akarnak, még ha annak már csak szikrányi is a helyes értelme, még tehát akkor is megkapjuk. Az igazság az, hogy észre sem vesszük, de még a számunkra legrosszabbat, a halált is egész életünkben akarjuk, mert sűrűn beszélünk róla. A kimondott szó pedig már megnyilvánított akaratnak minősül Isten előtt. Ő erre a „halál-akarára”, ha annak már szerinte is itt az ideje (ugyanis az „elmúlás” is az egyedül csak Tőle függő időhöz kötött, vagyis csak Ővele együtt járó dolog), csak azt felelheti, hogy tessék, itt van, vegyed! Isten ilyenkor lényegében azt mondja, hogy: itt van, vedd, vegyülj el vele, majd meglátod, hogy milyen jó is lesz az majd számodra, ha megtudod, hogy azt valójában én küldtem el érted, hogy megmenekítselek! Ami pedig a halálban valóban jó, az a szellemi-lelki és a fizikai szenvedésektől való megszabadulás. Ez tehát a halál értelme. Minden jó tehát eredetileg Istentől jön, még tehát a „halál” is! Ha tehát lehet, mi emberek ne „nyúljunk” még ezen egyik fő dolgába is bele!

Nekünk teremtményeknek nagyon is jó lenne odafigyelnünk arra, hogy az életünk melyik pillanatában éppen mit is akarunk, mert igen könnyen megkaphatjuk, még a mostaniaknál sokkal rosszabbakat is. Kaphatunk tehát rosszabbakat, ámde a csekély értelemtartalmuknál fogva valahol mégiscsak jótéteményeket, mert lehet, hogy éppen azok a szerintünk nagyon is „rosszak” fognak majd bennünket megjavítani, illetve megjobbítani vagy „megigazítani”. Lehet ugyanis, hogy azok fognak majd bennünket Isten felé visszafordítani, és a csak Vele, illetve az újra csak Vele való járáshoz elvezetni.

Amiről tehát már beszélünk, azt nagyon is kívánjuk, ha másért nem is, akkor valószínűleg okulás céljából, ugyanis az okulás nagyon is értelmes dolog. Hát még ha örök érvénnyel tanulhatunk belőle!

Az egyéni akarat egyedül nem képes feltörni az önmagába záródott fantázia világa héjának falát, hogy visszajuthasson az eredeti isteni természetébe, a fantáziavilág ezen állapotában pedig csak a magához hasonlót fogadhatja be magába. Ha ugyanis valami tőle

más hatolna belé, legyen az bármilyen parányi méretű is, akkor az akár még egy csapásra is megszüntethetné. Amennyiben pedig az anyagi természet hirtelen megszűnne, akkor bizonyos értelemben a magasabbrendű isteni természet is megszűnne, és Isten sem lehetne többé kinyilatkoztatható, hanem örökre rejtve, azaz a láthatatlan állapotában maradna. Viszont annak jó lehetősége még mindig örökérvénnyel fennáll, hogy a két természet újra egyesüljön, vagyis hogy eggyéváljon, mint amilyen az eredetkor volt. Éppen ez az egyesítés jelenleg is a legmagasztosabb isteni cél, de hogy ez megvalósulhasson, azt nekünk embereknek is akarnunk kellene, és nem csak egyénileg, hanem együttesen is. Az egymással, és általa a másik két fő birodalommal is történő újra egyesülésünket ugyanis a minderről egyazon jó akarattal gondolkodó többségünknek hangosan is kinyilvánított őszinte szándékával kellene, illetve lehetne elérnünk. Mint láthatjuk, ezt a fajta áldozathozatalt a mai technikai fejlettségünk mellett nem is lenne nehéz megtennünk, és igazán még csak pénzünkbe sem kerülne. Talán nem akarunk az öröklétért semmit sem, még ennyi árat sem fizetni? Pedig nagyon is megérné! Azt viszont soha ne feledjük, hogy az egyesülés nélkülünk emberek nélkül is megvalósítható, és valószínűleg meg is fog valósulni, ha Isten már végképpen nem talál más módot, arra, hogy bennünket jobb belátásra bírjon!

Isten azért is van elrejtőzve e természet elől, abba semleges állapotában mintegy „belebújva”, hogy az maga ébredjen rá, hogy az egyesülés nélkül nem lehet örök létjogosultsága, miáltal az egyben már el is ismeri az Isten és az isteni természet mindenbeni elsőbbségét. Ezzel pedig már meg is szűnik a rejtőzködés oka, és Isten már akarata szerint nyíltan is együtt lehet a természettel. A természet tehát kegyelméből akár egyenrangúan is együtt járhat Vele, így annak önakaratukból lett jelenlegi tagjaival, velünk emberi egyénekkel egyetemben is. Egész egyszerűen úgy, hogy Isten bennünket és velünk együtt az egész anyagi természetet a kinyilvánított egyesülési szándék pillanatában magával mintegy rendkívül gyorsan terjedő futótűzszerűen azonnal áthatja. Ezért az áthatásért azonban nekünk embereknek kellene könyörögnünk, ugyanis egyedül mi vagyunk azok, akik az Istenhez „szólni” (hangosan beszélni) is tudnak.

Lényegét nézve azonban minden teremtmény így is, úgy is Istenben van, még tehát az „ördög” is, csak ő az isteni éjszakában, az anyagi természet rejtett földi középpontjában, nem pedig a nyilvános központjában van. Ő azonban onnan a természet felé csak sugallatokként sugározhatja a maga magából eredeztette negatív tulajdonságait. Ezt az Isten képzeletébéli központot mi emberek a látszatra a föld mélységeiből eredő sugallatokra tévesen elsősorban saját, utána pedig fizikai Világegyetem tulajdonú földi élet-központnak tartunk, Istent a „tudósaink” javarészenek köszönhetően még e legfontosabb tulajdonjogi kérdésben is mellőzve. Ez az isteni fantázia szülte középpont valószínűleg nem véletlenül éppen a földünk középpontja tájékában helyezkedik el, és abban a lényegében tehát szellemi térségben a saját élete informális lényegébe van sötétséggel körülzárva Lucifer. Abban a központban létezik tehát, ahol is az Istent magával már csak az Isten részéről, és vélhetően a tudtán kívül összekötő értelmi kapcsolat révén képes mágikus fényt gyűjtani maga körül, mely őt feltételezhetően kielégíti. Nekünk világosságban élőknek azonban még a képzeletünk számára is rettenetes, szörnyűséges ez a sajátságos fény (ugyanis a sötétség is fény, tulajdonképpen elégtelen fény). Éppen olyannyira tehát, mint amennyire a jó érzésű emberek számára rettenetesek, iszonyatosak, eltaszító erejűek a negatív azaz sötét tulajdonságok.

Lucifert tehát az anyagi erők együtt (mely erők lényegileg, de összességükben is azonosak Istennel) kényszerítették a fantázia sötét birodalmába, és lett ott fejedelemmé, mert elveszítette az egyistenhitét, és belőle következőleg pedig az Isten iránti feltétel nélküli alázatát, szeretetét. Az igazság az, hogy ő maga is Isten akart lenni, viszont két főisten soha nem lehet, mert akkor az egész isteni világ is ilyen miénkhez hasonló „kutyavilág” lenne illetve lehetne, az elsőbbségért való szüntelen marakodás miatt.

Jézusnak a fantázia világába való küldetése pedig arról szól, hogy a fantázia kettőre különvált világait szeretet-szubsztanciával hassa át, és azáltal a fantázia sötét és világos világa, az Isten és az egymás iránti ellenállásában egyaránt megtörjön. A valójában tehát egymáshoz való békés megtérést jelentő „megtörést” követően pedig e két természet, az isteni és az isteni eredetű anyagi természet, a két tehát egylényegű világ, újra egyetlen harmonikus egységgé váljon, mint amilyen az eredetkor volt.

Krisztus Jézus pedig akkor lesz újra és nyíltan is eljövendő, ha a két innét nézve most egyenlőre még ellentétesnek tűnő világ önmagától, belülről a szeretet hatására indítva nem lesz képes az Isten által elrendelt idő előtt az egyesülésre, vagyis ha az egyesülést a „felek” még akkor sem akarják. Az esetben az eredeti állapotra történő visszaváltoztatást, ami tulajdonképpen csak lényegi átváltoztatást jelent, Isten nevében már Krisztus Jézus maga fogja végrehajtani, vagyis Istennek az ő kezébe ideiglenesen átadott rettenetes hatalmával ki fogja kényszeríteni a „két féltől”. E megváltás így már valóban csak a Megváltó Isten hatalma által jöhet létre. Ez a megváltás a részünkre, eddigi és mostani emberekre nézve tehát azt jelenti, hogy örökre megszabadulhatunk a fantázia kettős világától, és akár örök, tisztán isteni valóságunk lehet, az attól kezdve már csak szellemi alapokon nyugvó fizikai élet is, ha azt úgy akarjuk. Természetesen azonban mindig csak Isten egyetértésével, az Őt mindenben jogosan megillető első helyének, helyes imádatának, tiszteletének, szeretetének, és az irányában tanúsított kölcsönös alázatunknak mindenkori meg és fenntartásával.

SÖTÉTSÉG, ÁRNYOLDAL

Az Igaz Isten eredeti ideája szerint csak látszatra jelenlévő, és remélhetőleg annak, illetve a későbbiekben még annak sem megmaradó sötétség, a sötét éteri űr, a legfelsőbb és leghatalmasabb szentségének számunkra láthatatlan részének szimbóluma. Ezen „részét” maga az Egyetlen Isten is csak akkor látja az önmagával egyazon mindent látó szellemi szemével, ha ezzel a legtisztább értelmével, vagyis a lényegi (minden lényeket önmagába foglaló) önmagavalójával feléje fordul. Akkor látja tehát igazán, ha figyelmének a fókuszát ezen részének egészére, vagy az ezen egésznek egy bizonyos pontjára vagyis egy részegységére, vagy legalábbis megközelítőleg azon része illetve részei felé fordítja. Mindezt mi testi emberek a legkönnyebben úgy foghatjuk fel, ha magunk is „elemezzük” az árnyékképünk láthatóságát. Meg kell tehát ismernünk a teljes önmagunkat, akihez akárhogy is vesszük, még a hol látható, hol pedig nem látható árnyékképünk is hozzátartozik, mivel bárhogy is nézzük, az is belőlünk „ered”, vagyis tehát tőlünk „származik”.

Mi emberek ezt a megfoghatatlan árnyékképünket leginkább csak akkor látjuk, ha azt nem csak felszínesen nézegetjük, hanem szándékosan is megfigyeljük. A magát az árnyékunkat adó „sötét oldalunkat” azonban magunk is többnyire csak akkor látjuk meg, akkor vesszük igazán észre, ha figyelmünk fókuszát egyenesen, illetve egy vagy több, fordított értelemben tükröződő, azaz az árnyékunkat magán hordozni képes felület segítségével magáról a megfigyelt árnyékról ráirányítjuk. Ezen „oldalunkat” tehát csak akkor láthatjuk, ha a fejünket, pontosabban a tekintetünket valami módon az árnyékunk, vagyis az azt magán hordozó (finomabban kifejezve „viselő”) „tárgy” felé, vagy róla egyenesen az árnyékot adó oldalunk irányába fordítjuk. Ez utóbbi esetben ugyanis azzal együtt többnyire az árnyékunkat is láthatjuk. Sok esetben azonban, főképpen ha az árnyékunk mögöttünk, és nem pedig a tekintetünk előtt (a „látó-szögünkben”, a szemünk „gyújtópontjában”, vagy a szemünk „kereszttűzében”) helyezkedik el, nem vesszük észre, és nem is veszünk tudomást róla, hogy az árnyoldalunk is létezik. Az árnyoldalainkról ez esetben tehát csak akkor tudunk, ha rájuk gondolunk, beszélünk róluk, vagy ha magunk is látjuk azokat valamilyen erre alkalmas, azokat láthatóvá, helyesebben érzékelhetővé tevő „segédeszköz” révén.

Ha az előbbieik alapján most jól belegondolunk, akkor megállapíthatjuk, hogy ugyanígy vagyunk a magunk részéről még nem kifejezett negatív tulajdonságainkkal is, melyeket jobb esetben többnyire nem is magunkon, hanem másokon vagy mások által látunk meg megnyilvánult állapotban.

A fizikai árnyékkép esetében azonban azt is meg kell állapítanunk, hogy külső megvilágítás hiányában semmiképpen sem láthatjuk az árnyékképünket. Ez azonban nem zárja azt ki, hogy a negatív tulajdonságokra is nem valamiféle megvilágítás révén ismerünk rá.

Amikor a Nap fénysugara a magasból egyenesen irányul ránk, vagyis ha pontosan a sugárvonal alatt helyezkedünk el (a Napnak ez esetben tehát mintegy pontszerűen alá „vetjük” azaz helyezzük magunkat), akkor a „tárgy” felszínén, amin éppen állunk, mondhatjuk, hogy nincsen árnyképünk. Gyakorlatilag ugyanis nem létezik az árnyékunk, mivel ilyenkor valójában rátaposunk arra. Az árnyékképünket tehát mintegy a földbe döngöljük a talpainkkal. Mindezzel ugyanígy vagyunk a sötét éjszaka folyamán is, viszont akkor már nem csak az árnyékunkat, hanem magát az árnyékot adni, vagyis azt formai úton megjeleníteni képes testünk felületét illetve felszínét sem láthatjuk a fizikai szemeinkkel. A testfelületeinket azonban a kezeink felületével még a sötétségben is kitapogathatjuk. Az árnyéknak tehát fény nélkül már eleve és egyáltalán nincsen, de nem is lehet létjogosultsága. Nos, „Értelem” nélkül ugyanígy nem lehet létjogosultsága a sötétséggel szimbolizált tudatlanságnak sem!

Ha tehát nincsen árnyékunk, akkor a Nap éppen egyenesen ragyog, pontosan felülről „süt”, mintegy lágyan rá-rá „üt” tehát a kerek „üstökünkre”, azaz ránk. Még érthetőbben

kifejezve a Nap felülről jövően mintegy „telibe fedezi be”, vagyis a ragyogó fényével teljesen betakarja, sugarával ölelően körbefonja („beragyogja”) az egyenesen álló önmagunkat. Ez esetben igazából tehát nem képződhet árny vagy árnyékképünk, még tehát annak ellenére sem, hogy az árnyékképet adni illetve megjeleníteni képes „oldalaink”, a négy fő irány felé fordult állapotukban lévő testfelületeink változatlanul megvannak. Ez az állapot azonban nem elsősorban a maga is mozgó Nap mozgása, hanem a Földnek Naphoz képesti, illetve a részünkről nem csak a Földdel együtt, de a Föld hátán külön egyénileg is történhető Naphoz képesti mozgásunk miatt áll, illetve állhat elő. Az ilyen előállott vagy magunk előállította állapotot követően szoktak egyes embereken a „napszúrás” tünetei jelentkezni, illetve azok esetenként az illetőn el is uralkodni.

Mi „éles” eszű, magunkat sok esetben még a Napnál is világosabb tudatúnak, de legalábbis tisztább látásmódúnak tartó emberek tehát megtehetnénk akár még azt is, hogy a Föld felszínén folyton úgy mozogjunk, úgy vándorolgassunk, hogy a Nap megszakítás nélkül, és folyton csak egyenesen (merőleges irányból) „süthessen” azaz sugározhasson ránk. Ezáltal ugyanis valóban elérhetnénk azt, hogy attól fogva ameddig csak élünk, vagyis felállva mozogni képesek vagyunk, soha többé ne legyen árnyoldalunk. Csak tehát ezen a Nappal együtt, egy vonalban állásos („együttállásos”) esetben állhatna elő annak a lehetősége, hogy életünk során az „árnyoldalunkat” állandóan, vagyis az itt csak látszatra elérhető „örök” szinten mellőzhessük. Ez azonban az „árnyéktalanság” elérésének, mint még itt a földön is előttünk álló, eredetileg szellemi probléma megoldásának földi, és pedig egyedül csak fizikai úton megvalósításra kerülhető, ámde még a fizikai megoldásnak is csak az egyik változata. Az árnyéktalanságot fizikai úton ugyanis még úgy is elérhetjük, hogy a testünkkel a Nap közvetlen közelségébe, a Napnak onnét szinte már megérintheően elérhető közelébe „kerülünk”, mint ahogyan azt a Merkúr bolygó is teszi. Az ilyen már-már tökéletes egylényegűséget eredményező (homogénülő) közelségben ugyanis az anyagi testen már nem képes érvényesülni még csak az „árnyékhatás” sem, nem hogy maga a formát a körvonalával illetve a keretvonalával megjelenítő árnyékkép. Ezen állapot eléréséhez azonban akár akarva, akár akaratlanul is, de már szinte teljes tökéletesen egylényegűvé kellene válnunk a Nappal, és mintegy vele együtt, azaz vele szorosan karöltve kellene a kerülete körül keringenünk, azaz együtt kellene „járnunk”. A lényeg tehát az, hogy a Naptól többé már elválaszthatatlanul, annak a közvetlen azaz érintő közelségében kellene maradnunk. (A fa ugyan más módon, de végül is hasonlóan kezd eggyé, majd pedig már egylényegűvé is válni a tüzzel.) Az abszolút tökéletes megoldás pedig az, amikor a Nappal a teljességünkkel, és pedig teljesen tökéletesen, tehát inkább már abszolút módon eggyéválunk, vagyis ha minden további fenntartás, azaz minden mégtovábbi önfenntartást eredményező feltétel nélkül azonosulunk. Ezt megvalósítva ugyanis már mi magunk is éppen ugyanolyan szinten és ideig válhatunk (változhatunk) „árnyéktalanná”, mint amilyen árnyéktalan maga a számunkra innét nézve legközvetlenebb „fő” csillagunk a „Napunk”. A vele való eggyéválással a továbbiakban ugyanis abban inkább már csak benne, mintsem rajta kívül létezőnk, illetve ahogyan itt nevezzük : „élünk”.

Mi emberi tudatok az árnyoldalainkat (a tudat fejlődésére negatív irányban is hatni képes leglényegesebb tulajdonságok helyes használatát) tehát egyedül csak itt a fizikai szférában vagyunk képesek megfigyelni, róluk ésszel (művi értelemmel, tehát gyakorlatilag) is felfogható tudást, tudomást, illetve érzéki tapasztalatot szerezni. Az itteni használatuk során tanuljuk ugyanis meg azokat kezelni, lényegében tehát uralkodni fölöttük, vagyis „úrrá” lenni rajtuk. (Talán most már jobban elképzelhető, hogy Jézusból is hogyan és miért lett már itt a földön „Úr”. Mindeddig ugyanis egyedül Ő volt az, aki képes volt minden negatív tulajdonság fölött uralkodni, vagyis egyetlen egyet sem engedett magán keresztül megnyilvánulni.) Mindebből azonban már egyenesen az következik, hogy maga Isten is egyedül csak az alapjaiban maga, és pedig magából teremtette fizikai szféra képezte „tükröződő felület(e)” segítségével képes a saját maga egészének árnyékot, árnyképet is adni képes négy

oldalfelületét (a „Négy Szelét”, azaz a széleit csak képletesen jelentő szegleteit, vagyis a lényegi keresztmetszetét) teljes tökéletesen, a végén pedig már az abszolút szintet jelentő teljes tökéletesen átlátható tisztaságában is megismerni. A megismerés által pedig az akarata szerint még a teljes mindenség (igaz teljesség) mivoltával is harmonikus egységet képezni képes „egyetlen”, és éppen azáltal a legigazabb, és már eleve abszolút önmagavalójával egyetlen abszolút egységgé, vagyis minden eddig létrehozott (általa létező) részegységével egyetemben abszolúttá válni, még tehát a legparányiabbakkal is. Isten tehát ezt akarja. Ezt az egyetemleges világot, „világosságot”, vagy tehát „országot” akarja. Ez az igazság. Ez a „színtiszta” igazság.

Ez tehát az ok, ezért kell tehát nekünk embereknek is, az árnyoldalainkat képező negatív szokásainktól, káros viselkedési formáinktól, azaz minden életre nézve ártó tulajdonságunktól mindörökre megválnunk. Magunktól azokat tehát végleg el kell utasítanunk, hogy azáltal mintegy magunktól indítatva magunk is átlátszó tisztaságúvá váljunk illetve visszaváltozzunk, hogy attól fogva már mi magunk is jogos részei és egyben részesei, de akár „részestársai” is lehessünk ennek az örök Abszolútságnak, az Egyetlen Mindenható Istennek! A Mindenhatónak tehát, aki az egyik magasabbrendű teremtményén a Napon keresztül tehát még ránk, a még az övénel is nagyobbyszerű dicsőosségre és hatalomra vágyó emberekre is hatni képes. Mindezt tehát azért kell megtennünk, jogos tagjai vagy társai lehessünk annak az Istennek, aki nem csak belülről (szellemileg), hanem kívülről is hatni (köztük tehát megvilágítani is) képes, és e hatást szüntelenül is gyakorolja. A Szellemi Nap, de a mi földi emberi számunkra még a képviselője, a teljesen fizikainak csak látszó Nap is, tehát örökké „süt”! Egyedül mi emberek vagyunk tehát azok, akik „becsapjuk” magunkat, és az igaztalant tartjuk igaznak. Mi magunk ráztuk és rázzuk át magunkat, mi igazítottuk és igazítjuk folyton át az eredetünkori helyes rezgéseinket „durva” fizikaivá. Nem a mindig hibátlan Istené tehát a hiba, akit mi sajnós a bennünket e hibás döntésünk végett érő minden kellemetlen következményért is hibáztatunk. Isten azonban, mint láthatjuk is, még ennek ellenére is folyton csak „világol” felénk. Mindennek fényében viszont már csak mi magunk lehetünk azok, akik helytelenül viselkedünk. Mi ugyanis a fény előtt és nem pedig a fényben akarunk járni, holott még csak járni is csak a „Fény”, vagyis egyedül csak Isten által vagyunk képesek. Hogy tudnánk tehát mi emberek akkor ennek a mindent megvilágítani képes igazi „Fénynek” akár még csak a sebességét is túlszárnyalni?

Jól láthatóan is nem inkább mi emberek vagyunk a földdel együtt azok, akik periódus időközönként „háta fordítanak” Istennek, a számunkra fényt adónak?

Véletlenül pedig nem mi emberi egyének vagyunk azok is, akik a többségükben szinte már állandóan, és már nem is csak a fél, hanem már az egész mivoltukkal, vagyis már a testükkel és a lelkükkel egyetemben el vannak fordulva az eredeti „Megvilágítótól”, Istentől?

Nem jobb lenne tehát nekünk is (mégpedig a teljességünkkel) minél hamarabb megszabadulnunk az ismétlődő sötétségtől, vagyis az általunk újra meg újra megnyilvánításra kerülő negatív tulajdonságoktól, az Istenről való tudatlanságtól, és helyette a sötétséget már abszolút szinten is mellőző örök világosságban, azaz Isten örök értelmi fényében „élvén élnünk”?

AZ ADOTT SZÓ

A negatívumok, akár mint csak szavak vagy gondolati formák, Isten által azért lettek a szabad akaratunk szerinti használatra részünkre, emberi értelmes tudatok részére odaadva, hogy azokkal is mind jobban, mind tökéletesebben ki tudjuk fejezni, meg tudjuk valósítani Istent ebben a szférában, ezen földi síkon is. A segítségükkel tehát egyre jobban elképzelhető képet kellene tudnunk alkotni Istenről itt az anyagi síkon is, nem pedig elsősorban a magunk hasznára, az önös itteni céljaink elérése, az egyéni magunk „istenítése” érdekében kellene azokat is felhasználnunk, mint ahogyan a többi dolgainkkal is tesszük.

Egyes, csak látszatra negatív formátumú és tartalmú, vagyis ellentétpárokból felépülő, ámde eredetileg harmonikus egységű szavak képesek ugyanis a legjobban, leghatásosabban illetve a legnyomatékosabban kifejezni Istennek a mindig csak jó értelemben vehető mindenbeni nagyszerűségét, és mindenbeni hatalmasságát is. Elmondhatjuk tehát róluk is, hogy a tisztán jó értelmű szavaink mellett azok is Isten felülmúlhatatlan dicsőségének minden létező és létezhető tudatszinten való megvalósítását segítik elő. De nem csak elősegítik, hanem egyben fejezik is ki (itt például mondhatjuk még azt is, hogy „domborítják” ki), akármilyen esztelenül szétboncolgatva, „ízekre” szedve is használjuk azokat a Tőle kapott szabad akaratunk révén. Egyik legfőbb bajunk tehát az, hogy nem csak az anyagot, az anyagi dolgokat, hanem a szellemi dolgokat, köztük magukat a fogalmakat is szétboncolgatjuk, mint a rakoncátlan gyermekek a jó játékaikat. A fő problémát azonban az okozza, hogy ezen szétboncolt állapotukban is használjuk őket, vagyis azokat azon szétválasztott állapotukban is felvesszük magunkra, az énközpontunkra (a „tudatunk hátára”), a Tiszta Tudatéhoz, Isten Szent Lelkéhez hasonló lényegi képhordozó, és azzal egyben „kép-mutató” (magát képként megnyilvánító) ön vagy éntudatunkra. Tulajdonképpen tehát a fogalmaknak az önmagunkvalója általi hordozása és az eközbeni fizikai szinten is történő be illetve felmutatása, nyilvánossá tétele adja, mára azonban inkább már csak „teszi ki” a viselkedésünket, a földi vagy anyagi természetünket.

Azért kell tehát ezeket a szavainkat Istennek, és az általa arra érdemeseknek találtak kizárólagos használatára visszaadnunk, hogy az eddigi „szócséplésünkkel” okozott, teremtés ezen földi ágának megbomlott rendje újra a helyes kerékvágásába visszaigazodhasson. A „szócséplést” úgy kell értelmeznünk, hogy a fogalomnak formai jellegével (a tartalmát is megjelölő, vagy a tartalomra csak jel értékűen rámutató formájával), annak mintegy a tartó „tokjával” harmonikus egységben lévő beltartalmukat nem csak finoman kicsordulni hagyjuk az azt tehát ténylegesen illetve csak jelképszerűen (keret, vagy körformaszerűen még meghatározható, „körülírható”) tároló tokjából, hanem azt többnyire ki is rázzuk vagy rántjuk belőle. Ez azt jelenti, hogy esetenként külön, vagy egymástól eltérő mértékben kezdjük használni a fogalom avagy szó formai és tartalmi jelentését. Már igazán felfigyelhettünk volna arra, hogy minden szeretett tárgyunknak, mintegy az előbbi hibánk miatt történő fizikai jóvátételképpen szinte már szüntelenül „tokokat” gyártunk, ugyanis az eredeti szellemi világunkban úgy szoktuk meg, hogy a „tok” és a beltartalma mindig harmonikus egységet képez. (Most megint csak gondoljunk a vérerekben keringő vérről!)

A jó értelem mellett, vele harmonikus egységet képezően negatívumot is tartalmazó szavak tehát ameddig még egyedül csak Isten által, a tiszta értelmétől tiszta, és már csak ennél fogva is vele egyazon tudata (Szent Lelke) által adattak a szánkba, addig mind csak arra valók voltak, hogy az Isten hatalmát, az Ő mindenbeni felülmúlhatatlanságát még jobban érzékelhetővé és megismerhetővé tegyék. Egyáltalán nem azért adattak tehát, hogy az Isten kezéből a szabad akaratunk révén önkényesen a magunk kezébe átvett hatalmunkat, a már még az Istennel egyazon Szent Lélekét is megelőzni látszó emberi nagyságunkat fejezzük ki velük, illetve juttassuk általuk érvényre. Isten éppen e hibánk miatt veszi magára, illetve nem engedi meg, hogy mi emberi tudatok a Szent Lelket akár még csak szavakkal is

bántalmazzuk. Ez ugyanis Isten számára éppen ugyanolyan véteknek minősül, mint számunkra az, amikor valamely ember a feleségünket, vagy a testi anyánkat szidja. (Remélhetőleg most már érthető, hogy Jézus milyen „bűnöket” is vállalt illetve vett magára helyettünk!) Ezért kell tehát a szabad akaratunk révén azon lennünk, hogy az ilyen „negatívumokat”, de még azokat az elsősorban negatív, vagy akár csak a látszatra teljesen negatív jellegű szavainkat is, melyeket itt a földön már mi magunk az önerőnkől indítatva alkottunk meg, és Isten végtelen jóságából fakadóan ideiglenes használatra a belőlük való okulási céllal használatra engedélyezett is nekünk, azokat mindjobban viaszorítsuk, illetve használatukat a fizikai szférában örök jelleggel megszüntessük. Azok ugyanis ha itt egyre jobban elterjednek, akkor azzal egyedül csak magunknak fogunk (és pedig magunk, nem pedig Isten fog, mint tévesen sajnos még mindig úgy hisszük) ártani. Az elterjedésükkel tehát egyedül csak magunknak fogunk egyre több szenvedést, a végén már pontosan a Jézus megfeszítéséhez hasonló, mérhetetlen mennyiségű fájdalmat okozni. A már mérhetetlen fájdalom pedig Isten többi teremtménye számára, még ha abba mi emberek egyenként, illetve kisebb-nagyobb csoportokként, vagy esetleg mindnyájan (mint Isten egész nyája) egyszerre belehalunk is, akkor is csak Isten dicsőségét fogja hirdetni. A túlsordult fájdalom tehát egyedül csak Istent fogja még dicsőségesebbé tenni, ugyanis a mindig csak jó érzésű teremtményei látván azt, hogy hová vezet az engedetlenség, mely elsősorban a szavak értelmetlen használata révén állhat elő, okulni fognak belőle, és az őket még intenzívebb istenimádatra, még nagyobb, még nagyszerűbb hűségre fogja csak buzdítani, nem pedig a nyomdokainkba lépésre. Inkább fogja tehát őket majd arra buzdítani, hogy az itt még a szavakkal is lehetséges eszeveszett vagdalkozást, amit mi itt és most velük teszünk, a tudati fejlődésük mindgyorsabb előrehaladása érdekében már egyáltalán ki se próbálják, vagyis hogy hagyják ki a tudati fejlődésük ezen lehetséges fokozatát, úgy, hogy ezt a földi fokozatot egyszerűen csak átugorják. Ezt a tudatok úgy végezhetik el, mint ahogyan a megfontoltan, vagyis a maguk elé kitűzött jó cél érdekében ugránczó földi jó gyermekek is teszik. Itt a földön a lépcsőfokokat ugyanis néha még a rendes gyermekek is át szokták ugrálni, akik viszont az ugrálást éppen hogy nem a hibás megszokás miatt teszik illetve gyakorolják, mint a „rossz fiúk”, hanem csak néha-néha, és akkor is egyedül csak a gyorsabb előrehaladásuk érdekében. E helyes tetteikkel azonban ők a továbbiakban már olyan biztos magaslatokra, olyan lépcsőfordulókra jutnak fel, ahol már szilárdan, a lezuhanás veszélye nélkül is meg tudnak állni, ahol megkapaszkodván már további erőt is képesek gyűjteni, amivel biztonságosan már egészen a csúcsig, de legalábbis a csúcs elérhető közelségébe fel tudnak jutni. A rossz, rakoncátlan gyermekek pedig az izgágaságuknak, az előrehaladásuk közbeni ide-oda hajladozásuknak köszönhetően egészen a legalsó lépcsőfokra is visszaugrálnak vagy visszagurulhatnak, esetleg mintegy felülről jövő, láthatatlan kényszerítő erő hatására visszazuhanhatnak, és utána előről kezdenek megmászni a magaslatot. Nos, a mi szellemi tudataink, ismertebb nevén lelkeink is ugyanígy visszakerülhetnek egészen a „lépcső” legaljáig, az alapzatig is, ha a jók helyett továbbra is csak a helytelen szavakat használják, ugyanis azok elterjedve lassan már nem engednek teret nyerni még a nyugalmas megpihenést biztosítani tudó, innét nézve első lépcsőfordulók létezésének sem, nem hogy a rajtuk elérhető megpihenésnek, a továbbhaladáshoz szükséges erőgyűjtésnek. Ezért fogunk tehát mi „meglett” emberek is erőnkvesztetten, és majd mindnyájan együtt lezuhanni a legalsó vagy alsóbb lépcsőfokokig (de egyesek még talán még a „padozatra” is), és kezdetjük majd előről illetve majdnem előről a tudati fejlődésünket. Az „erőtlenséget” a sorozatos hibázás, elvétel, vagy eltévedés jelenti, illetve okozza is, melyekkel a helyes isteni útról szinte már folyton félre-félre lépünk. Remélhetőleg most már érthető, hogy miért is vezet a világ szinte valamennyi magaslatként, és ezért többnyire magaslatra is felépített szent helyeihez a számtalan soknak tűnő lépcsőfok. Igen, azért, hogy fizikailag is gyakorolhassuk rajtuk a

„szent helyre”, és onnan pedig már egyenesen a „szentek szentjébe” történő helyes, és biztonságos célbajutást!

A „szót”, tehát mint jól tudjuk, lehet adni és kapni is. Isten azonban a Szent Lelke révén bármikor képes, még a gondolatainkat is kikerülve, közvetlenül a szánkba (de akár mindnyájunk szájába, még egyszerre is!) adni a szót. Az egyedül csak tőlünk eredő, illetve helytelenül használt szó viszont veszélyes fegyver is lehet a kezünkben, ha nem tanulunk meg vele bánni.

Istentől a hangos szóval történő „beszélés” ajándékát tehát már megkaptuk, valószínűleg a mentális létben előtte már elért érdemeink, eredményeink jutalmául, de sajnos mostanra már egyre jobban úgy látszik, hogy nem tanultuk meg a szavakat helyesen használni. A szavakkal a helyes használatuk helyett többnyire már csak eszeveszetten és eszmei tartalma vesztetten vagdalkozunk, velük többnyire csak sérelmeket sérelmekre, ártalmakat ártalmakra halmozunk. Mindezt azonban csak addig tehetjük meg, ameddig az „edényünkéből”, mely „edényt” ez esetben a földdel azonosult emberiség közös tudati egysége jelent, túl nem csordul az ártalom eredményezte, itt fizikai fájdalomként is érzékelhető szellemi lelki szenvedés. Igen csak sajnálatos, hogy mostanra már nem csak a túlcsoordulást eredményező állapot, hanem egyes területeken már maga a túlcsoordulás is előállt, amit viszont lassan már maga Isten sem nézhet tétlenül. Vagy visszaadjuk tehát Istennek önszántunkból a szavunkat, vagy pedig, ugyan mélységes sajnálatára, de hamarosan kényszerrel kell azt tőlünk visszavennie.

A szónak ugyanis, ha még nem tudnánk, sokkal fontosabb az értéke az élénél, tehát inkább adnunk kellene a szavaink által, mintsem sértenünk, ártanunk, vagdalkoznunk velük.

Az igazán jó emberek tehát már csak úgy adják a szavaikat, nem pedig hadakoznak még azokkal is. Tudatunk ugyan már átsiklik fölötté, de nagyon is sokszor használjuk azt a kifejezésünket, hogy: „a szavamot adom” erre vagy arra. Nos, itt a földön is éppen ezt az „adást”, de nem csak a szavak területén, hanem minden területen, főképpen és elsősorban a szellemi szeretet területén kellene, és persze mindig csak önzetlenül megvalósítanunk, és nem pedig a ma már helyette inkább megtapasztalható, ebekre jellemző, elsősorban és többnyire csak önös érdekből történő „elmarást”, illetve a szinte már szüntelen marakodást.

Az emberiség nagyobbik részének tehát hangos szóval is ki kellene már jelentenie, hogy Istent minden feltétel nélkül, őszintén viszont szereti, és Istenhez hasonlóan természetesen az embertársait is, hogy Istennek a földi életünket megelőzően adott szavunkat megtartsuk, illetve a Tőle kapott „fizikai szavunkat” vagyis a beszélőképességünket, ha akarjuk, akkor akár már örök jelleggel is megtarthassuk. Ha viszont továbbra is nem vigyázunk a szavainkkal, tehát ha nem ügyelünk arra, hogy mit mondunk ki hangosan, akkor könnyen úgy is járhatunk, hogy Istennel többé már nem „járhatunk”. Ez pedig azt jelenti, hogy Isten nem csak a fizikai szavainkat, hanem a szellemi szavainkat, vagyis még a szintén Tőle kapott gondolkodási képességünket is vissza fogja magához venni, a belénk fizikai emberekbe szabad használatra részlegesen kihelyezett állapotából.

Az igazi megváltása az embernek tehát már egyedül csak az Istennek visszaadott szaván keresztül történhet meg.

Ha az e síkon a gondolatainkat szimbolikus formában megjelenítő és egyben jelentő hangos szavunkat visszaadjuk Isten kezébe, az ugyanis azt jelenti, hogy magát az akaratunkat adjuk vissza Istennek.

Kizárólag csak jó cselekedetekkel alátámasztott, kimondott őszinte szóval, tehát nyíltan és nem pedig titkon kell felajánlanunk Istennek azt, hogy Vele a továbbiakban már örökre, és Vele egyazon akaraton akarunk lenni. Attól fogva pedig már bizvást reménykedhetünk abban, hogy Isten örökre megment bennünket a fantázia „kettős”, mára sajnos már szenvedésekkel „teli” világától. A túlcsoordulás miatt tehát már mondhatni rá, hogy a „szenvedés világától”!

Szívből kívánom, hogy mindnyájunknak sikerüljön megtenni az ehhez szükséges ezen előbb ismertetett legelső, és egyben legfontosabb lépést, és ha lehet, már pedig lehet, akkor még időben, ameddig még nem lesz későn!

UTÓSZÓ

Most, hogy végére értem az írások összeállításának, eltűnődtem azon, hogy egyáltalán szükségeltetik-e zárszó, lehet-e befejezést, végszót vagy utószót írni a végeláthatatlan, és végtelen mennyiségben rendelkezésünkre álló ismeretekhez, melyek a mindenben határtalan Istenről és dolgairól szólnak? Erre a kérdésre ugyanis mindenképpen csak az a válasz kívánczik, hogy: nem! Isten az irányunkban ugyan nem ismeri a „nem”-et, de azért valamit mégiscsak bátorkodom írni, mivel akárhogy is nézem, a végéhez még ha csak látszólag is, de elvezettem ezen könyvnek minden, még tehát az utolsók előtti „hátborzongató” fejezetét is.

Azt hiszem, hogy ha azok az emberek, akik vállalták, vállalják, azaz ígérik, hogy átadják az igaz ismereteket a náluknál tudatlanabb embereknek Istenről és dolgairól, és ezt őszintén, minden titkolódzást mellőzve meg is tették volna, akkor talán még a tudományos világ sem „istentelenedett” volna ennyire el. Az igazság ugyanis az, hogy ha a tudósaink is Istent nem mellőzve, hanem Őt inkább követve a szellem létezését helyezték volna előtérbe, akkor kutakodásaik nem csak az anyagra terjedtek volna ki. Így azonban a szellemről maguk is tudatlanok maradtak, és mára már odáig jutottak, hogy már a szellemet, a szerintük „semmit” is az anyaggal, az anyagnak antianyagi mivoltával magyarázzák meg. Legújabbban például semmiből akarnak anyagot előállítani, de ugyanakkor elfeledkeznek arról, hogy előtte a „sötét anyagú” hideg semmijüket is elő kellene tudniuk valami anyagféléből állítani, különben hogyan állíthatják róla azt, hogy „van”? Azt ki csinálta? Azt mondják, hogy az mindenütt egyszerűen csak „van”. Nos hát, Isten is egyszerűen, és mindenütt „van”. Sőt, nyugodtan mondhatjuk még azt is, hogy egyedül csak Isten van.

Igazán nevetséges, hogy legújabbban Istent mindent magába szippantó vákuum-energiának nevezték el, amiből ők mint „héroszok” majd képesek lesznek anyagot előállítani. Na de miféle anyagiból állítódott elő a vákumenergia, a rejtélyes fizikai „vonzerő”? Ha érdekelné a tudósokat, akkor szívesen megmondanám nekik, hogy szellemi energiából, Isten egyik fő szellemi „dolgából”, a mérhetetlen, ebből pedig természetyszerűleg következően végtelen szeretetéből.

Nagy felelősség nyugszik tehát, és sajnos még ma is csak „nyugszik” jó pár szellemi, és velük szövetkező, vagy éppen nem szövetkező világi vezető vállán az eltitkolt ismeretek miatt. A magam részéről nem nagyon szeretnék a bőrükben lenni. Főképpen mostanában, amikor az eddigi titkolódásaiknak és félrevezetéseiknek köszönhetően az a helyzet állt elő, hogy itt a földön már minden elképzelhető rossznak a megvalósítása lehetségessé vált. Mára ugyanis a tárgyi irányultságú szellemi tudásunk előreszaladt, lassacskán magát már a teljességében is önállósítani képes „szekere”, a technika, olyan eszeveszett iramba kezdett, hogy magával képes lenne már nem is csak a Földünk, hanem talán még az egész naprendszerünk szekerét is felborítani, vagyis minden benne élő megsemmisíteni, sőt talán még azon túlra is kihatni.

Az igaz ismeretekkel rendelkező embereknek már jóval korábban, és közérthetően fel kellett volna tárniuk az emberiség előtt, hogy ha a tudatunk szellemi irányultságú fejlődését nem igazítjuk mindannyian a szintén szellemi úton megszerezhető, viszont csak tárgyi irányultságú előrehaladottabb fejlődése mellé, akkor egyenesen vakvágányra fogjuk juttatni nem csak technikai, hanem vele egyben a tudati fejlődésünket is.

Teljesen érthetetlen, hogy még az értelmes tudósoknak sem tűnik fel, hogy a részükről soha nem előállítható élő értelem nélkül, semmi tárgyi csodát nem lehetnének képesek előállítani?

Az élő értelem is véletlen van? Az is fizikai anyagból van? Az anyagok véletlenszerű összeállításából származik, a fizikailag megfoghatatlan, műszerekkel mérhetetlen, reprodukálhatatlan, vagyis kizárólag csak szellemi minőségű és lehetőségű élő értelem?

Vajon a tudósok miért tesznek úgy, mint Poncius Pilátus, aki csak úgy tett, mintha nem tudná, hogy mi az igazság, amikor az „Igazság” Jézus képében éppen ott állt előtte?

Nos, hogy minden helyreigazodjon, véleményem szerint ennek a helyes jézusi példa ellenére még ma is fennálló képmutatásnak kellene mindannyiunknak véget vetnünk, azt kellene befejeznünk, nem pedig a tiszta igazság megismertetéséről szóló könyveket.

FELHASZNÁLT IRODALOM

SZENT BIBLIA Károli Gáspár fordításában

Jakob Böhme: A KEGYELMI KIVÁLASZTÁSRÓL AVAGY ISTENNEK AZ EMBER FELETTI RENDELÉSÉRŐL Farkas Lőrinc Imre Könyvkiadó

Anthony Bloom: AZ ÉLŐ IMA Odigitria-Osiris kiadó/2002

Will Parfitt: A RAGYOGÁS KÖNYVE Édesvíz Kiadó 1993

Azon elébb nem felsorolt „szerzőknek” pedig, akiknek az írásai valamilyen formában szintén megjelennek a könyvben külön is köszönetet mondok a bennem ébresztett hasonló, nem egy esetben pedig teljesen azonos gondolatokért, melyeket ezúttal magam Isten példájára már ingyen szeretnék minden érdeklődő számára elérhetővé tenni.